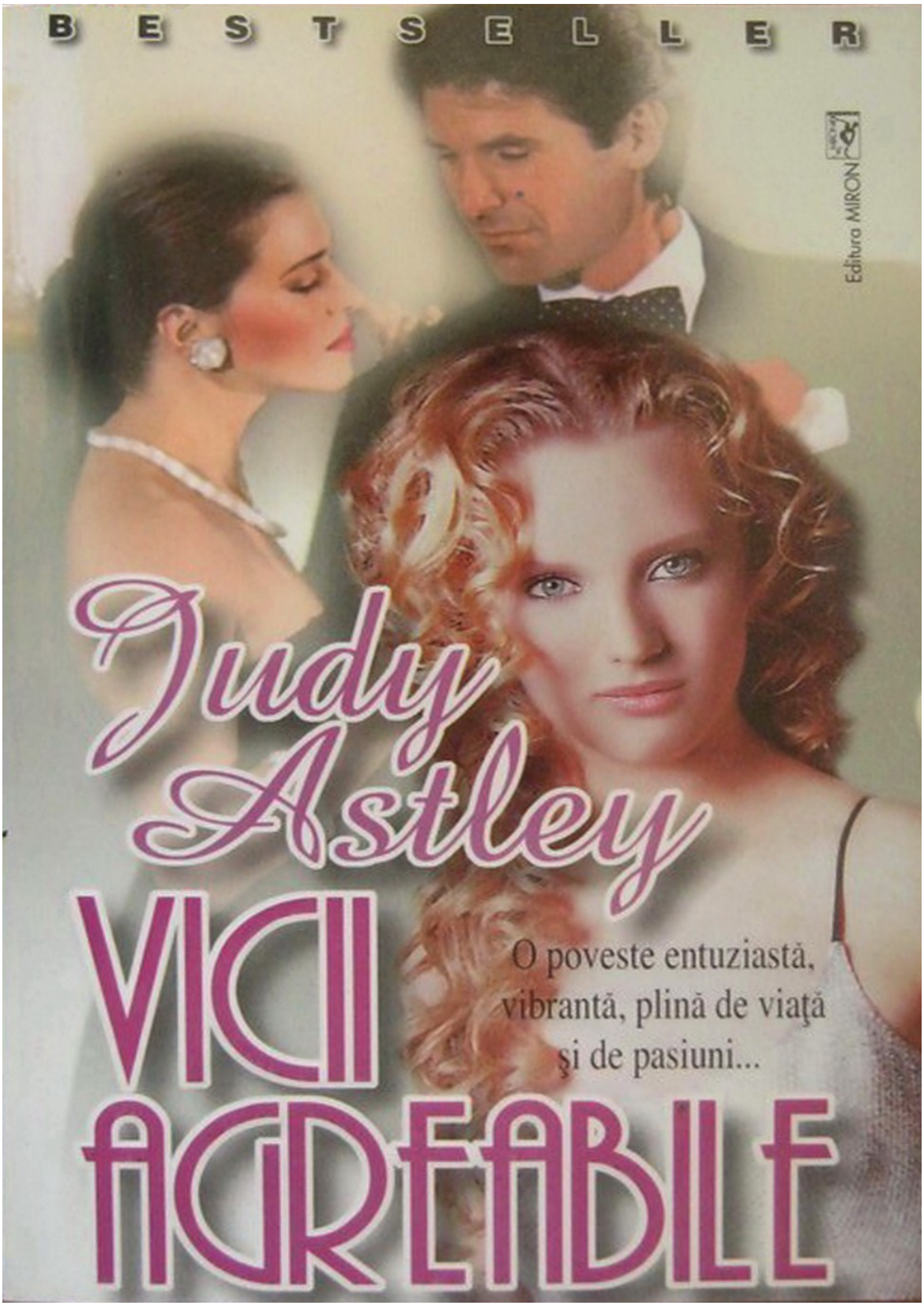
BESTSELLER
Editura MIRON
Judy Astley
VICII AGREABILE
O poveste entuziastă, vibrantă, plină de viaţă şi de pasiuni...

Judy Astley
VICII AGREABILE

Pleasant Vices by Judy Astley

Traducerea – Laurenţia Gomeanu
ISBN: 973 – 95064 – 0 – 7
2001, Editura MIRON

CAPITOLUL 1

— Mami, mami, ce este sexul oral? Cu ochii mari, cu inocenţa celor zece ani, care nu se potrivea absolut deloc cu întrebarea pusă, Polly se uita cu insistenţă la Jenny, peste masă.

În timp ce luau micul dejun. Încet şi cu senzualitate, ca şi cum ştia deja perfect de bine răspunsul la întrebare, fetiţa continua să lingă budinca din lingură.

Nu era cel mai fericit mod de a începe o dimineaţă de luni. Întrebările pe care i le puneau în mod obişnuit copiii lunea dimineaţă erau de genul unde sunt echipamentul de gimnastică, costumul de baie, banii pentru prânz ori pantofii.

Este prea devreme să fie glumă, şi-a zis Jenny. Ştia că, pentru ea, cel mai uşor lucru ar fi să spună „O.K. Polly, mă dau bătută, ce este sexul oral?“, iar Polly să-i dea vreun răspuns caraghios care să nu comporte mai multe complicaţii decât dacă ar fi întrebat cum poţi spune dacă există elefanţi în frigider.

Dar Polly continua să aştepte şi să se uite întrebător la ea. Jenny a luat cana de cafea cu amândouă mâinile, a tras adânc aer în piept şi se pregătea să-i dea fiicei sale un răspuns direct, sincer, ca la carte, aşa cum încerca să facă întotdeauna când copiii ei îi

puneau tot felul de întrebări – cum ar fi cât timp este necesar ca oasele unui hamster mort să se descompună sau la ce anume exact servesc ecuaţiile de gradul al doilea, întrebări care erau floare la ureche în comparaţie cu cea pusă acum de Polly.

Convenise cu Alan ca în familia lor sinceritatea cea mai scrupuloasă să fie o regulă, să nu se recurgă la tentativele de eludare a subiectului folosite atât de des de generaţia părinţilor lor.

Nimic de genul: „Nu e nevoie să ştii asta, nu încă”, răspuns menit să te descurajeze să mai întrebi ceva vreodată. Dar Alan nu era acolo.

Plecase devreme la birou şi avea o revizie importantă, trebuia deci să evite aglomerarea traficului, i-a spus el, şi probabil întrebări de genul celei puse de Polly, şi-a zis supărată Jenny.

Exact în clipa în care era pe punctul să înceapă să-i dea un fel de răspuns, a intervenit Ben:

— Dumnezeule, Poli, chiar trebuie să suportăm aşa ceva la micul dejun?

Ben, a cărui faţă îşi schimba în ultima vreme culorile la fel de des precum un semafor, a devenit rapid de un roşu care anunţa pericol, furie şi jenă.

A trântit cana pe masă, împrăştiind în jur cafeaua, s-a ridicat şi s-a întins după geanta de şcoală. Jenny presimţea că o să se întâmple ceva – toate mişcările lui Ben erau de mare anvergură şi cu siguranţă provocau un dezastru; cea mai uşoară dintre ele trezea o agitaţie nervoasă printre listele şi notele prinse pe perete. Biggles, motanul sensibil, a şters-o pe furiş căutând un loc mai sigur.

Jenny s-a ridicat automat, ducându-se să-i aducă banii pentru prânzul săptămânii.

— Ei bine, ce este? Eu şi Harriet trebuie să ştim! a insistat Polly bătând cu lingura în masă şi concentrându-şi acum atenţia asupra fratelui ei care voia să o şteargă, conştientă că a abordat o chestiune interesantă.

Neîndemânatic, Ben s-a lovit de scaunul ei în timp ce a dat să pornească spre uşă, după care s-a aplecat şi i-a şuierat la ureche:

— Este când vorbeşti despre asta, O.K? Aşa cum faci oralul la franceză şi discuţi diverse lucruri, ştii? Şi i-a zâmbit cu maliţiozitate, anticipând o zi veselă când copila o să descopere că a minţit-o. La revedere, ne vedem târziu. După şcoală rămân la gimnastică… Şi a dispărut, trântind cu zgomot uşa casei.

În bucătărie s-a făcut din nou linişte. Încăperea părea mult mai mare fără trupul înalt şi slăbănog al lui Ben şi fără braţele lui ca nişte aripi periculoase ale unei mori de vânt.

La cei aproape 17 ani ai lui n-ar fi trebuit oare să fi scăpat deja de înfăţişarea asta de pui de pasăre prea dezvoltat? s-a întrebat Jenny.

Şi de lipsa asta stânjenitoare de coordonare? Oare n-ar fi trebuit să aibă de acum înfăţişare de bărbat?

Polly se ocupa calmă de ultima lingură de budincă, iar Jenny şi-a concentrat atenţia asupra vaselor, întrebarea plutind încă în aer, la fel de penibilă precum un miros urât în biserică.

A aruncat o privire furişă spre Polly, întrebându-se dacă să o împovăreze cu adevărul şi cum să o facă. Lucrurile nu s-ar încheia odată cu răspunsul la întrebarea pusă.

Fascinaţia pe care o resimţea Polly în perioada asta pentru toate lucrurile legate de sex o va determina cu siguranţă să continue seria întrebărilor pe această linie. Cum ar fi – ”Asta faceţi tu şi tati?“ ceea ce – şi-a zis Jenny – depăşeşte chiar şi pragul propriei ei onestităţi.

Dar Polly, a cărei minte trecea cu repeziciune de la un lucru la altul, a ieşit din bucătărie şi era deja la jumătatea scărilor spre baie înainte ca Jenny să se fi decis exact ce să-i spună.

Nu era ziua în care trebuia să-i ducă ea pe copii la şcoală şi, în timp ce aşeza vasele în maşina de spălat, şi-a imaginat-o pe Polly urcând în Range Rover-ul lui Ceci Caine şi declarând răspicat că ştie totul despre sexul oral.

Jenny nu putea decât să spere că Ceci, cu ochii ei rotunzi şi bine conturaţi ca nişte plăci de patefon, şi buzele strânse precum fundul unei pisici, n-o să intre direct în vreun autobuz. Bine că Daisy plecase deja la şcoală, şi-a zis Jenny.

Ea n-ar fi ezitat absolut deloc să-i facă educaţia sexuală surorii ei mai mici. L-ar fi ţinut lui Polly o lecţie informativă şi îngrijorător de precisă, completată cu demonstraţii practice de felaţie folosind sticla pe jumătate goală de suc de mandarine, lucru de care Jenny a fost sigură în clipa în care a strâns masa.

A luat iute sticla, a închis-o şi a pus-o în frigider, preferând să nu facă speculaţii în legătură cu faptul cum de a ajuns Daisy, la numai 15 ani, să ştie atât de multe lucruri, convinsă fiind că totul este numai teorie până acum, nu şi practică.

Este adevărat că Daisy a plecat de acasă neobişnuit de devreme, dar nu la şcoală s-a dus, cel puţin nu încă.

Uneori existau lucruri mai importante decât şcoala. Ea şi prietena ei, Emma, erau în metroul care mergea în cealaltă direcţie. Amândouă erau îmbrăcate în paltoane destul de mari ca să se simtă confortabil cu uniformele de şcoală de pe dedesubt.

Pălăria de catifea verde a lui Daisy, cu borul prins cu o broşă cu pană, era cam mototolită pentru că o înghesuise printre cărţile de şcoală, dar, întrucât era pe cap, iar ea nu avea practic cum să o vadă, puţin îi păsa.

Vedea însă nepreţuitele ei ghete Doc Martens, pe care le avea de numai trei săptămâni şi care erau aproape confortabile.

La şcoală va trebui să le care toată ziua în geantă

— Erau prea preţioase pentru a le lăsa la vestiar –, dar asta era o problemă pentru mai târziu.

Pentru că până la ora 10.00 nu aveau decât ore de studiu facultativ, Daisy şi Emma aveau timp berechet să meargă în oraş să-şi facă găuri în urechi.

— Mami o să mă ucidă, a ciripit veselă Emma.

— A mea nu. Nu mă ceartă niciodată, a mormăit Daisy. Ştiu ce o să spună, ştiu exact. O să zâmbească în felul ăla adormit al ei şi o să zică „Oh, scumpo, ce drăguţ!” Probabil că nu i-ar păsa nici dacă mi-aş pune cercel în nas!

— Ar deranja-o dacă ţi-ai pune un cercel în limbă sau un anou în sfârc, sau ceva de genul ăsta, nu? a întrebat-o Emma.

— O, da, asta-i altceva. Ar spune că este nesănătos din punct de vedere politic, că nu este destul de feminist. Se pricepe la chestii d-astea. Dar oricum n-aş face aşa ceva. Ar fi dureros. Imaginează-ţi că s-ar prinde de ceva – sau de cineva.

— Ei bine, nu-ţi face probleme, a consolat-o Emma. După şcoală, poţi să vii la mine şi să asişti la teoria mamei. Ea crede că găuritul urechii nu este decât un mic pas în sus după purtatul lănţişorului la gleznă, aşa că-ţi poţi imagina ce va fi la gura ei.

Daisy s-a simţit foarte invidioasă.

Jenny era o mamă nefolositoare. Ce rost are un părinte care întotdeauna refuză categoric să se supere pentru ceea ce ai făcut?

Chiar şi dacă aş fi prinsă că am chiulit de la şcoală în dimineaţa asta, şi-a zis ea, Jenny o să considere probabil că am avut un motiv absolut întemeiat şi va accepta să trimită un bilet pentru motivare.

Este fără de speranţă. Jenny ar putea să obţină premiul întâi pentru „Cum să-ţi înţelegi copiii” (indiferent dacă ei vor sau nu lucrul ăsta). Eu nu-mi voi trata aşa copiii, a decis Daisy.

Când au ajuns la capătul liniei, Daisy se gândea dacă să opteze pentru anouri sau bumbi şi din cauza asta nu a fost vigilentă, aşa cum era de obicei, la bariera la care se făcea controlul biletelor.

— Biletul, te rog, scumpo.

Şi o mână fermă a ţinut-o pe loc, călătorii din urmă împingându-se nerăbdători în spatele ei.

Emma, care avea abonament, trecuse deja bariera şi aştepta, cercetând îndeaproape un tânăr superb, numai pe jumătate îmbrăcat, de pe o reclamă pentru blugi.

— Ăăă, l-am pierdut în tren, îmi pare rău, a spus Daisy în şoaptă, sperând că omului o să i se facă milă de ea.

Aşa s-a întâmplat întotdeauna până acum. Dar în paltonul ei mare şi cu ghetele Doc Martens, Daisy nu mai arăta ca o copiliţă dulce, aşa cum era demult, când a început acest joc.

Controlorul a privit-o cu suspiciune. Daisy a clipit des, încercând să lăcrimeze, dar tipul a văzut scena asta de prea multe ori ca să mai fie impresionat. A fost predată ca un pachet unui alt funcţionar.

— Vino, să deblocăm drumul, i-a spus acesta cu ostilitate, conducând-o ferm către biroul lui. Un sunet de dezaprobare s-a auzit dinspre coada adunată în spatele ei. Emma se tot agita inutil, neştiind ce să facă.

Daisy şi-a eliberat braţul din strânsoarea bărbatului când au intrat în birou, întrebându-se dacă să încerce să o ia la goană. Dar era nevoită să folosească prea des staţia asta, iar ghetele grele şi haina mare ar fi împiedicat-o să ajungă prea departe.

— Cred că l-am scăpat probabil pe linie când am coborât… s-a aventurat ea cu cea mai potrivită voce, un amestec de scuză şi regret.

Dar funcţionarul a rămas imun la accentul caracteristic clasei de mijloc şi la uniforma care dovedea că este eleva uneia dintre numeroasele şcoli particulare din zonă.

Aceste dovezi de privilegiu, provocatoare, l-au făcut să se întindă cu satisfacţie după telefon.

Oh, Dumnezeule! şi-a zis Daisy, teribil de conştientă că i-a înfrumuseţat tipului ziua.

Jenny adora zilele de luni, odată copiii convinşi să pornească la şcoală. Ziua de luni îi oferea promisiunea unei săptămâni încă nestricate, şansa ca de data asta toate cele şapte zile să fie aşa cum trebuie.

Lunea era singura ei zi posibilă pentru începerea unei noi diete, pentru renunţarea la băut, pentru achitarea notelor de plată şi ziua în care putea ajunge la fundul coşului de rufe.

Restul săptămânii reuşea, într-un fel oarecare, să-i, spulbere toate bunele intenţii şi să o facă să-şi piardă încet controlul, alunecând spre inevitabilul haos al weekend-ului.

Şi-a petrecut un timp prin bucătărie, făcând diverse lucruri uşoare, în compania emisiunii radiofonice „La început de săptămână”, care îi trezea sentimentul vag că ascultă o conversaţie purtată la o petrecere de seară fără să fie nevoită să-şi facă griji că s-ar putea îneca cu un os de peşte sau să se simtă obligată să facă şi ea cine ştie ce comentariu strălucitor.

Maşinile de spălat rufe şi vase zumzăiau de zor, în plină activitate. Podeaua se usca, iar coşul de gunoi, bine frecat, şedea cu gura în jos.

Pe rastelul de deasupra dulapului, preţioasele tigăi ale lui

Alan străluceau precum mult îndrăgita argintărie a familiei.

Alţi bărbaţi, şi-a zis ea în gând, îşi lustruiesc trofeele câştigate la golf.

Pasiunea lui Alan era rezervată tigăilor şi cratiţelor. Când le freca cu sârg, parcă era o proaspătă mămică ce-şi îmbăia cu dragoste odrasla.

Jenny îşi aruncă cu un sentiment de vinovăţie ochii spre flautul, ruşinos de lipsit de orice luciu, din colţul bucătăriei.

Lunea nu avea niciun elev şi, în timp ce-şi scotea mănuşile de cauciuc, şi-a promis că, mai târziu, în cursul după-amiezei, se va ocupa şi de flaut.

Întinzându-şi cu grijă crema pe mâini, consultă calendarul de perete.

Polly îşi notase orele de balet, step şi dans cu un creion roşu, gros, ceea ce lăsase foarte puţin spaţiu pentru activităţile restului familiei.

Dar în seara asta, la ora 19:30, urma să aibă loc prima întâlnire în cadrul acţiunii „De veghe-n cartier”. Idee tipică pentru Paul Mathieson, şi-a zis ea. Încă o încercare de a-i prinde pe rezidenţii din Close în plasa activităţilor locale.

Paul şi Carol erau cei care-i convocau întotdeauna pe locuitori la petrecerea anuală cu foc în aer liber („Trebuie să veniţi, este un prilej atât de bun să fim toţi împreună…”), la cea din Ajunul Crăciunului sau la o serie de sărbători câmpeneşti, cu grătare în serile umede şi răcoroase de vară, niciodată destul de calde.

Sue, care locuia în casa din colţ, a spus că bănuieşte că Paul Mathieson se trage din nord.

„Lucrul ăsta nu ne caracterizează pe noi, cei din sud“, i-a mărturisit lui Jenny la o cafea. „Noi nu trăim în colectiv, nu ne adunăm în turme la petreceri de stradă. Oameni ca noi ar comanda

un taxi să meargă la supermarket-ul deschis toată noaptea, mai curând decât să bată la uşa vecinului ca să ceară o linguriţă de zahăr. Există întotdeauna riscul să fii nevoit să admiri fotografiile de nuntă ale fiicei cuiva”.

Pe Jenny o deranja nu atât adunarea laolaltă a vecinilor, cât ideea creării a ceva prin care erau activ încurajaţi să se spioneze reciproc într-un mod absolut jenant.

Era ca şi cum ai avea o scuză oficială să tragi cu ochiul pe fereastră dintr-un monstruos sentiment al datoriei.

În weekend, Alan a respins toată treaba asta ca absolut fără sens, pe motivul că orice stradă destul de, organizată pentru a crea aşa ceva face deja evident mai mult decât suficient pentru a trage cu ochiul prin perdelele metaforice de plasă.

După opinia lui, orice adolescent cu şapcă de baseball, care îndrăzneşte să arunce o a doua privire invidioasă spre fereastra de la nr. 28, se poate trezi deja imediat înconjurat de o poteră de amatori dornici să impună respectarea legii.

Bătrâna doamnă Fingell, de peste drum, de la nr. 21, singura de pe stradă care are perdele adevărate, în spatele cărora să se ascundă, se hlizeşte probabil de încântare la ideea că de acum înainte va avea aprobarea oficială a poliţiei şi a unui cvorum de rezidenţi din Close pentru felul în care adulmecă tot ce se întâmplă.

Cu gândul la întâlnirea din seara asta, Jenny a simţit nevoia să se liniştească în sinea ei că, de fapt, ea nu a spionat când a umblat în buzunarele lui Alan înainte de a-i da costumul gri la curăţat.

Ba a fost chiar un gest lăudabil, având în vedere posibilitatea de a transmite un vraf de bancnote de 20 de lire sterline la spălătorie, sau o carte de credit al cărei fir magnetic să fie făcut inutil.

Stătea pe patul cu volănaşe, afundată cu coapsele, încă înguste, în cuvertura albă şi pufoasă, sortând indiferentă un vraf de note de plată mototolite, scoase din buzunarul pantalonilor lui Alan.

Aşa se întâmplă întotdeauna după ce mergea la o conferinţă, cum a fost cazul şi săptămâna trecută. În timpul sortării în cheltuieli deductibile şi cele personale, s-a întrebat cu dragoste cum poate să fie un contabil atât de ineficient şi de neglijent cu propriile lui finanţe.

Sindromul cizmarului care merge cu pantofii scâlciaţi şi al croitorului care n-are cine să-i coase pantalonii, şi-a zis ea, la fel cum bombănea întotdeauna Sue că soţul ei (înainte de divorţ), de meserie decorator de grădini, nu-şi găsea niciodată timp pentru a tunde gazonul.

Nota de plata pentru flori a constituit o surpriză. Ce flori? N-am primit nicio floare, nu în ultima vreme, şi-a zis Jenny, cu bucata de hârtie în mână, întrebându-se de ce nu o fi spus nimic despre asta Alan în weekend.

Cu siguranţă că dacă i-ar fi trimis un buchet de flori de la Bournemouth s-ar fi aşteptat să vadă unul din superbele ei aranjamente pe masa din hol.

A răscolit imediat printre hârtii şi, în sfârşit, a găsit ce căuta – o comandă pe hârtie roz-pal, de la o florărie din Bournemouth, pe care mesajul imprimat prin carbon de-abia dacă mai era lizibil. „Minunată în seara asta, până data viitoare, toată dragostea mea“.

Nicio semnătură. Dar a fost scoasă din buzunarul lui Alan! Pentru Jenny acest „minunată în seara asta” suna vag familiar.

Şi-a forţat memoria şi şi-a adus aminte de titlul unui cântec al lui Eric Clapton, atât de îndrăgit de Alan. Cuvintele „minunată în seara asta” erau precedate de „iubita mea ai fost…“

Era unul dintre cântecele pe care Alan îl fredona acasă, până noaptea târziu, când era beat, când strângea după o petrecere. Era un semnal că începea să simtă dorinţa să facă sex. Dar ce este cu mesajul ăsta.

— Toată dragostea? Cui îi era destinată toată această dragoste?

Aşa cum stătea pe pat, Jenny se putea vedea în oglinda mare, cu ramă aurită, de pe comodă. Faţa care se uita la ea de acolo, de pe luciul oglinzii, arăta mai mult nedumerită decât şocată.

A întins mâna şi s-a prins bine de tăblia de alamă a patului, simţind nevoia unui punct de sprijin pentru a rămâne fermă acum, când temelia solidă a armoniei casnice începea să se încline uşor.

Lent şi fără voia ei, în minte şi-a făcut loc ideea că Alan ar putea avea o legătură. Nu putea să fie o partidă întâmplătoare de sex, pentru că, oricât de periculos ar fi fost în ziua de astăzi, nu s-ar fi ridicat la 45 de lire sterline, cât au costat florile – oricum, nu când era vorba de un contabil, tagmă atât de conştientă de obicei de valoarea banilor.

Şi, în acelaşi timp, o sumă uriaşă având în vedere că, în ultima vreme, Alan era îngrijorat că veniturile în bani gheaţă în meseria de contabil sunt departe de a atinge o stare normală şi sănătoasă.

Nu ştia cum se făcuse că avea prea mulţi clienţi ale căror venituri se diminuaseră şi care manifestau reticenţă în a-şi achita notele de plată. Iar Alan nu era tipul de bărbat care să aibă o legătură, şi-a zis Jenny înţeleaptă.

Dar o voce mică (semănând cu cea a lui Sue) îi spunea în acelaşi timp că nu există genul de bărbat care să n-o facă.

Aici s-ar putea să fie vorba de o dragoste toridă cu cineva căreia, conform cântecului, îi zice „iubita mea“, când, în momentele lor de tandreţe, pe ea Alan o dezmierda cu apelativul

„budincuţă”.

Cineva căreia i-a trimis flori în valoare de 45 de lire sterline, în timp ce ei îi aducea ocazional câte un buchet ofilit de lalele, luate în grabă din staţia de metrou, niciodată suficiente pentru a face unul din acele aranjamente florale generoase pe care le admira atât de mult în „Lumea interioarelor”.

A început să se cerceteze atentă în oglindă. Încerca să-şi dea seama ce vedea Alan când se uita la ea. Din oglindă o privea o femeie care nu-şi arăta vârsta – putea să treacă încă sub 40 de ani, o femeie care folosea cam prea mult ruj roşu, care considera că încă nu este atât de bătrână, încât să nu-şi mai poarte părul blond şi bogat până la umeri şi care probabil că aici greşea, întrucât dacă-l lega la spate arăta mai tânără cu încă cinci ani, iar dacă-l ridica în sus într-un mod mai dezordonat arăta atât de sexy, încât. Nimeni nu-i mai remarca vârsta.

A încercat să-şi imagineze ce ar gândi despre ea Alan dacă ar întâlni-o acum pentru prima dată, să zicem, la o petrecere. Să fi devenit oare acum o casnică deprimantă?

Să nu mai fie oare atrăgătoare? Uitându-se atentă în oglindă, căuta vreo urmă a feţei pe care a întâlnit-o prima dată Alan, cântăreaţa din flaut cu părul precum lămâia, scânteietoare în rochia ei din mătase neagră, acolo, în orchestră.

A văzut în schimb o femeie obosită, de vârstă mijlocie, mamă a trei copii, profesoară de flaut cu normă parţială, cu părul vopsit şi pe faţă cu riduri despre care îi plăcea să creadă că sunt de expresie mai curând, decât de vârstă.

Ce vedea oare Alan acum? Să fi cunoscut o femeie proaspătă, tânără şi perfectă, pe cineva care, nu demult descoperită, să considere încă mai palpitant să meargă în pat cu el mai degrabă decât cu o revistă de grădinărit?

S-a întrebat dacă o să se mai ridice vreodată de pe marginea patului.

Degetele îi înţepeniseră pe bucăţelele de hârtie, iar ochii, în oglindă, erau înceţoşaţi de norul întrebărilor fără răspuns. Cine era această „iubită” care a fost „minunată”? Şi în care noapte? Ce vârstă avea? Ce înălţime? Era deşteaptă? Dumnezeule, n-o fi o altă contabilă? Sau – nu, oh, nu vechiul clişeu disperat – secretara lui?

A făcut eforturi să se ridice şi a pornit să coboare ţeapănă scările precum cineva care tocmai îşi revine după o gripă. A intrat în camera de zi întrebându-se ce ar trebui să facă în continuare.

S-a gândit la piesele despre genul ăsta de lucruri, văzute la TV, în care soţiile dădeau foc celor mai scumpe lucruri deţinute de soţi într-o dezlănţuire de resentimente furioase.

Tigăile imaculate erau recunoscute ca indestructibile şi erau importante. Nu avea sens să distrugă ceva ce va fi oricum nevoită să folosească din nou.

L-a venit în minte imaginea unui tren în flăcări, chiar dacă Alan, după câte ştia ea, nu mai urcase într-unul de când Daisy nu era decât un prunc.

Nu a jucat golf, aşa că nu-şi putea încerca forţa plină de furie pe un set de crose nepreţuite, iar aparatul de fotografiat şi combina muzicală le folosea şi ea în aceeaşi măsură ca şi el.

Oricum, poate totul nu era decât o greşeală, şi-a zis fără prea mari speranţe, considerând că ar trebui să-i acorde cel puţin beneficiul îndoielii înainte de a face un rug din hainele şi cărţile lui de bucătărie.

Şi în clipa aceea a sunat telefonul; veştile despre arestarea lui Daisy i-au alungat imediat din minte toate gândurile despre Alan.

Strângând puternic receptorul în mână şi ascultându-l pe sergentul de poliţie, o şi vedea pe Daisy la tribunal, amendată şi

exmatriculată din şcoală.

A cerut să vorbească cu Daisy şi, prin fereastră, o urmărea pe Carol Mathieson mergând cu pantofii ei cu tocuri înalte şi cu părul ţeapăn de fixativ.

Simţind că Jenny o priveşte, Carol a traversat repede strada şi a salutat-o peste gardul viu. Cu telefonul care-i anunţase distrugerea vieţii lui Daisy într-o mână şi în cealaltă cu teancul de note de plată ce prevesteau ruina căsniciei ei, a zâmbit rigid când, referindu-se la întrunire, Carol a întrebat-o:

— Vii, nu-i aşa?

Jenny i-a făcut moale semn cu mâna, dorindu-şi, nu pentru prima dată, ca preferinţa locală pentru camerele deschise şi ferestrele care lăsau să se vadă totul să nu-i mai creeze sentimentul că întreaga ei viaţă domestică era pur şi simplu un video cu ecran mare, deschis, ca toţi să poată viziona în voie.

Când a auzit vocea slabă şi plină de căinţă a lui Daisy zicând „îmi pare rău, mami, n-am vrut să…“, nu s-a putut abţine să nu se gândească la bufetul rece pe care urma să-l servească seara Carol.

Daisy a auzit-o pe mama ei chicotind şi s-a gândit că este numai vina ei, cu siguranţă, că în sfârşit, sărmana, şi-a ieşit din fire.

CAPITOLUL 2

— Ce a fost în capul tău? Ai primit bani suficienţi pentru bilete, nu? Şi de ce nu erai la şcoală?

Jenny stătea sprijinită cu spatele de bufet, cu braţele încrucişate la piept, înfruntându-şi fiica cu suficientă furie părintească pentru a satisface chiar şi standardele înalte ale lui Daisy.

Polly şi Ben o şterseseră pe furiş sus pentru a evita să fie prinşi în vreun foc încrucişat în bucătărie, iar Polly a profitat de atmosfera încordată pentru a căuta confort în camera lui Ben ascultând muzică la combina lui, în loc să-şi facă temele pentru acasă.

Jenny a avut nevoie de toată după-amiaza ca să se pregătească pentru confruntarea cu fiica ei. În maşină, în drum spre casă de la gară, mintea ei şocată era încă invadată de gândurile la legătura de dragoste a lui Alan, de la Bournemouth.

Privind furioasă luminile traficului, era sigură că ar fi izbucnit în lacrimi dacă ar fi început să vorbească.

Daisy a interpretat lipsa ei de comunicare drept o tăcere dureroasă, a aşteptat răbdătoare să fie muştruluită şi a rămas liniştită în cameră toată după-amiaza, terminându-şi lecţiile la matematică.

A fost surprinsă că nu a fost dusă direct la şcoală, dar nu a îndrăznit să o întrebe pe Jenny de ce merg direct acasă, de parcă greşeala ei era un fel de boală de care s-ar putea contamina celelalte fete.

Jenny a amestecat energic în sosul de tomate şi s-a întors din nou spre Daisy.

— Ştii ce se va întâmpla acum, nu? Va trebui să mergi la

tribunal şi probabil vei scăpa cu un avertisment, având în vedere că este pentru prima dată. Pentru că este pentru prima dată, nu? Nu ţi-ai făcut un obicei din a păcăli căile ferate britanice, nu?

— Fireşte că nu, a mormăit Daisy cu ochii în podea.

Şi nici nu era chiar o minciună – era pentru prima dată când a fost prinsă.

Număra nodurile dintr-una din scândurile podelei, neîndrăznind să susţină privirea aprinsă a lui Jenny.

— Şi lucrul cel mai rău este că vei avea dosar. Vor face rapoarte sociale despre tine. S-ar putea să înceapă să apară chiar lucrătorii sociali. Dumnezeule, cred că există chiar posibilitatea să fii pusă sub supraveghere! Ori asta, ori vei primi un avertisment, ori nu se va întâmpla nimic, a spus sergentul. Şi poţi să fii sigură că nu vei scăpa fără nimic, i-a zis agitând ameninţător lingura de lemn.

Jenny s-a uitat la Daisy cum freacă podeaua cu piciorul şi s-a întrebat dacă ideea punerii sub supraveghere este la fel de şocantă pentru fată cum era pentru ea. Poate că, în mintea ei, Daisy credea că treaba asta ar putea să o facă să crească în ochii prietenelor de la şcoală.

Băieţii ar putea să găsească lucrul ăsta periculos de atrăgător. Dacă va fi cumva exmatriculată? Daisy se schimbase în haine nefamiliare – o bluză mototolită şi o fustă roşie care de data asta nu erau de la un magazin de caritate.

Arăta de parcă anticipa deja prezentarea la tribunal, încercând să o impresioneze pe Jenny, aşa cum ar fi făcut cu magistraţii, printr-o înfăţişare cât mai comună posibil. Îşi legase chiar şi părul la spate cu o eşarfă neagră de bumbac, absolut oarecare.

În mod obişnuit, părul cu şuviţe scurte, enervante, îi atârna

peste faţă ca un văl de nuntă coborât şi în permanenţă îl tot dădea pe spate cu gestul acela comun tuturor fetelor ai căror părinţi plătesc o groază de bani pentru educaţia lor.

Jenny s-a dus la frigider de unde a scos o pungă cu paste.

— Du-te şi cheamă-i pe ceilalţi, cina este aproape gata. Poţi să aşezi masa. Şi vezi ca Polly să se spele pe mâini.

Lucrători sociali! Pregătea în mod automat cina, spălând salata şi umblând în dulap şi în sertare ca şi cum, într-adevăr, nu o preocupa nimic altceva, când de fapt mintea îi era separată de un singur gând – ce şi cum să facă pentru ca totul în familia ei să revină la normal.

Biggles, flămând şi lacom, părea că-şi dă seama că nu trebuie să se vaite şi aştepta liniştit pe pernuţă ca totuşi cineva să-şi aducă aminte şi de existenţa lui. După câte ştia ea, lucrătorii sociali nu se ocupă de familii cum este a ei.

Aceştia există, aşa cum este normal şi drept, pentru cei abandonaţi, inapţi, neputincioşi şi inadaptabili. Fetele drăguţe din clasa de mijloc nu sunt preluate niciodată sub supraveghere, această sperietoare planează deasupra celor care ocupă locuinţe de stat, de cealaltă parte a drumului principal, în Common.

— De ce este cina gata atât de devreme? a întrebat Ben intrând în bucătărie odată cu Polly.

— Mama iese în seara asta, le-a spus Daisy în şoaptă, îngrozită să nu atragă şi mai mult atenţia asupra ei. Apoi a adăugat: Eu am să stau cu Polly. Pot mami?

Jenny a pus pastele pe masă, aruncându-şi ochii spre expresia extraordinar de umilă a lui Daisy.

— Păi oricum stai acasă, aşa că n-aş spune că este o corvoadă. Doar nu-ţi imaginezi că ţi se va permite să ieşi în viitorul previzibil, Daisy? Cred că ai să fii, aşa cum zici tu, „consemnată”. Oricum,

Alan trebuie să se întoarcă înainte de ora nouă.

Jenny s-a oprit în mijlocul bucătăriei, cu castronul de salată în mână, uitându-se pe fereastră fără însă să vadă ceva.

Câte lucruri avea să-i spună lui Alan – poate ar trebui să facă o listă! Şi a adăugat oftând: Dumnezeu ştie ce o să spună când va veni!

Daisy s-a lăsat să cadă nefericită pe scaunul ei şi s-a servit cu o porţie minusculă de paste.

Jenny s-a înfuriat din cauza aerului ei de penitenţă

— În mod normal Daisy era foarte bătăioasă.

Nu a rostit niciun cuvânt în propria ei apărare pentru faptul că nu şi-a luat bilet la metrou, deşi de obicei făcea toate eforturile să justifice orice comportament ieşit din comun.

Era ca şi cum fata juca teatru, repetând în vederea unei audiţii la şcoală pentru rolul celei mai sfioase guvernante victoriene.

A fost o enormă uşurare pentru toată lumea când Jenny, împreună cu starea ei tenebroasă de spirit, a părăsit casă, plecând la întâlnire.

Ben a deschis fereastra dormitorului şi a aprins ţigara, ca să meargă cu tema la chimie. Stătea în camera lui de la mansardă, întrebându-se dacă să o scoată pe Michelle Pfeiffer de pe perete şi să pună pe altcineva în locul ei.

Nu mai avea aceleaşi sentimente faţă de ea de când Luke, colegul lui, s-a întors din Los Angeles după vacanţa de vară şi s-a lăudat c-ar fi întâlnit-o, că de fapt chiar i-a şi vorbit. „Nu este decât atât de înaltă!” a spus el, arătând până la mijlocul pieptului său.

După cum vorbea, parcă ar fi petrecut ore întregi împreună, deşi s-a dovedit că pur şi simplu Luke s-a ciocnit de ea timp de o fracţiune de secundă în uşa unui restaurant.

Era greu să mai ţii la cineva care a putut să vorbească cu unsurosul de Luke, fie şi numai pentru a-i spune că nu contează dacă stă pe piciorul ei.

Era îngrozitor să te gândeşti că ar fi putut să-şi irosească unul din zâmbetele alea senzaţionale ale ei pe un asemenea pămpălău.

Cu toate acestea, dacă Michelle ar fi întinsă în patul lui în clipa asta, în loc să atârne în poster, pe perete…

Jenny mergea încet către casa familiei Mathieson, care ocupa în Close o poziţie centrală importantă, veghind asupra restului locuitorilor precum un cap de familie plin de răspundere, rol pe care, după părerea ei, şi-l asumaseră Mathieson-ii în ultimii câţiva ani.

Close era atât de exclusivist, încât dădea locuitorilor săi un sentiment ce friza izolarea rurală. Dar dincolo de drumul principal din capătul acestei aşezări închise era Common, proprietatea publică, misteriosul hinterland unde se presupunea că-şi au originea în general toate delictele şi întreg haosul.

Nimeni din Close nu a fost prădat, ameninţat sau hărţuit de cineva dintre cei care locuiau în casele proprietate de stat.

Dar, în serile întunecate, gândindu-se la îngrozitoarele ştiri din ziare despre zone periculoase, în care este bine să nu te arăţi şi despre escaladarea violenţei, în mod automat luau cu ei când ieşeau din casă numai cărţi de credit sau mărunţiş, iar noaptea scoteau cu grijă din maşini orice aparat de radio sau casetofon.

Casele din Close erau nişte vile mari, din epoca edwardiană, cu mansarde ocupate de adolescenţi sau de cupluri fără copii (acum erau preferaţi croaţii, pentru că mâncau foarte puţin, din spirit de solidaritate cu compatrioţii lor rămaşi acasă).

Bucătării din stejar sau în culori pastel se continuau cu sere frumoase, iar unele garaje au fost transformate în birouri reci,

nefolosite, şi în camere de jocuri. Ocupanţii acestora, la fel de mulţi dintre cei ce locuiau în sud-vestul Londrei, erau o adevărată colecţie din lumea artistică.

În afară de Alan – contabilul, impunătoarea Fiona Pemberton – care era directoarea şcolii unde învăţau Polly şi Daisy, şi de Paul Mathieson – care se ocupa cu nişte afaceri în domeniul programelor de calculator, rezidenţii din Close erau în majoritatea lor lucrători la TV, în lumea reclamelor, şi jurnalişti.

Multe maşini, care zăceau nespălate în weekenduri, în timp ce stăpânii lor răsfoiau cele mai bune ziare de duminică, aveau agăţate de parbrize ecusoane ale unor mijloace de informare de mare succes, printre care BBC.

Grădinile din faţă erau bine întreţinute şi cu plante destul de rare. În jurul verandelor puteau fi văzute varietăţi exotice, amestecate cu trandafiri Bourbon, cu parfumul lor minunat.

Uşile de la intrare erau păzite ca nişte santinele de pomişori ornamentali, iar Fiona Pemberton a fost absolut oripilată când al ei a fost furat.

Majoritatea rezidenţilor din Close locuiau aici de mai mulţi ani. După ce trăiseră în variante mai mici ale unor case similare, şi-au cumpărat aici unele mai mari, îndrăgind uşile cu geamuri art-nouveau, dimensiunile generoase ale camerelor şi ornamentaţiile din ipsos de pe plafoanele foarte greu de zugrăvit, imaginându-şi că în felul ăsta se aflau pe drumul ascendent spre ceva şi mai impresionant.

Cei cu succese deosebite s-au mutat în splendorile din spatele porţilor sigure din Barnes, Claham sau Wimbledon, dar – dacă au putut rezolva problema parcării – încă ceva georgian, elegant în Richmond Green.

Numai casa bătrânei doamne Fingell făcea notă discordantă –

era coşcovită, nemodernizată, prost întreţinută şi recompensată pentru asta prin trecerea ei la o grilă inferioară de impozitare.

În casa rămasă la fel cum era când s-a mutat, în 1947, doamna Fingell avea la ferestre perdele cenuşii, drapate la întâmplare.

Minibuzul Volkswagen ruginit al nepotului ei aştepta de multă vreme să fie reparat, cocoţat pe cărămizi care se sfărâmau pe măsură ce trecea vremea, pe jumătate afară din garaj, iar lângă casă era o colecţie de pubele care sugera o familie formată din cel puţin opt persoane.

La 79 de ani trăia singură, cu pudelul ei de culoarea caisei, iar vecinii, care dezaprobau starea decrepită a casei şi grădinii, erau convinşi că făcând semn cu mâna când treceau prin faţa ferestrei ei îşi făceau datoria de a o ţine sub observaţie.

— Ştii de ce sunt îngrijoraţi Mathieson-ii şi cei ca ei, nu?

Jenny a tresărit când a auzit-o pe Sue, care a prins-o din urmă exact în faţa casei doamnei Fingell.

— Din cauza locuinţelor proprietate de stat, a continuat Sue. Ei cred că de acolo nu pot ieşi decât două feluri de oameni – femei care fac curăţenie şi criminali!

Părul roşu, bine fixat al lui Sue, se mişca în sus şi în jos, în ritmul mersului, iar faţa ei însufleţită de hotărârea de a transforma în distracţie o seară plicticoasă, radia o plăcere de a trăi de care Jenny uitase că mai există.

— De asta vor să creeze chestia aia de supraveghere a vecinătăţii, a chicotit Sue. Ca să-i sperie pe delincvenţi şi pe cei care locuiesc în casele de stat. Ca să nu mai spunem ce benefic este lucrul ăsta pentru asigurări, care sunt mână în mână cu poliţia locală.

Casele pe lângă care treceau nu păreau lipsite deloc de

sisteme de apărare împotriva hoţilor. La nr. 5, în pofida protestelor Consiliului (la o Masă rotundă organizată de Paul şi Carol Mathieson), Harvey Benstone instalase la uşa din faţă clopote mari de metal pentru alarmă şi în tot cursul nopţii funcţionau cu intermitenţe lumini puternice, care se aprindeau ori de câte ori vulpile sau pisicile invadau straturile de flori.

— Ce crezi, o să fie ceva de mâncare? Sunt moartă de foame. Ultima dată când am fost la Paul şi Carol m-am dus mai întâi la McDonald’s cu băieţii, ca după aceea să constat că puteam foarte bine să-mi economisesc banii cheltuiţi. De data asta mă bazez pe produsele lui Carol pentru cină. Frigiderul meu este gol, cu excepţia sticlei de Martini, firește. Sper ca acum să o nimeresc bine, i-a spus Sue când au ajuns în faţa porţii de fier forjat a familiei Mathieson.

— Precis. Ştiu sigur că toată după-amiaza Carol s-a ocupat cu pregătirea bufetului. Jenny a început să chicotească. Sue o înveselea întotdeauna. A simţit dorinţa să i se destăinuie în legătură cu Alan şi Daisy, dar nu a mai avut vreme. În timp ce păşeau zgomotos pe pietrişul aleii, Paul Mathieson a şi apărut în cadrul uşii.

— Avem un poliţist de la Prevenirea Crimei! le-a anunţat el agitat, ca şi cum le-ar fi informat că în seara asta la cină au bou la proţap. Mi-a spus că o alee cu pietriş este exact locul potrivit, sănătos şi zgomotos. Îi alungă pe intruşi.

Paul, încântat de el însuşi şi zelos ca un cercetaş, era îmbrăcat într-o vestă multicoloră, tricotată de mână, cu căsuţe pe piept. Jenny a recunoscut modelul din cartea de tricotaje, cumpărată cândva de ea. S-a simţit mult prea intimidată de dificultatea modelului ca să cumpere şi lână.

Dar se vede că nu aceleaşi sentimente au încercat-o pe Carol.

Aceasta putea să facă şi aranjamente florale, a constatat Jenny, admirând aranjamentele de dalii, crini şi garoafe, împreună cu o verdeaţă neidentificabilă, de pe masa lustruită ca oglinda din hol, ceea ce i-a amintit de buchetul din Bournemouth.

Carol făcea totul aşa cum trebuie, mergând chiar până acolo încât, cu 11 ani în urmă, a născut doi gemeni dintr-o singură sarcină bine organizată.

În felul ăsta, a spus ea atunci, a concentrat într-o singură repriză toate inconvenientele celor două naşteri. Acum, graţie unor bani proveniţi de la o bunică ce s-a stins, cei doi băieţi erau trimişi la şcoli de internat.

— Priveşte ce de mâncare! a şoptit destul de tare Sue, înghiotind-o în spate, în timp ce se îndreptau spre murmurul de voci care venea din camera de zi, decorată în alb şi galben-lămâie.

Farfurii cu sandvişuri mici şi rotunde cu somon afumat, brânzeturi şi tot felul de alte delicatesuri frumos aranjate şi apetisant garnisite erau desfăşurate pe cea mai bună faţă de masă a lui Carol, iar în jurul lor un grup de rezidenţi din Close, cu pahare de sherry în mână. În clipa aceea Jenny a zărit un poliţist, al doilea pe ziua aceea, care stătea plin de importanţă pe unul dintre scaunele de mahon ale lui Carol, şi a şoptit în spate spre Sue:

— Cred că va trebui să aştepţi până se termină spectacolul. Pentru moment n-ai încotro şi o să trebuiască să te mulţumeşti cu o băutură.

— Nicio problemă! i-a răspuns Sue, luând de pe tava de argint cele mai pline pahare.

Polly nu a fost sigură dacă ce a auzit era o bătaie în uşă, aşa că a presupus că o să deschidă altcineva şi a continuat să se uite la televizor. În cele din urmă, atrasă de voci bărbăteşti în bucătărie,

s-a furişat să asculte la uşă.

Şi-a dat seama că nu era tatăl ei şi nici Ben, care să vorbească cu pisica. A deschis uşa şi s-a strecurat înăuntru, aşezându-se la masă fără să fie observată de grupul de băieţi adunaţi în jurul cântarului de bucătărie.

Băieţii erau foarte înalţi şi solizi, doi îmbrăcaţi în jachete scumpe, iar un altul, care i s-a părut cunoscut, cu o caschetă de baseball bine trasă pe ochi, era îmbrăcat într-o geacă de piele cu petice cusute pe ea. Ben părea palid şi nervos, cum nu era când se afla în compania prietenilor lui obişnuiţi.

— Ce faceţi aici? Asta-i tema pentru acasă? Ce cântăriţi? Polly a pus toate întrebările dintr-o răsuflare, fără ca ei să apuce să o arunce afară.

— Ce caută asta aici? Ai spus că n-o să fie nimeni… a intervenit zbârlit unul dintre băieţi, privind cu răceală la Polly. Fata l-a privit şi i-a adresat cel mai cuceritor zâmbet.

— Eu sunt Polly. Locuiesc aici. Ce faceţi voi acolo? Parcă aţi cântări cuburi Oxo. Este tema pentru acasă?

— Polly, pleacă de aici, te rog, i-a cerut Ben cu o voce neobişnuit de rugătoare.

— Păi, tocmai mă gândeam să-mi fac o ciocolată fierbinte… i-a răspuns rar, făcându-i mare plăcere să-l enerveze.

Băieţii, în pofida expresiilor lor ameninţătoare, nu o intimidau deloc. Era la ea acasă, spionându-l pe fratele ei şi-i plăcea la nebunie lucrul ăsta. Ben s-a desprins din grup, a înşfăcat-o de încheietura mâinii şi a tras-o spre uşă.

— Polly, te rog să faci doar de data asta ce-ţi cer!

— Şi dacă fac? Cu ce mă aleg? i-a zâmbit ea privindu-l cu îndrăzneală.

Ben a oftat, dar ştia soluţia.

— Dacă te uiţi sub perna mea, ai să găseşti Playboy-ul de luna trecută. Poţi să urci şi să o împrumuţi dacă vrei. Şi n-am să le spun părinţilor dacă n-ai să le spui tu nimic. O.K? Ne-am înţeles?

— O.K., ne-am înţeles. Urcând scările, Polly a început să chicotească. Cu puţin noroc, Ben o să uite de revistă, iar atunci o poate duce la şcoală ca să i-o arate Harrietei. Împreună ar putea să încerce să înţeleagă pagina cu scrisori şi să afle mai multe despre sexul oral. Harriet a spus că ea este sigură că este vorba de mult mai mult decât doar de vorbărie.

Cu revista în mână, Polly a intrat în camera ei, a pus repede mâna pe oglindă şi şi-a scos chiloţii. În timp ce, în bucătărie, Ben cumpăra suficient canabis încât să aprovizioneze clasa pentru o lună, Polly, fericită, stătea întinsă în patul ei, printre jucării, comparându-şi zona pubiană cu cea a fetei declarate în revistă „femeia lunii” şi întrebându-se dacă o să ajungă să apară şi ea vreodată într-o asemenea fotografie strălucitoare.

Jenny stătea pe canapeaua îmbrăcată în piele bej a lui Carol, ascultându-l pe poliţist şi făcând eforturi să rămână trează. În camera plină de rezidenţi din Close se făcuse cald şi îşi dorea să fi fost servite mai multe băuturi care să potolească setea, nu numai vin.

În încăperea decorată în alb şi galben, pe canapeaua de culoarea aluatului, Jenny a început să aibă senzaţia că se află într-o prăjitură cu cremă de lămâie şi că se coace la foc mic.

Numărul mare de rezidenţi care participau la această întrunire a fost o surpriză. Era prezentă chiar şi Fiona Pemberton, ale cărei seri erau de obicei ocupate cu întâlniri cu părinţii, reuniuni pentru strângerea de fonduri şi diverse seminarii.

Lui Jenny nu-i prea plăcea să se întâlnească cu Fiona în lume. La şcoală erau întotdeauna doamna Collins şi doamna Pemberton.

Dar în această societate Jenny aştepta precum o şcolăriţă să i se adreseze mai întâi directoarea ca să ştie ce formulă de adresare să folosească şi ea. Poliţistul vorbea rar şi cu grijă, repetând punctele despre zăvoarele de la ferestre şi sistemele de alarmă de la maşini, ca şi cum nu era sigur că cei ce ascultau sunt capabili să absoarbă şi să reţină toate informaţiile. Jenny, care nu ţinea cu tot dinadinsul să întâlnească ochiul legii încă o dată în ziua aceea, se uita cu insistenţă ia carpeta de pe podea, uimită să o audă pe Sue punând întrebări.

— Apropo de toate aceste recomandări despre zăvoarele de siguranţă şi despre alarmele împotriva hoţilor, a intervenit Sue. Poliţia este în general de părere că dacă decidem să nu recurgem la chestiile astea, atunci numai noi suntem vinovaţi pentru o eventuală spargere, nu? Ar fi asta ceea ce dumneavoastră numiţi neglijenţă favorizantă?

Jenny s-a holbat la Sue, care înclinase capul într-un unghi ce dovedea maximum de interes, adresându-i poliţistului un zâmbet fermecător şi atunci s-a uitat mai atentă la el. Era, fără îndoială, atrăgător, iar Sue era divorţată de două ori, fiind în prezent singură cu cei doi băieţi adolescenţi ai ei şi în permanentă căutare a unei prăzi. Jenny a fost foarte atentă la răspunsul lui, manifestând interes de dragul lui Sue.

— Nu, fireşte că nu, a spus poliţistul răspunzând zâmbetului pe care i-l adresa Sue cu unul la fel de încântător. Dar părerea noastră este că există măsuri de precauţie pe care proprietarii unei case le pot lua, dacă el sau ea optează pentru asta, iar datoria mea este să evidenţiez tocmai aceste măsuri. Unele dintre ele nici măcar nu costă, de exemplu, oricine se poate asigura că draperiile sunt trase când aprinde lumina. Poate să dea târcoale pe afară vreun potenţial criminal. Dumneavoastră sunteţi convinşi că vedeţi

un tip care-şi plimbă câinele puţin cam încet, dar de fapt este vorba de un hoţ care evaluează picturile de pe pereţi.

În cameră s-a auzit clar rumoare. Majoritatea celor prezenţi avea tot felul de draperii la ferestre, care de care mai sofisticate şi mai elaborate – aranjate să cadă în falduri artistice pe podea, legate cu tot felul de ciucuri – şi găseau incomod să le tragă, aşa încât lăsau zi şi noapte ferestrele expuse. Părea o chestiune fără importanţă, pentru că în Close nu existau trecători întâmplători.

— Ce-ar fi să luăm o mică pauză şi să continuăm poate mai târziu cu întrebările? a sugerat cu fermitate Carol, întinzându-se deja şi scoţând folia transparentă cu care erau acoperite platourile cu delicatesuri. Şi sunt sigură că tuturor ne-ar face bine încă un pahar...

— Sunt surprinsă că n-a fost împinsă în busculadă, i-a spus Jenny lui Sue în timp ce se serveau din bunătăţile pregătite de Carol.

— Hmm... a replicat vag Sue, privind dincolo de Jenny, spre poliţistul tânăr, care acum era luat la întrebări de Fiona Pemberton.

Restul întrunirii a trecut mai repede. Paul Mathieson a fost ales coordonator pentru Close şi s-a oferit voluntar să se îngrijească de materialele de propagandă pentru acţiunea, ”De veghe-n cartier”.

Uşurată că a ieşit la aer proaspăt, dar temându-se să se întoarcă singură acasă ca să-l înfrunte pe Alan şi adulterul lui, Jenny s-a întors spre Sue.

— Vii cu mine să bem un pahar? Unul aşa cum se cuvine de data asta?

Sue avea însă o expresie de nerăbdare copilărească şi un zâmbet cât se poate de mare şi de încântat.

— Nu acum, mulţumesc. Sunt invitată să pun întrebări! i-a spus arătând spre poliţist, care-şi descuia maşina. Vino mâine dimineaţă să bem cafeaua la clubul de tenis, şi-am să-ţi spun cum este să te laşi purtată de val! Sue i-a făcut lasciv cu ochiul şi a lăsat-o pe Jenny să o însoţească pe enervant de înceata şi uşor cherchelita bătrână doamnă Fingell.

BMW-ul cenuşiu al lui Alan era parcat în drum şi nu pe aleea ce ducea spre intrare. Probabil că mâine dimineaţă iar o şterge devreme, şi-a zis Jenny, întrebându-se de ce şi la cine se duce. A deschis încet uşa, nedorind să înfrunte o relaţie care, odată lansate acuzele şi rostite scuzele, se va schimba pentru totdeauna. Dar Alan i-a ieşit în întâmpinare cu braţele întinse şi nevinovat de primitoare. Părea foarte mare, umplând aproape întreg spaţiul dintre perete şi scări. De vină este toată mâncarea aia grozavă pe care o pregăteşte el întotdeauna, şi-a zis Jenny. Devenise prea masiv ca să fie un bun contabil. Clienţii cu probleme de bani doreau să vadă pe cineva zvelt şi subţire.

— Arăţi obosită, Budincuţă. Haide să bem ceva, i-a spus trăgând-o lângă trupul lui confortabil şi familiar.

Imposibil să ţi-l imaginezi spunându-i cuiva „Iubito”.

Jenny s-a relaxat automat la pieptul lui. Alan mirosea a căminul ei, mirosea a familie. Ce-ai să-i spui? Şi când?

— Mă tem că avem o serie de veşti proaste, a continuat el. Jenny a înţepenit, întrebându-se dacă o să înceapă el întâi să-i spună că tocmai şi-a împachetat lucrurile într-o valiză şi că de data asta va pleca pentru totdeauna, nu doar pentru o revizie de o săptămână. A ridicat spre el privirea rece, aşteptând. Alan a izbucnit enervant în râs. Hei, nu este chiar atât de rău! A telefonat doamna McKinley. A spus că-i pare grozav de rău, dar gemenii renunţă la lecţiile de flaut. S-au hotărât să cânte la vioară. Păcat,

să pierzi aşa, dintr-odată, doi elevi!

Jenny a suspinat uşurată şi s-a îndreptat spre sticla de vin de pe frigider.

— Am pierdut de-acum patru într-o lună, a spus ea posomorâtă. Va trebui să dau nişte anunţuri.

— De ce nu vorbeşti cu Fiona, poate are nevoie de un profesor de muzică. De obicei şcolile caută întotdeauna profesori de muzică.

Jenny şi-a făcut de lucru pe la chiuvetă, refuzând încă să-l privească aşa cum se cuvenea.

— Cine a umblat cu cântarul? a întrebat ea, observând că e pus la uscat. Aţi gătit ceva tu sau copiii?

— Păi, eu am făcut nişte paste cu restul sosului de tomate pregătit de tine. Nu a fost rău deloc, ba pot să spun că a fost chiar delicios. Ai luat roşii proaspete, din cele de care ţi-am spus că au adus la magazinul italienesc?

Jenny i-a zâmbit, înţelegătoare faţă de hobby-ul lui.

— Nu, n-am luat! N-avem timp cu decojirea şi scoaterea seminţelor! Am deschis o conservă aşa cum face majoritatea oamenilor. A început să şteargă nervoasă chiuveta.

— De ce nu le laşi aşa şi să vii la masă, să te aşezi lângă mine? Alan s-a lăsat pe spătarul scaunului, bătând cu palma locul de lângă el. Mai este ceva despre care trebuie să vorbim.

Jenny a simţit din nou cum i se strânge stomacul. Arăta atât de calm, atât de lipsit de sentiment de vină – parcă era un spiriduş prea mare în puloverul lui vechi şi larg, cu părul cârlionţat la vârfuri. Biggles torcea fericit pe genunchii lui. Dacă nu-mi spune nici de data asta, n-am să încep eu şi n-am să-i reproşez niciodată, şi-a promis în sinea ei. A fost foarte surprinsă de această decizie, care însemna de fapt laşitate. Dar însemna, în acelaşi timp, supravieţuirea căsniciei, securitatea familiei. Depindea de ea sau

de ce va spune imediat Alan, dacă familia ei se va dezintegra sau nu în fragmente nefericite! S-a aşezat lângă el şi a sorbit lung din vin, aşteptând să vadă dacă mariajul ei este pe punctul de a lua sfârşit.

— Daisy mi-a spus ce s-a întâmplat, a spus Alan.

Momentul dificil a trecut, iar Jenny a intrat în discuţia despre arestarea lui Daisy cu un sentiment aproape de uşurare. Poate că dacă ea nu va spune nimic, totul o să treacă pur şi simplu, aşa cum gândea întotdeauna despre primele usturimi în gât ale unei răceli. În ambele cazuri, ar face însă foarte bine să cumpere o cutie mare de şerveţele.

CAPITOLUL 3

— Ei bine, dacă este implicat în ceva, trebuie să existe vreun indiciu, a remarcat Sue a doua zi de dimineaţă. Voi doi o mai faceţi? Sau el evită? Îţi sugerează vreodată lucruri de genul de ce nu porţi chiloţi roşii de dantelă sau tocuri înalte şi subţiri? N-ar mai fi cum este de obicei, ţi-ai da seama de asta. Eu îmi dădeam întotdeauna. Amintindu-şi cum a fost înşelată de soţ, Sue şi-a permis să se lase pradă unei expresii sumbre care n-a durat însă decât câteva clipe, după care a scos un pachet de ţigări din poşetă. Hai să mergem şi să ne aşezăm pe balcon, a spus trăgând-o pe Jenny de fustă. Mor de dorinţa să fumez o ţigară.

Cele două femei şi-au luat cafelele şi au ieşit pe balconul clubului de tenis, s-au aşezat privind spre terenuri, unde membrele acestui club exclusivist îşi pregăteau trupurile şi loviturile pentru primăvara care se apropia.

— Iartă-mă, ştiu că este cam rece, dar nu-mi place înăuntru, a spus Sue aprinzându-şi ţigara. Toate sunt blonde. Când am intrat la început în club am crezut că asta este o condiţie ca să devii membră. Sper că nu te superi, a adăugat aruncând o privire rapidă spre părul lui Jenny.

— Este-n regulă, i-a răspuns ea zâmbind. Să ştii ca fac progrese cu chestia aia „care acoperă toate firele de păr alb“. Şi nu, sincer, n-am observat nimic schimbat la Alan Este acelaşi, exact ca de obicei, o persoană confortabilă, în foarte mare măsură genul de soţ. Mă simt neloială, a adăugat ea vinovată. N-ar fi trebuit să vorbesc despre el în faţa ta în felul în care am făcut-o. Mie nu mi-ar plăcea deloc dacă el ar face lucrul ăsta în ce mă priveşte.

— Probabil că o face, a spus Sue, trăgând fericită din ţigară.

Toţi simţim nevoia să vorbim cu cineva, altfel am recurge la terapie ca în America. Vreau să-ţi spun ce am făcut cu poliţistul Barry aseară, în maşină, şi n-am de gând să mă simt vinovată pentru asta. În definitiv, probabil că exact în clipa asta el este la bufet spunând celor din jurul mesei că suspecta a luat-o spre sud până când gura ei a făcut contact cu bastonul de erecţie al victimei…

— N-ai făcut asta, Sue! Într-o maşină a poliţiei?

Jenny a simţit o emoţie păcătoasă. Sue părea să ducă viaţa sexuală a unei adolescente neinhibate. Şi-a dat seama că au trecut mulţi ani de când nu a mai făcut dragoste în altă parte decât într-un pat confortabil şi parcă a trecut o viaţă de când nu s-a mai culcat cu altcineva decât cu Alan. Poate că şi-o fi dat şi el seama de asta…

— Păi de ce nu? N-am pe nimeni care să vrea lucrul ăsta. În plus, mi-a cumpărat trei pahare mari şi un sandviş la „Lebăda Albă”. Puteam să fac şi eu măcar atâta lucru.

— Aşa cum vorbeşti, parcă n-ar fi vorba decât de o afacere, ceea ce frizează prostituţia!

— Fireşte că aşa este! a spus Sue izbucnind în râs. De cele mai multe ori actul sexual înseamnă prostituţie, nu? Un partener sau celălalt plăteşte pentru un serviciu. Şi cred că este valabil mai ales când este vorba de soţ şi soţie. Până şi producătoarea „Orei femeilor" crede că mariajul nu e altceva decât asta. Iar după experienţele mele din trecut, cred că are dreptate.

Jenny a schimbat uşor modul de abordare.

— Eşti sigură că ar trebui să o faci? Vreau să spun, este sigur în ziua de azi? a întrebat încet, în timp ce chelneriţa s-a aplecat peste masă pentru a se ocupa de ceştile de cafea.

— Te referi la SIDA? Poţi să foloseşti şi un prezervativ, deşi părerea mea este că lucrul ăsta are importanţă numai dacă-ţi

sângerează gingiile. Oricum, nu mi-a plăcut niciodată gustul. Sue a ridicat uşor vocea ca să audă şi chelneriţa, care-şi dăduse părul după ureche pentru a asculta mai bine în timp ce strângea la masa alăturată.

Jenny a chicotit şi a simţit cum roşeşte.

— A trecut mult timp de când făceam asta pe bancheta din spate a unei maşini, a spus ea oftând uşor.

— Eşti sigură că nu a trecut mult timp de când ai mai făcut oricum „asta“? a întrebat-o Sue cu o privire foarte cercetătoare. Ceea ce ar putea să fie una din cauzele problemei…

— Cred că sexul este totuşi un pic cam prea monoton. Iar când o faci întotdeauna cu aceeaşi persoană – şi faci, mai mult sau mai puţin acelaşi lucru, în acelaşi pat, nici nu poate să fie altfel, nu?

— Ei vezi, probabil că aici intervin chiloţii roşii de dantelă, a fost de părere Sue. Nu trebuie să te deranjeze dacă o face cu altcineva, poate că asta îţi trebuie şi ţie – să-ţi mai pui şi tu puţin la lucru fantezia.

— Păi tocmai asta este, că nu mă mai interesează deloc. Jenny şi-a luat poşeta şi jacheta. Fireşte, am făcut şi eu tot felul de lucruri, poate chiar că am exagerat puţin înainte să mă căsătoresc. De fapt, toate am făcut-o atunci, era vremea pentru asta, nu prea ne preocupau problemele de sănătate. Îmi spuneam că este mai bine aşa decât să regret mai târziu că am pierdut o mulţime de lucruri. Închipuieşte-ţi, să te măriţi virgină! Întotdeauna vrei să ştii… Nu, cred că pentru mine vremea să o mai fac pe bancheta din spate a maşinii a trecut demult şi pentru totdeauna. A rămas de domeniul jurnalelor personale!

— Nici nu ştii ce pierzi!

— Păi tocmai asta este, Sue, ştiu!

Ben, Luke şi Oliver şi-au luat o pauză pentru a fuma o ţigară.

Au pornit pe poteca din spatele clubului de tenis şi s-au aşezat pe banca lor favorită de sub copaci, cu vedere spre terenuri. Ben şi-a dat seama că lucrul ăsta devenise aproape un ritual în clipa în care s-a uitat să verifice dacă pe teren se află Carol Mathieson, cu picioarele ei neaşteptat de adolescentine. În mod obişnuit, nu venea şi Oliver cu ei.

I se părea cam copilăresc să te furişezi din şcoală ca să tragi cu ochiul la nişte casnice pe jumătate dezbrăcate. Şi nici nu părea că ar avea nevoie de aşa ceva, şi-a zis Ben. Oliver a arătat ca de 35 de ani încă din pubertatea timpurie, trupul lui solid şi păros semănând peste noapte cu cel al unui avocat prosper aflat undeva în floarea vârstei.

El nu a avut niciodată probleme să fie servit cu băutură într-o cârciumă, iar lunea se lăuda întotdeauna cu fetele de la liceu care parcă nu se mai săturau. După orele de sport, la duş, îi intimida pe ceilalţi cu virilitatea lui.

— Uită-te la ele, numai, priveşte-le. Sunt coapte, numai bune de cules. Ca un pom plin de prune, a spus Luke, aplecându-se în faţă şi trăgând adânc în piept din ţigara Marlboro. Ben s-a uitat la toate femeile de pe cel mai apropiat teren şi, deşi nu i-a trecut prin cap niciun gând necurat, a simţit totuşi senzaţia familiară ce pornea de obicei din interiorul pantalonilor. Şi-a pus picior peste picior, şi-şi dorea din tot sufletul să nu roşească atât de uşor – era un lucru care-l trăda imediat.

— Ce zici de roşcata aia? a întrebat Oliver, manifestând un interes brusc. Ben aproape că simţea antenele sexuale ale lui Oliver îndreptate spre femeia care traversa balconul clubului.

— Dumnezeule, nu ea. Este una dintre vecinele noastre, i-a spus lui Oliver.

— Este măritată? Nu că lucrul ăsta ar avea vreo importanţă.

— Divorţată. Îi cunosc pe băieţii ei…

— Cu atât mai bine. Suntem visul oricărei femei când ajung la vârsta asta. Uită-te la astea de aici – dacă au timp pentru tenis, atunci au şi pentru sex. Nu ar face decât un lucru înţelept dacă ar educa un adolescent nevinovat mai curând decât să spele geamuri. Privesc lucrul ăsta ca o activitate socială!

Ben înţelegea logica lui Oliver, dar pentru el majoritatea femeilor nu prezenta niciun fel de atracţie. Nu voia decât să o vadă pe Carol şi fundul ei ferm, de profesoară de gimnastică. Nici măcar când juca tenis nu i se clintea vreun fir de păr de pe cap.

Aproape că a scos un geamăt când s-a gândit de câte ori a urmărit-o alergând în jurul terenului, fustiţa albă plisată lăsând să i se vadă chiloţii simpli, albi. Putea să parieze că femeia purta şi un sutien de un alb ameţitor. Ben n-avea timp pentru toate desuurile alea din dantelă, cu volănaşe şi rafinamente, care-ţi spun vino-şi-priveşte-dar-nu-atinge. Toate fetele din liceu purtau aşa ceva şi, deşi păreau atât de delicate, până acum s-au dovedit întotdeauna impenetrabile.

Jenny a lăsat-o pe Sue la exerciţiile ei zilnice de gimnastică la aparate şi a pornit spre maşină sub strălucirea firavă a soarelui.

Parcarea era plină de Mercedes-uri, de BMW-uri decapotabile şi de Renault Espace, ceea ce denota că membrele clubului îşi pot permite mult mai mult decât exorbitanta taxă de membru.

În timp ce-şi descuia Golf-ul şi-a aruncat privirea înapoi, spre club, unde se putea vedea un şir de femei agile, elegante, exersând pline de hotărâre la aparatul de alergat.

Parcă erau nişte hamsteri pe o roată, i-a trecut prin gând lui Jenny. De jur împrejur era un parc imens, mile de poteci pe malul râului şi, poftim, oameni în toată firea, cu minte-n cap, plăteau

anual o avere ca să alerge într-o cameră!

S-a urcat în maşină şi a dat drumul la radio la „Ora femeii”, zicându-şi că a devenit cinică. În definitiv, ştia că nicio femeie cu mintea-ntreagă n-ar fi alergat singură prin parc, oricât de mult ar fi avut de câştigat de pe urma aerului curat şi al peisajului înconjurător.

Era prea riscant – te puteai întâlni cu violatori, criminali şi hoţi. Nostim era că puteai să-ţi plimbi liniştit câinele, deşi, şi-a zis ea, se mergea mai ales pe strada principală şi spre magazine. Ca şi cum dacă erai însoţită de un minuscul şi agitat Jack Russel sau de un labrador pleoştit protecţia ţi-ar fi fost asigurată!

Jenny a parcat în apropiere de agentul ei local de publicitate şi a intrat să cumpere nişte cărţi poştale. Uitându-se la colecţia din vitrină şi la diversitatea felului în care erau tipărite anunţurile, i-a venit dintr-odată un gând.

Vrea într-adevăr că anunţul ei să fie atât de local, încât oricui din Close, care ar veni la barul de alături, să-i fie imposibil să-i scape această cerere nedemnă a ei pentru un venit suplimentar?

A băgat cărţile poştale în buzunar şi s-a întors la maşină. S-a dus până la capătul celălalt al Putney şi a găsit un magazin al aceleiaşi agenţii, cu acelaşi gen de reclame şi anunţuri în vitrină. Era însă sigură că aici nu i-ar recunoaşte nimeni numărul de telefon, deşi nu era prea departe pentru ca eventualii ei elevi să se deplaseze până la ea acasă.

Şi era o zonă în care existau totuşi bani suficienţi pentru a se lua şi lecţii de muzică. Lecţiile de muzică erau o parte esenţială a întregului tacâm local – împreună cu călăria, baletul şi cea mai obscură dintre artele marţiale.

Jenny conducea absentă spre casă, gândindu-se la câţi bani ar trebui să câştige ea pentru a compensa financiar lipsa soţului. O

groază, probabil, pentru că Alan câştiga mult, în pofida panicii ce-l cuprinsese în ultima vreme din cauza mersului afacerilor, iar ei, ca familie, cheltuiau mult.

S-a întrebat ce pensie ar primi dacă s-ar întâmpla ce este mai rău şi ar divorţa, Alan plecând cu femeia visurilor lui (nr. 2) pentru a creşte alt rând de copii necesitând mari cheltuieli.

Cu siguranţă că femeia ar fi cea care i-ar dori; după ce-i atrag în viaţa lor fără griji şi fără copii, aproape întotdeauna încep să aibă crize dorind să devină mame când ajung cam pe la 35 de ani. Prinsă în gândurile ei, era cât pe ce să nu vadă panglica albastru cu alb întinsă de-a latul străzii şi aproape să treacă prin ea ca un alergător câştigând la olimpiadă.

A oprit maşina şi s-a uitat atentă în jur. Maşini şi camionete ale poliţiei erau parcate în cele mai diverse unghiuri, sugerând viteză maximă şi ceva de mare importanţă.

Panglica era de genul celei pe care o foloseau când descopereau un cadavru. Al cui şi unde? s-a întrebat brusc Jenny. Brusc i-a trecut prin minte imaginea doamnei Fingell întinsă printre pubelele ei cu unul dintre cuţitele de oţel inox ale lui Alan înfipt în spate până la plăsele.

Poate că Alan n-o mai fi suportat tachinările ei răutăcioase când îl surprindea descărcând din maşină cumpărăturile de la băcănie, acel „sărmanul domnn Collins, iar vă pune să gătiţi?”, urmat invariabil de chicote care îl scoteau din minţi pe Alan. Revenind la realitate, Jenny şi-a zis că cel mai probabil este faptul că Laura Benstone, de la nr. 5, şi-a închiriat casa pentru un nou episod din „The Bill“.

Făcea mereu lucrul ăsta, invocând banii puţini şi taxele şcolare mari pe care trebuia să le plătească şi aproape că nu treceau două săptămâni fără să nu apară vreo echipă de filmare

blocând drumul cuiva cu camionetele lor de catering. Ar fi trebuit să ne avertizeze, şi-a zis Jenny, întrebându-se dacă era chiar nevoie să blocheze întreaga stradă. În faţă, o întreagă armată de poliţişti dirija un grup de locuitori recalcitranţi spre strada principală. De geamul maşinii ei s-a apropiat un sergent de poliţie, mergând apăsat şi cu importanţă.

— Îmi pare rău, doamnă, nu puteţi intra. Vă sugerăm să parcaţi dincolo, vizavi. Avem un incident. Ultima afirmaţie a făcut-o cu mândrie, ceea ce denota clar că lucrul ăsta i-a înfrumuseţat ziua.

Jenny a plecat înainte să ajungă la ea grupul de locuitori din Close. Dar, odată parcată, nu a putut rezista tentaţiei să nu li se alăture, doar pentru a afla ce se întâmplă exact.

— Eu i-am chemat, spunea Paul Mathieson mândru. După ce a venit la mine doamna Fingell şi mi-a spus. Niciodată nu poţi fi suficient de prudent. Nu când este vorba de bombe.

Jenny s-a uitat dincolo de grup, format din două tinere mame şi un cuplu cu copii mici după ei, din John Jordan – actorul „în pauză” de la nr. 10, soţul Laurei Benstone – Harvey, furios că fusese întrerupt tocmai când scria o scenă vitală dintr-o reclamă TV, Paul Mathieson, doamna Fingell şi George Pemberton, cel atât de scump la vedere, avocatul, în semiretragere, soţul Fionei.

De la balcoanele de deasupra, Jenny auzea discuţii între locuitorii zonei de vizavi, cu locuinţe proprietate de stat „care se delectau cu una din rarele vizite ale poliţiei ce avea loc în zona proprietăţilor particulare şi nu la ei.

Maşinile poliţiei şi-au ales un loc ciudat să parcheze dacă într-adevăr urma să explodeze ceva, periculos de aproape de ceea ce Jenny lua drept bombă. A constatat, de asemenea, că obiectul în chestiune se afla pe zidul propriei ei grădini. Alan a construit zidul

acela; iar singura lui utilitate a fost aceea de cadou pentru ultimul Crăciun pentru mama lui.

L-a construit după un ghid Reader’s Digest, deschis pe poteca, precum una din cărţile lui de gătit, în timp ce măsura cu grijă nisipul şi cimentul.

De multe ori Jenny s-a gândit că Alan a ridicat zidul ca un monument ridicat mamei lui şi în timp ce-l construia, aproape că s-a aşteptat să-l încununeze cu un înger sculptat în vârf, iar pe el să sape numele, precum şi datele naşterii şi morţii mamei lui, având în vedere că, incinerată cu grijă şi cenuşa ei împrăştiată în secret la Blenheim Palace, nu avea niciun mormânt.

Acum se părea că poliţia era pe cale să detoneze, indiferent ce-or fi găsit ei cocoţat acolo, pe muchia zidului.

— Ce v-a făcut să credeţi că este o bombă? l-a întrebat Jenny pe Paul. Nu s-ar zice că teritoriul IRA este aici, nu? V-aţi uitat cu atenţie? Mijind ochii, încercă să-şi dea seama despre ce este vorba. Obiectul de pe zid era ascuns în ceea ce părea să fie o pungă de hârtie. Probabil că s-o fi uitat cineva, din curiozitate, înăuntru să vadă ce este.

— Ai zice că nici Hampstead nu este teritoriul IRA, dar au pus o bombă acolo exact înainte de Crăciun, nu-i aşa? i-a răspuns Paul. Zâmbea strâmb, mustrând-o practic cu degetul. Este o chestie neagră, pătrată, cu nişte fire. Nu poţi risca, nu în ziua de azi.

A fost o explozie de foarte mică putere, ceva de genul la care poliţia se referă întotdeauna numind-o „controlată”, dar suficientă ca să distrugă zidul.

Aproape că s-a prăbuşit singur şi de bunăvoie, fărâmiţându-se din cauza unei ruşinoase lipse de rezistenţă. Poate că, în definitiv, Paul a interpretat greşit reţeta pentru mortar. O să fie furios, şi-a zis Jenny, întrebându-se în acelaşi timp dacă dauna avea acoperire

în asigurarea casei. Era considerată drept un act de război, o pagubă intenţionată, accident sau ce?

— Pierdere de timp, a bombănit supărat George Pemberton. Copleşit de obicei de prezenţa soţiei sale, rareori era auzit vorbind, iar Jenny s-a întors să se uite la el. Am văzut că nu era o afurisită de bombă. Tâmpiţii, n-au vrut să asculte.

— Chiar aţi văzut ce era? l-a întrebat ea. Părea genul de om blând, foarte şters, îmbrăcat într-o cămaşă de lână şi un pulover de om bătrân, cu nasturi de piele, genul de bărbat care fumează pipă şi se pricepe la cuvinte încrucişate şi nicidecum tipul care să aibă acumulată atâta furie clocotitoare în el.

— O chestie de adolescent. O chestie din alea la care ascultă întotdeauna muzică, atunci când se ciocnesc de tine pe trotuar. Parcă sunt ameţiţi. Ca şi ai dumneavoastră, a încheiat el aruncându-i lui Jenny o privire acuzatoare.

Poliţistul s-a îndreptat spre ei mergând foarte încet.

— Puteţi merge acasă acum. Gata cu panica, le-a spus el zâmbind slab.

— Cum rămâne cu zidul doamnei Collins? a întrebat Paul făcând un pas înainte.

— Sunteţi domnul Collins? i s-a adresat sergentul umflându-şi pieptul, ca o vrabie care se pregăteşte de gâlceavă.

— Nu, nu sunt. De fapt, eu sunt coordonatorul Asociaţiei „Supraveghează Cartierul”, a replicat Paul, umflându-şi şi el pieptul acoperit de vesta tricotată de mână pentru a fi egal cu sergentul.

— Deci dumneata eşti cel care ne-a chemat, a remarcat poliţistul cu un surâs plin de subînţelesuri, măsurându-l cu privirea pe Paul din cap până în picioare ca şi cum ar fi fost exponatul nr. 1.

Paul radia tot şi a dat din cap, mândru ca un şcolar care a luat

premiu. Plin de încredere, aştepta să fie felicitat. Dar zâmbetul poliţistului nu era deloc unul prietenos.

— Deci dumneata eşti persoana, a şuierat apropiindu-se foarte mult de Paul şi a adăugat cu un rânjet pe care numai un om în uniformă îl putea aborda: Scuză-mă, am să reformulez. Am vrut să spun de fapt că dumneata eşti idiotul desăvârşit care nu poate face deosebirea între Semtex şi un walkman Sony. La zi, şir, am să nu dreptate?

Contabil fiind, chiar cu atâţia clienţi din domeniul muzicii, nu prea mai ai timp să-ţi laşi imaginaţia să ţi-o ia razna. Alan stătea la biroul său impresionant din lemn de teck şi încerca să simtă un oarecare interes pentru cifrele deprimante din faţa sa.

Pe pereţi atârnau discuri prăfuite de aur şi platină dăruite cu recunoştinţă de staruri rock, în tinereţea lor trecută, celui care se îngrijea de banii lor. Deseori Alan primea bilete pentru a merge la concertele unor formaţii, ştiind de multă vreme că ar trebui să se simtă prea bătrân pentru a se mai duce să le vadă.

Încerca să le ofere lui Ben sau lui Daisy, care-şi bătea joc de aceşti eroi ai tinereţii sale pretinzând că n-au auzit niciodată de ei.

Şi Jenny refuza să se ducă, decât dacă, ceea ce se întâmpla foarte rar, îi putea promite că din formaţie face parte şi un cântăreţ la flaut sau dacă era vorba de un loc bun la Albert Hali.

Toate aceste lucruri i-au servit drept pretext la Bournemouth, târând-o după el pe Serena pentru a vedea una din formaţiile lui favorite.

— Ador aceste formaţii de bătrâni dinozauri, spunea ea, referindu-se la faptul că respectivii erau faimoşi încă din pruncia ei. Alan nu putea înţelege această trimitere la nişte creaturi demult dispărute. Dinozaurii au murit, dar vechile formaţii rock’n’roll, chiar şi în pofida celor mai teribile vicisitudini, mulţumită Celui de

Sus nu vor dispărea niciodată.

Clientul de pe scaunul de vizavi de el era nefericit, plângându-se de faptul că cei de la impozite îi luau şi pielea de pe el, deşi acum venitul său se subţiase considerabil.

Pentru Alan, întâlnirile de genul ăsta erau mai deprimante decât orice altceva, pentru că, deşi visul lui, nutrit cu multă vreme în urmă, de a ajunge star a rămas exact în stadiul respectiv – o himeră foarte depărtată –, cel puţin aici, în faţa lui, se găsea unul care, pe vremea aceea, a împlinit toate acele visuri, pentru el şi pentru generaţia lui.

La 19 ani, după ce a petrecut trei binecuvântaţi ani într-o îngrozitoare formaţie numită Snakepit[1] – ani în care fetele trăgeau de el, iar şcoala a avut mult de suferit –, Alan a cedat atât insistenţelor părinţilor săi, cât şi faptului că devenise cât se poate de conştient că este un chitarist fără niciun pic de talent şi şi-a vândut preţiosul instrument Telecaster. Din păcate, nu s-a întâmplat aşa cum visa cu ochii deschişi, ca Mick Jagger să-i telefoneze şi să-l implore să intre în formaţia Rolling Stones în locul lui Brian Hones. Iar în ce priveşte sex-appeal-ul, nu se apropia nici pe de parte de cei de genul lui Jimi Hendrix.

Aşa că a renunţat şi s-a dus să studieze contabilitatea – singurul motiv fiind că la matematică era mai bun decât la orice altceva. A avut sentimentul că recunoaşte înfrângerea, că-şi abandonează visurile şi intră în rândul celor maturi.

Dar cel puţin au existat oameni mai curajoşi care au devenit bogaţi, faimoşi şi s-au comportat altfel decât muritorii de rând în numele lui şi al tuturor celor mai laşi şi mai convenţionali. Acum stătea confortabil în scaunul său de piele, în faţa lui aflându-se tocmai unul dintre cei care au avut atâta curaj încât să-i

1 Gaură de şarpe

transforme visele în realitate.

Alan se simţea deprimant de matur. Cerceta faţa plină de riduri a bărbatului din faţa lui, o faţă pe care se vedeau ravagiile drogurilor şi care arăta de parcă ar fi trăit trei vieţi excedând de destrăbălare şi-i părea extrem de rău pentru el.

Nu-i făcea deloc plăcere acest sentiment, nu voia să simtă milă pentru un fost erou, nu pentru asta existau eroii. Sensul existenţei lor era indestructibilitatea. Era de presupus că ei sunt făcuţi dintr-un aluat diferit, din ceva praf de stele!

A oftat, a promis că va încerca să-i rezolve problema şi, mărinimos, nu i-a spus tipului că probabil veniturile lui de o viaţă s-au dus pe droguri, inhalându-le pe nas în ultimii zece ani în care faima i-a tot scăzut. N-avea niciun rost, iar acum chiar că n-ar schimba cu nimic lucrurile. Din nefericire pentru clientul său, cocaina nu era deductibilă din impozite.

Când a ajuns, în sfârşit, acasă, pe robot erau deja două mesaje telefonice, ambele de la bărbaţi care se interesau de lecţiile ei de flaut. S-a simţit încântată că bărbaţii manifestă interes pentru lecţiile de muzică ale copiilor lor. Era obişnuită ca mamele să fie cele care dau telefoane şi pun tot felul de întrebări. Taţii nu se amestecau de fel, limitându-se ca uneori să vină să-şi culeagă odraslele de la lecţii şi evitând pe cât posibil discuţiile despre progresele şi exerciţiile progeniturilor lor.

Era tocmai pe punctul să iasă pe uşă pentru a se duce să o ia pe Polly de la şcoală, când telefonul a sunat din nou.

— În anunţ este vorba de lecţii de flaut. Tot o voce bărbătească, de data asta fiind parcă un tip foarte răcit, care vorbea cu batista la gură.

— Aşa este, a răspuns ea vioaie. Este pentru un copil, nu? Jenny a încercat să fie amabilă, în speranţa de a-i atrage pe

pretendenţi. În mod normal costă 16 lire pe oră, 9 lire pentru jumătate de oră…

— Cum adică un copil, ce vrei să spui cu asta? a întrerupt-o bărbatul stropşindu-se la ea.

— Predau lecţii pentru toate nivelurile, şi pentru începători… Telefonul a murit. Oh, grozav! a exclamat ea în receptor. Mulţumesc că mi-ai irosit timpul şi m-ai făcut să întârzii. A lăsat receptorul în furcă şi s-a grăbit spre maşină, uitându-se în treacăt spre zidul distrus. Biggles stătea la soare, în vârful molozului, spălându-se pe lăbuţe. Mă întreb cât o să-i ia lui Alan ca să-l repare, s-a gândit ea. S-a aplecat să-l mângâie pe Biggles.

— Păcat de zidul vostru! i-a strigat Carol pe geamul Peugeot-ului ei tot alb. Păcat de soţul ăla idiot al tău, i-a venit lui Jenny să-i strige la rândul ei, dar totuşi n-a făcut-o.

Polly arăta neobişnuit de supusă, stând pe treptele şcolii cu ochii mari şi plini de îngrijorare, vegheată protector de prietena ei credincioasă, Harriet Câine. Jenny a mirosit că s-a întâmplat ceva încă din clipa în care a coborât din maşină. Harriet a fost cea care a vorbit.

— Domnişoara Spencer vrea să vă vadă, i-a spus ea stând ca un scut în faţa lui Polly, a cărei expresie de vinovăţie era absolut evidentă. Jenny a dat-o cu blândeţe deoparte pe Harriet.

— De data asta ce ai mai făcut, Polly? Ştii că este un moment important, cu examenele care se apropie. Sper că nu este ceva rău.

— Depinde cum priveşti lucrurile. Nu este foarte rău. Oricum, eu nu cred că este ceva rău, dar domnişoara Spencer crede că da.

Jenny a urcat treptele şi a intrat în impunătoarea clădire victoriană dorindu-şi să nu fi fost îmbrăcată în blugii vechi şi în tricou, dar era una din acele mame care nu se îmbrăcau întotdeauna ca şi cum era pe punctul de a merge la un prânz de

caritate.

Coridorul era plin de eleve în uniformă discutând despre apropiatele examene. Pe pereţi, de o parte şi de alta, stăteau aliniate vesel tablouri pătate, iar aerul era încărcat de mirosuri de orez şi pui.

Linoleumul de pe jos era murdar şi rupt, iar Jenny s-a întrebat de ce – dacă nu în scopul de a păstra curăţenia – pe lista de uniformă erau trecute trei perechi de pantofi pentru fiecare elevă?

A tras adânc aer în piept şi a bătut în uşa deschisă de la clasa lui Polly. S-a simţit şi ea vinovată pentru faptul că se prezenta în felul ăsta în faţa profesoarei.

Ar fi trebuit să se intereseze mai întâi să afle ce anume a făcut Polly şi să nu se grăbească aşa. În felul ăsta ar fi putut să construiască o apărare documentată. Domnişoara Spencer, o tânără plină de vioiciune, cu părul strâns regulamentar în coc, stătea la catedră.

— Oh, doamnă Collins! a exclamat ea fără să continue. Oh, Dumnezeule! şi-a zis Jenny, e atât de grav încât sărmana femeie nici nu ştie cum să înceapă.

— Polly mi-a spus că doriţi să mă vedeţi, a vorbit ea cu cel mai calm ton din lume.

— Da, doamnă Collins. Am găsit-o pe Polly şi pe prietena ei uitându-se la asta în pauza de prânz. Aruncând o privire spre uşa deschisă, domnişoara Spencer a extras revista Playboy de sub vraful de manuale. Jenny a simţit că-i vine să zâmbească şi a încercat din răsputeri să se controleze.

Domnişoara Spencer a pus revista pe birou şi şi-a împreunat mâinile în poală, ca şi cum nu i-ar fi făcut nicio plăcere că a atins-o. Este într-adevăr foarte tânără, s-a gândit Jenny, n-are mai mult de 30 de ani.

Unde şi-or lăsa profesorii simţul umorului? Dimineaţa, în dulapul încuiat din vestiar? Este oare confiscat de director şi pus la păstrare până la sfârşitul trimestrului?

— Nu este decât o fată reprezentativă pentru vârsta ei, cu un dezvoltat simţ al curiozităţii, a spus Jenny sărind imediat în apărarea lui Polly.

Domnişoara Spencer s-a uitat cu răceală la ea.

— Există o mulţime de lucruri pentru care pot manifesta curiozitate fetiţele de 10 ani, doamnă Collins. În mod obişnuit, pornografia nu este unul dintre ele.

Mureai de nerăbdare să spui asta, şi-a zis Jenny în sinea ei.

Probabil că ai repetat-o toată după-amiaza!

— Spune că a găsit-o în casă. Profesoara s-a aplecat uşor în faţă holbându-se la Jenny cu o curiozitate prost ascunsă. Credeţi că ar fi trebuit să o lăsaţi la îndemâna copiilor?

Oh, nu, şi-a zis Jenny, este convinsă că suntem cititori obişnuiţi ai acestei reviste. S-a întrebat dacă Alan încearcă să învioreze o viaţă sexuală în stare de lâncezeală, dar şi-a dat imediat seama că revista trebuie să fie a lui Ben. Cine altcineva decât un adolescent să-şi dorească să se uite la asemenea studii ”ginecologice”? Cine altcineva decât un adolescent şi afurista de Polly!

Jenny s-a simţit la fel de lipsită de orice apărare, ca şi cum ar fi fost prinsă fumând la şcoală când era ea însăşi elevă.

— Am să am o discuţie cu ea, a promis gândindu-se la examene. N-o să se mai întâmple.

În spatele lui Jenny s-a simţit o adiere şi s-a auzit un foşnet. Fiona Pemberton, cu un aer regesc într-o rochie mătăsoasă cu motive florale, şi-a făcut apariţia în clasă. Jenny şi-a dorit ca ea şi revista să se fi putut ascunde sub catedră.

— Mă bucur să constat că Daisy se simte mai bine. Ne-a lipsit ieri. Ştiţi că trebuie să trimiteţi un bilet de motivare, dar întrucât… ceva probleme cu Polly? a întrebat ea dintr-odată, expresia trecându-i de la zâmbetul profesional la o preocupare încruntată când a zărit revista pe pupitru.

A luat-o în mână, răsfoind-o, fără să manifeste nici cel mai mic semn de repulsie ca domnişoara Spencer. Încruntătura i s-a adâncit pe măsură ce creierul ei bine exersat a înţeles ce s-a petrecut. Nu este voie cu aşa ceva, ştiţi, doamnă Collins. Asta înseamnă că le corupe şi pe celelalte fete. Îmi pare rău să văd că Polly devine o influenţă negativă.

— Doar un fel de distracţie copilărească, aş spune, doamnă Pemberton, i-a replicat cu fermitate Jenny, ridicându-se pentru a se simţi mai egală cu directoarea. Nu-i plăcea deloc să i se vorbească de la înălţime. Trebuie să plec. Am un elev la 16:30. Fiona răsfoia încă revista, iar Jenny i-a zâmbit îndreptându-se spre uşă. Puteţi să o păstraţi dacă vă place, nu s-a putut abţine să nu-i spună, după care a ieşit.

CAPITOLUL 4

Daisy greşea dacă-şi închipuia, când se întorcea de la şcoală, că distrugerea walkman-ului va avea ca rezultat vreun pic de clemenţă în ceea ce priveşte pedeapsa pentru faptul că a circulat cu metroul fără bilet.

O colegă de şcoală urma să dea o petrecere şi Daisy îşi dorea cu disperare să meargă şi ea. Toată lumea se ducea. Cu o expresie dezolată îşi pierdea vremea prin bucătărie aşteptând ca lui Jenny să i se facă milă de ea.

Walkman-ul a devenit dintr-odată cea mai preţioasă comoară a ei, pierdută acum pentru totdeauna, împreună cu noua casetă Senseless Things[2], favorita ei absolută.

După chipul ei ai fi zis că este într-o profundă stare de doliu. Dar Jenny – cu o puternică durere de cap în urma lecţiei cu un elev începător fără nicio speranţă şi neavând niciun fel de reacţii pozitive la anunţul dat

— Continua să rămână fermă şi încăpăţânată.

— Fireşte că nu poţi să te duci la nicio petrecere. Până acum n-ai pierdut nici măcar una. Ai chiulit de la şcoală şi ai furat, doar nu te aştepţi că o să trecem cu vederea aşa ceva. După care Jenny a zâmbit cu o oarecare înţelegere. Ascultă, n-o să dureze o veşnicie. Dar va dura destul ca să ai timp să te gândeşti la ce ai de făcut. Şi-a luat haina de pe cuierul din spatele uşii. Ai grijă puţin de Polly, scumpo, a continuat ea. Mă duc să-i spun lui Paul să nu-şi mai facă probleme în legătură cu faptul că ar trebui să-ţi ia un alt Walkman în loc.

Daisy a trecut de la starea de nefericire simulată la una de furie adevărată, aruncând pâinea prăjită în sus şi untul pe podea.

---

2 Lucruri fără sens

— Oh, mami, dar nu-i drept! De ce să pierd şi walkman-ul?

— Nu te grăbi să tragi concluzii! Am să-l scot eu din asigurare. Sau de la poliţiştii ăia gata oricând să deschidă focul! Şi a şters-o înainte ca Daisy să apuce să mai spună ceva.

— Bine că am fost acasă, zău că da. S-ar fi putut întâmpla orice, se lăuda Paul Mathieson în faţa lui Carol, privind-o cum taie prazul. În bucătăria de un alb de gheaţă, fără niciun microb, Carol făcea treaba repede şi cu abilitate, nicio bucăţică nu îndrăznea să sară de pe capac pe podeaua imaculată sau să se prindă nedisciplinată de cuţit. Cuţitul era de oţel inoxidabil – nici n-ar fi îndrăznit să fie altfel, iar lama strălucitoare fulgera în sus şi în jos. Paul şi-a băgat mâinile în buzunare, într-un gest protector pentru degetele lui.

— Nu s-ar fi întâmplat nimic, Paul, a spus Carol oprindu-se câteva secunde şi îndreptând vârful cuţitului spre el. Nu era nimic în punga aia decât walkman-ul lui Daisy Collins. Cred că domnul Hasty[3] se va oferi voluntar să i-l plătească, nu-i aşa?

— Da, Carol, a spus el cu umilinţă, întrebându-se dacă se cuvenea să-şi ia ceva de băut, chiar dacă nu era încă timpul pentru un pahar. Şi-a aruncat ochii spre camera de zi la bufetul în care se afla carafa. Dacă nu este încuiat, nu-l aude deschizându-i uşa. Dar dacă este încuiat, era în pericol, pentru că deşi lacătul era mic, avea un mecanism care făcea un zgomot descurajant, indiferent cât l-ar fi uns ca să-l reducă la tăcere.

— Pot să te tentez cu un păhărel, scumpa mea? a întrebat-o făcând un pas plin de speranţă spre bufet. Dacă ar fi băut două păhărele, dispoziţia lui Carol s-ar fi schimbat şi ar fi lăsat pe mai târziu iminenta criză conjugală.

— Nu până nu hrăneşti pisicile, i-a replicat ea fermă, fără

3 Pripitul

măcar să ridice ochii de la tăiatul prazului.

Paul s-a întors imediat şi a deschis cu zel dulapul în care se afla mâncarea pisicilor. Ming şi Mong, perechea de pisici siameze, au început să miaune revendicative, înfăşurându-se în jurul picioarelor lui.

Ticăloase mici şi lacome, le-a gratulat în gând. De ce masa lor de seară să aibă întotdeauna prioritate faţă de mine şi băutura mea?

Şi-a ţinut respiraţia când a desfăcut cutia de Whiskas şi a pus mâncarea în cele două boluri, aşezându-le jos. Pisicile, ca nişte tigri, mârâind şi rânjind una la alta, s-au repezit amândouă pe acelaşi bol, ca nişte proaste. Paul s-a lăsat pe vine să le despartă, alegându-se cu zgârieturi pentru efortul lui, după care a rămas acolo, aşezat aşa pe călcâie, uitându-se la fundul lui Carol cum se mişca uşor în pantalonii mov, bine strânşi pe trup, în timp ce ea tăia cu hotărâre morcovi.

Era un fund îngust, rotund ca un măr şi care te tenta să guşti din el – i s-a părut lui Paul. Îi vedea urma chilotului prin ţesătura pantalonului şi ştia că sunt chiloţii albaştri de dantelă, foarte decoltaţi şi bordaţi cu volănaşe în jurul picioarelor. Influenţat de pisici, Paul şi-a dezvelit dinţii într-un rânjet desfrânat, exact în clipa în care Carol s-a întors să se uite la el.

— Ce faci? l-a întrebat nevenindu-i să creadă ce vede.

— Ăăă… Şi în clipa aceea s-a auzit soneria, care l-a salvat să mai inventeze vreo explicaţie. Rearanjându-şi trăsăturile într-un zâmbet pervers, s-a ridicat şi a pornit iute spre hol, dornic să scape de interogatoriul lui Carol.

— Intră! a răcnit spre faţa surprinsă a lui Jenny. Intră să bem ceva. A condus-o în camera de zi şi a plantat-o ferm în faţa bufetului cu băuturi, pe care l-a deschis (la toţi dracii, a fost tot

timpul descuiat!), scoţând fericit sticla cu vin.

— Ăăă, n-aveţi altceva…? Până să termine întrebarea s-a trezit cu paharul plin în mână.

Carol a dat năvală din bucătărie, ştergându-şi mâinile pe un prosop cu flori aplicate.

— Jenny, lui Paul îi pare foarte rău de casetofonul lui Daisy, a spus ea torcând, după care a adăugat acră, întorcându-se spre Paul: Nu-i aşa, Paul?

— O, da! Fireşte! Deşi a fost o greşeală de înţeles, în ziua de astăzi nu se ştie niciodată, mişună crima în jurul nostru – bombe, terorişti, vânzători de droguri. Este un adevărat război, a spus el dând paharul peste cap şi întinzând mâna să-l umple din nou. Să-ţi mai pun, Jenny?

Jenny, care nu era deloc de părere că a fost o greşeală de înţeles şi care de-abia sorbise din pahar, a pus mâna deasupra:

— Nu, mulţumesc. Sincer, mi-ajunge.

Carol a preluat cârma, conducând-o spre canapea.

— Fireşte, Jenny, că ştii că într-un fel are dreptate. Creşterea delictelor, în special a furturilor, în zone ca asta este într-adevăr îngrozitoare. După părerea mea, de vină sunt toţi băieţii ăia fără un loc de muncă şi care nu au nimic mai bun de făcut. S-a aplecat zeloasă în faţă, după care s-a îndreptat surprinzând privirea lui Paul în decolteul ei. Ai fost în cartierul de dincolo de strada principală? Cât este ziua de lungă mişună oameni fără nicio ocupaţie. Ne îndreptăm spre o revoluţie, asta este părerea mea. Vor năvăli din coace de stradă şi vor jefui locuri liniştite, unde se respectă legea, aşa cum este ăsta. Exact cum s-a întâmplat În Rusia.

Dumnezeule, este nebună! şi-a zis Jenny. Nebunie curată! Carol n-ar trece niciodată dincolo de strada principală, în cartierul

cu locuinţe publice, nici măcar dacă i-ar fi furat toate lucrurile ei preţioase.

Cum poate să spună ce se întâmplă acolo? Dar, Carol, cu părul bine fixat, tresărind vioi precum o creastă de cocoş, de-abia se încălzise.

— Şi copiii care cresc fără tată! Fără niciun fel de model de urmat. Îi mulţumesc lui Dumnezeu că ne-am putut trimite băieţii într-o şcoală decentă, unde pot învăţa ce trebuie. Şi ştii bine că se pot spune multe despre tineret. Despre canalizarea energiilor lui.

Învăţându-i cum să se ucidă unii pe alţii, i-a trecut supărată prin minte lui Jenny.

— Ar putea învăţa cu siguranţă ce trebuie şi aici, acasă, bucurându-se de prezenţa ambilor părinţi, a spus ea în schimb, dornică dintr-odată să-şi apere propria variantă de viaţă de familie, dacă crezi că tot ce le trebuie este prezenţa unui tată. Carol i-a aruncat o privire furişă, întrucâtva conspirativă, ca şi cum ceea ce i-ar putea învăţa Paul pe fiii ei este puţin probabil să merite a fi ştiut.

— Marea majoritate a delictelor comise de tineri, a continuat Jenny, este făcută de băieţi. Aceiaşi părinţi singuri cresc şi fete. Cu siguranţă că dăunătoare sunt mesajele care parvin băieţilor în societate şi nu neapărat structura familiilor lor. O secundă Carol a părut derutată, dar şi-a revenit imediat.

— Oh, fetele – ştim cu toţii ce fac ele! Rămân însărcinate şi fac prostituţie, asta fac fetele.

În faţa unor asemenea prejudecăţi, Jenny nu putea decât să renunţe. Era timpul să plece înainte ca gazda ei să ajungă la avantajele reinstaurării Serviciului Naţional.

— Trebuie să plec, am un pui în cuptor, a spus lăsând paharul pe podea, lângă canapea, şi sperând ca vreuna din pisicile alea

perfide să-l răstoarne totuşi pe covorul crem. Nu este de mirare că şi-au trimis copiii la internate, şi-a zis. Mobilele pastel n-ar fi rezistat niciodată unei vieţi sănătoase, cu copii în casă. În orice familie normală, o canapea deschisă ar avea urme generoase, lăsate de creioane şi stilouri.

— Nu ţi-am plătit walkman-ul, a zis Paul scoţând din buzunar carnetul de cecuri. Cât costă, vreo 30 de lire?

— Cred că 35 ar fi perfect pentru acoperirea costului, i-a răspuns Jenny, întrebându-se de ce naiba s-o fi gândit să se mai obosească să scoată banii din asigurare.

— Deşi, sincer, sunt de părere că dacă doamna Fingell nu trăgea cu ochiul, a început să şovăie Paul.

— Dacă-i aveţi cumva, cred că Daisy ar prefera bani gheaţă, a insistat fără cruţare Jenny.

— Perfect. Şi Paul a numărat rar bancnotele. Poftim. Şi spune-i că totul s-a întâmplat dintr-un spirit de bună vecinătate, nu?

Alan s-a simţit complexat în local. În Dorset nu a avut senzaţia asta. Poate că de vină era faptul că purta costumul de serviciu. Serena era la bar, cum păra băuturile. A privit-o cum stătea la coadă, cu picioarele ei lungi în lycra neagră, cu trupul ei lung şi filiform într-o cămaşă crem de mătase, măsura extralargă, şi o jachetă brodată. Nu părea bătătoare la ochi

— Toate fetele din local erau îmbrăcate cam la fel. A fost ideea Serenei să se îmbrace aşa la birou.

Un stil cam nefericit pentru un birou de contabilitate, a apreciat Bernard, partenerul lui Alan, dar era cea mai calificată dintre tinerele solicitante şi, aşa cum a ţinut să evidenţieze Alan, nu prea erau în situaţia să ofere acel gen de salarii care să le permită să le dicteze subordonatelor lor cum să se îmbrace.

Alan simţea că miroase încă a birou, dar mai îngrijorat era de

faptul că atunci când va ajunge acasă o să miroasă a tutun şi a cârciumă, lucru pentru care Jenny va avea nevoie de o explicaţie. Era, de asemenea, îngrijorat de Serena şi de flori. Fata nu a spus nimic, poate că gestul lui romantic nesocotit a făcut-o să se simtă jenată.

Şi-o imagina chicotind, discutând cu colega ei de cameră. Era puţin probabil ca în apartamentul ei de la subsol, pe care îl ocupa împreună cu o prietenă, să existe vreo vază potrivită pentru asemenea flori. Lucruri precum vaze uriaşe şi scumpe erau acumulate de oameni ca el şi Jenny de-a lungul multor ani de viaţă conjugală comună.

Probabil că le-a aruncat într-o găleată de plastic. Poate că a exagerat, în definitiv au fost într-o deplasare de lucru şi pentru o noapte de pasiune la Ritz. A fost unul din rarele gesturi spontane, rezultatul sentimentului de uşurare că a găsit, chiar în propriul său birou, pe cineva care împărtăşeşte acelaşi interes ca el. Era uşor când era vorba de pasiunea lui pentru gătit, toată lumea putea mânca şi aprecia rezultatul şi putea spune tot ceea ce se cuvenea în asemenea situaţii.

Dar muzica era o chestiune cu totul diferită. Acasă se simţea eliberat de orice inhibiţie în ce priveşte gusturile sale numai la sfârşitul uneia dintre propriile petreceri când, beat fiind, cânta Alright now.

Faptul că aceste gusturi nu erau împărtăşite de familia lui şi de prieteni devenea de obicei evident când Ben şi Daisy părăseau camera cu exclamaţii care dovedeau cât sunt de stânjeniţi (Oh, tati!), iar prietenii de-o viaţă începeau să-şi caute hainele şi cheile de la maşini.

Sincer fiind, nu a împărtăşit niciodată dragostea lui Jenny pentru muzica clasică, deşi, cu ani în urmă, imaginea lui Jenny

ameţitor de blondă şi subţire, cântând la flautul ei în rochia neagră de catifea mulată pe trup, l-a scos aproape din minţi.

Mai simţea o anumită senzualitate când o urmărea cum cântă, felul cum îşi umezea buzele şi îşi pregătea gura moale pentru flaut. Dar Mozart nu îl mişca, în timp ce Mick Jagger făcea lucrul ăsta.

Localul era destul de sordid, cu covorul lui cu vârtejuri maronii care numai Dumnezeu ştia ce pete ascundea.

Mirosea a bere şi a substanţe pentru împrospătat aerul, iar plafonul era afumat de la ţigări şi de la cartofii prăjiţi.

Alan intra rareori într-un local cu Jenny, poate în vacanţă, în Cornwall, căutând o bere şi un sandviş, întotdeauna undeva unde era curat, unde aspectul era rural şi pitoresc, cu coşuri cu plante agăţătoare, cu pâine făcută în casă.

În localul ăsta se auzea de afară zgomotul traficului de pe perifericul circular din nord, iar într-un colţ cineva făcea discret probă de microfon – unu, doi.

Lui Alan îi plăcea sunetul ăsta. Costumul lui părea tot mai nepotrivit pentru locul în care se afla, toată lumea purtând blugi, piele sau pânză.

Ar fi trebuit să-şi ia haine de schimb la serviciu, şi-a zis în sinea lui, ca în liceu, când, în autobuz, la întoarcerea acasă, îşi ascundea jacheta bordată cu blană în geantă şi încerca să agaţe fetele de la şcoala secundară.

Erai consemnat dacă erai prins, şi-a amintit el. S-a întrebat care ar fi pedeapsa dacă l-ar prinde Jenny acum.

Serena a adus băuturile, iar formaţia a apărut pe scenă şi a început să-şi acorde chitarele.

Alan s-a uitat în jur; nu era singurul rocker în vârstă din încăpere, ceea ce nu era surprinzător, având în vedere că formaţia se menţinea în lumea muzicii de 25 de ani.

A surprins privirea unui bărbat chel, cam de vârsta lui şi au făcut un schimb de zâmbete, recunoscându-şi reciproc îndelungata activitate în sprijinul rockului.

Să fie oare un alt refugiat care vrea să evite un cămin ultraculturalizat? s-a întrebat Alan.

Exact în clipa aceea formaţia a început să interpreteze primul ei număr, iar Alan a resimţit aproape aceeaşi emoţie ca în 1963. Atunci bănuia că nici măcar sexul nu se apropia de lucrul ăsta, iar acum, după 30 de ani, dacă ar fi fost nevoit să răspundă din nou la această întrebare ar fi trebuit să recunoască că a avut dreptate.

Jenny nu mai primise niciodată un telefon obscen. Şi, categoric, nu te aştepţi la aşa ceva în toiul cinei. Tipul a fost foarte concret în ce priveşte dorinţele lui, deşi ea nu avea nicio idee cum ar fi putut să ofere un asemenea gen de serviciu la telefon – poate că el, la fel ca şi Polly, credea că sexul oral este un subiect de conversaţie. Întoarsă la masă, a împins deoparte farfuria cu pui, pierindu-i orice fel de apetit.

— Dar ce a spus practic? a întrebat Polly, gândindu-se dacă, în definitiv, sexul oral nu implică de fapt chiar o conversaţie telefonică.

Ar fi grozav să-i spună lucrul ăsta lui Harriet, cât mai departe posibil de urechile doamnei Spencer sau ale oricărei alte profesoare curioase.

— Nu, zău mami, ce a spus? a întrebat Daisy dorindu-şi să fi răspuns ea la telefon.

— Voia, ăăă, ei bine voia să fac nişte chestii. Mi-a oferit şi bani, a spus Jenny, luminându-se uşor şi zâmbind slab. Poate că ar fi foarte bine să clarifice lucrurile, mai ales în faţa lui Polly. Noroc că nu a ridicat ea receptorul – l-ar fi ţinut ceasuri întregi pe tip la telefon discutând pornografie şi atingând noi profunzimi ale

cunoaşterii în domeniu.

Ben, încercând să rămână calm şi dorindu-şi să-l sune şi pe el o anumită femeie care să se ofere să-l plătească pentru serviciile obscene, s-a întins şi a luat prea mult piure de cartofi în lingură, vărsând o parte pe masă.

— Nu este genul de lucruri despre care ar trebui să informezi grupul tău de grijulii? a întrebat el. N-ar trebui să raportezi despre acest delict liderului tău?

Jenny a simţit că o trece un tremur la gândul de a-i repeta lui Paul detaliile conversaţiei.

Ar scrie totul, cuvânt cu cuvânt şi ar pune declaraţia într-unul din dosarele pe care Carol spune că le ţine în foarte mare ordine în biroul său din pod.

Îl şi vedea, umezind cu limba vârful creionului şi spunând: „Acum să revedem totul din nou pentru a fi siguri că am înţeles bine. Asta dorea el exact să faci?“

— Nu, pentru că nu este o ameninţare pentru nimeni altcineva din cartier. N-am să mai spun nimănui. Categoric, nu. Cu excepţia lui Sue, şi-a zis ea în gând, pe care se putea bizui că o să atenueze caracterul sordid al convorbirii. După care i-a zâmbit lui Ben. Oh, Ben, şi nu le mai spune „grijulii”, nu este decât Asociaţia de Supraveghere a Cartierului. Vi-i închipuiţi pe Paul şi Harvey, precum şi pe bătrâna doamnă Fingell umblând cu bâtele de cricket ca să apere cartierul şi să-i alunge pe răufăcătorii suspecţi?

— Nu, a răspuns Daisy. În special nu pe doamna Fingell, iar pe Carol nici atât.

— Nu mi-ai spus încă ce a zis, a bombănit Polly. Nu ştiu cum sună un telefon porcos şi deci cum am să-mi dau seama dacă am să primesc unul?

— Ai să-ţi dai seama, Polly, crede-mă. Şi să sperăm că n-o să

se întâmple aşa ceva.

Polly spera, dimpotrivă, şi era hotărâtă să-şi petreacă tot restul serii pe lângă telefon.

Deşi era trecut de miezul nopţii când s-a întors Alan acasă, Jenny era încă trează. Dornică să vină repede ziua următoare, în speranţa că se va dovedi mai bună decât cea care a trecut, s-a dus la culcare devreme, încercând să adoarmă, dar fără să reuşească. Muzica pe care o asculta Daisy, acompaniament esenţial pentru facerea temelor, continua să răzbată pulsând până la ea.

Jenny se întreba dacă ar trebui să-i ceară să dea aparatul mai tare ca să-şi dea seama ce melodie este, mai curând decât să zacă acolo şi să încerce să ghicească după ritmul basului. Mai erau apoi şi propriile ei gânduri: două telefoane ciudate într-o singură zi, primul despre lecţiile de flaut, în care ea şi interlocutorul păreau că vorbesc în dodii, apoi celălalt – clar obscen.

S-a gândit la anunţul plasat în vitrina agenţiei – poate că existau perverşi care notau pur şi simplu câteva numere de telefon la întâmplare, după care sunau la noroc. Poate că scrisul ei era prea feminin – data viitoare o să bată anunţul la maşină. Slavă Domnului că cel puţin nu-şi trecuse pe el numele şi adresa.

La 12:30 l-a auzit pe Alan intrând pe alee, frâna de mână având un scârţâit caracteristic. Încă un lucru care trebuia reparat. Băgată sub cuvertură cu un roman în mână, ştia că ar trebui să coboare şi să vorbească cu Alan, să-i explice despre zidul demolat, să-i spună despre telefon, despre Polly şi revista Playboy. Dacă n-ar fi fost afurisita aia de notă de plată de la florărie,! de-abia ar fi aşteptat să împartă dezastrele zilei cu el, reducând dimensiunile dramei râzând şi bând un ultim pahar de vin împreună, în timp ce el îşi aducea la masă puiul rece din frigider. Jenny a rămas sprijinită de perne, complet trează, întrebându-se unde naiba o fi

fost până la ora asta, cu cine şi ce o fi făcut.

Şi-a dat seama că până acum nu a acordat nicio importanţă acestor lucruri – dacă spunea că are un client cu care nu se poate întâlni decât seara şi că este la o depărtare de 30 de mile, era convinsă că nu avea niciun motiv să spună altceva decât adevărul. Acum, simţea cum devine acel gen de soţie pe care a dispreţuit-o întotdeauna – genul care adulmecă aerul, ca o pisică, să vadă dacă simte parfumuri nefamiliare, care cercetează hainele să vadă dacă nu găseşte fire de păr ce aparţin altor femei.

Deja îl auzea cum umblă jos încercând să nu facă zgomot, evident pentru a nu deranja pe nimeni. Parcă fiecare scândură a podelei din bucătărie era vie, Jenny urmărindu-i după scârţâit drumul de la uşă la frigider, la chiuvetă, la masă şi înapoi la plită. Întrucât îi era imposibil să doarmă, iar curiozitatea îi creştea cu fiecare clipă, Jenny s-a înfăşurat în halat şi a coborât.

Alan bea ceai, mesteca un picior de pui şi părea însingurat, şi-a zis ea, aşa cum stătea pe scaunul lui, cu Biggles pe genunchi.

Mirosea a cârciumă şi a încercat să nu se gândească cu cine o fi fost. Poate ar fi fost mai bine dacă ar fi mirosit a restaurant scump?

— Ai venit târziu, ai mult de lucru? l-a întrebat cât mai calm posibil, luând ceainicul şi îndreptându-se către dulap, după o cană.

— Da, îmi pare rău, deşi aş fi avut timp să iau un sandviş şi nişte bere. Puiul ăsta este bun, a spus făcând-o imediat suspicioasă. De obicei ar fi zis că ar mai fi trebuit nu ştiu ce mirodenii sau ar fi enervat-o întrebând-o dacă a pisat usturoiul înainte să-l pună.

— Ai văzut zidul? l-a întrebat. Alan a dat din cap, cu o expresie plină de regret. Jenny i-a zâmbit. Mă tem că participanţii la acţiunea „De veghe-n cartier” sunt prea zeloşi. Doamna Fingell

şi Paul au crezut ca walkman-ul lui Daisy este o bombă, iar poliţia l-a aruncat în aer. A fost o chestie destul de spectaculoasă. Şi am obţinut 35 de lire de la Paul pentru walkman. Nu prea ştiu ce să fac în legătură cu zidul.

Piciorul puiului s-a oprit la jumătatea drumului în aer, Alan izbucnind în râs.

— Doar nu vorbeşti serios! Idioţii! Am crezut că ai intrat cu maşina în zid sau ceva de genul ăsta.

Jenny s-a sprijinit de bufet, şi-a strâns mâinile în jurul ceştii de ceai şi s-a uitat la el cu căldură. Părea obosit, dar plin de afecţiune. Să fie sentimentul de vinovăţie sau devenise adeptul oribil al unei vieţi duble? Se uita încă la ea cu privirea familiară şi plină de dragoste.

— Ştii că am putea să luăm ceaiul ăsta sus, în pat? De fapt chiar cred că aşa ar trebui să facem, Budincuţă. S-a ridicat încet, dând cu grijă pisica jos de pe genunchi.

— De ce Budincuţă? a întrebat brusc Jenny, stingând luminile în bucătărie şi pornind pe scări. Şi ce fel de Budincuţă? Ceva special de la Roux Brothers, să zicem o *millefeuille aux framboises avec creme fraiche*? O budincă solidă? O plăcintă cu mere de la Delia Smith? Mângâindu-i fundul în timp ce urcau scările, Alan a izbucnit în râs.

— N-ai nimic pe dedesubt! Delicios. Aş spune că lucrul ăsta te face ca în clipa de faţă să fii o foarte apetisantă *creme brulée* dulce, cu o pojghiţă înşelător de dură şi cu un conţinut delicios de cremos. Jenny a chicotit încet. Ajunşi în capătul scărilor, a muşcat-o delicat de ceafă. Dar fireşte, a adăugat el, va trebui să te gust ca să constat.

Înseamnă deci că în seara asta nu a făcut-o, a conchis Jenny cu uşurare în timp ce se spală pe dinţi, şi-a pieptănat apoi părul şi

şi-a dat cu nişte Diorella, altminteri n-ar avea energia să o mai facă încă o dată. S-a urcat în pat, în timp ce Alan a intrat în baie, s-a întors, şi-a scos lucrurile de pe el, rămânând gol, cu trupul palid, uşor pufos. S-a urcat lângă ea, zâmbind fericit, lăsându-şi un braţ greu peste sânii ei. Dumnezeule, sper că n-a contractat ceva primejdios, s-a gândit Jenny, înfiorându-se brusc. Întrucât avea sterilet, nu putea să-i ceară să folosească prezervativ, cel puţin nu fără să-i ofere un motiv foarte întemeiat. Ar fi vrut să fi fost suficient de iute la minte şi să-i spună că, în afară de toate celelalte dezastre ale zilei, i-a mai căzut şi steriletul, dar acum era prea târziu.

Mâna lui îi redescoperise reperele familiare ale trupului, aşa că, înălţând o rugă în gând, Jenny şi-a încrucişat degetele şi s-a pregătit să-şi rişte viaţa.

CAPITOLUL 5

— Nu pot să lipsesc de la petrecerea Sophiei. Pur şi simplu nu pot suporta să mi se întâmple aşa ceva. Ce să fac? se plângea Daisy prietenei ei Emma, cuprinsă de cea mai neagră disperare.

Emma a încercat să se gândească la tacticile din trecut care au mers cu părinţii ei foarte severi.

— Ai încercat să-i convingi? Să le spui că ai învăţat lecţia şi că n-ai să mai faci niciodată? Ai încercat să faci curăţenie în camera ta şi să le spui că ai să păstrezi întotdeauna această oribilă curăţenie? Genul ăsta de lucru ţine până şi la mama mea şi ştii cât este de încăpăţânată.

— Nu. N-are niciun sens. De data asta sunt revoltaţi, se simt „dezamăgiţi”, cum a spus mami. Ori de câte ori se uită la mine are expresia aia care spune „cum ai putut să ne dezamăgeşti în felul ăsta“, ca şi cum ar regreta că a fost atât de înţelegătoare toţi anii ăştia. Arată cu adevărat nefericită şi nu se poate ca totul să fie din cauza mea. Nu sunt eu de vină că dintr-odată toţi elevii ei nu mai vor să cânte la flaut. Daisy a oftat profund. Până la sfârşitul săptămânii trebuie să ies cu un plan super. Poate că am s-o înduplec şi o să mă lase să stau peste noapte cu tine dacă jurăm că nu ieşim din casă şi că învăţăm la fizică.

— Merită o încercare, a spus Emma. Nu poţi să pierzi o petrecere atât de grozavă, nu este sănătos. Or să fie acolo toţi băieţii de la şcoala înfrăţită cu a ta, aşa că trebuie să mergem şi noi. Ne face bine să ieşim cu ei, cu toţi hormonii noştri de adolescente care au luat-o razna. Sunt sigură că vor ceda şi vor dispărea pentru totdeauna dacă nu le dăm ceva de făcut. Hormonilor vreau să spun, nu băieţilor. Gândeşte-te puţin; pe vremuri, fetele aveau copii şi orgasme grozave când erau de vârsta

noastră. Nu este drept ca toate astea să ne fie refuzate.

Emma înţelegea uşor deformat biologia, Daisy era sigură de asta, dar probabil că avea dreptate: dacă natura te făcea să te simţi într-o stare cu înclinaţie sexuală, cine erau ele să se opună? Puteau să lase deoparte chestia cu copiii, fireşte.

Putea să încerce să abordeze aşa problema în faţa lui Jenny – să-i spună că faptul că este consemnată stă în calea dezvoltării ei sexuale, deşi, dacă se gândeşte mai bine, nu poate.

Când Daisy era mai mică, Jenny a lăsat să-i scape în câteva ocazii că a avut nişte vremuri grozave în tinereţea ei şi că n-a fost deloc un lucru rău. În ultima vreme a avut totuşi grijă să nu mai vorbească despre asta, ca şi cum ar regreta că a menţionat vreodată aşa ceva. Daisy s-a gândit că de vină este SIDA.

Din locul în care se aflau, Emma şi Daisy puteau auzi strigătele restului echipei de hochei, meciul apropiindu-se de finiş.

Daisy reuşea întotdeauna să fie aleasă să joace fundaş stânga, împreună cu Emma în poartă, amândouă perfect mulţumite că bătăile pentru minge se efectuau la capătul celălalt al terenului, ele fiind lăsate în pace să bârfească.

— Unde sunt toţi tipii ăia? a întrebat Emma. De obicei erau cel puţin şase la gura aia de gard.

— Nu este nimeni, i-a replicat Daisy rotind ochii în jur. Niciunul. Probabil că ne-am pierdut sex-appeal-ul. Om fi prea bătrâne! Cred că. or să vină droaie să se uite la cele din clasa a opta, toate fetele alea de 12 şi 13 ani. Noi suntem coapte, terminate şi, evident, nu prezentăm niciun interes pentru perverşi.

— Nu, greşeşti, a spus Emma iţindu-se ca să vadă mai bine şi trecându-şi degetele prin părul blond. Uite acolo unul din grupul lui Ben, cel care seamănă mai curând cu tatăl cuiva.

Daisy a recunoscut descrierea înainte să-l vadă pe Oliver şi

imediat a început să-şi aranjeze picioarele lungi într-o poză decorativă, sprijinindu-se seducător, spera ea, de stâlpul porţii, cu fusta „accidental” ridicată ca să i se vadă chiloţii de sport. Deşi erau îngrozitori, erau totuşi chiloţi şi, din câte auzise ea de la Ben, la asta doreau toţi băieţii să aibă acces – fie el vizual sau manual.

Daisy avea o slăbiciune pentru Oliver. Băiatul ăsta avea ceva din înfăţişarea unui italian, aşa brunet şi îndrăzneţ cum era. Când şi-a petrecut vacanţa pe malurile lacului Como, pe când avea 13 ani, a fost foarte impresionată de atenţia pe care i-o acordau chelnerii, şoferii de taxiuri şi străinii de pe stradă – un şuvoi permanent de sunete exotice de apreciere: şuierături printre dinţii periculoşi de albi, fluierături joase, cuvinte străine care sunau delicios de insolente, chiar şi ciupituri şi ghionturi! „Să nu le acorzi nicio atenţie”, a instruit-o Jenny, îngrozită că fetiţa ei era tratată ca obiect sexual. „Nu le întâlni privirile şi te vor lăsa în pace“.

Dar Daisy privea fără ruşine în toţi ochii negri precum catifeaua pe care-i întâlnea, atât de diferiţi de cei ai băieţilor englezi, aşa de reci şi de stângaci, care roşesc până la rădăcinile acneei lor fie şi numai dacă clipeşti în faţa lor.

Doi ani mai târziu, pe un teren îngheţat de hochei englezesc, Daisy a simţit de la o sută de yarzi lucirea din ochii lui Oliver şi brusc parcă era vară şi cald, şi mânca îngheţată.

— Nu o termina Ben, i-a poruncit Oliver întinzând mâna. Ben a inhalat adânc şi i-a trecut ţigara rulată lejer lui Oliver, care a tras o priză, fiind evident că avea exerciţiu. Nu este rea chestia asta. Furnizorul obişnuit? l-a întrebat pe Ben.

— Da, dar pentru data viitoare a ridicat preţul. Menţine acelaşi preţ numai dacă o să comandăm mult mai multă.

— Nu prea avem nevoie de aşa ceva, nu? Oliver s-a sprijinit mulţumit de gard. Nu când ne putem răcori privind o scumpete de

fată cum este sora ta. Îmi place o fată care-şi ridică fusta, nu şi-o trage în jos, când ştie că se uită la ea un tip. Este un semn foarte promiţător.

Ben se uita la Emma care sarea pe loc să se încălzească, tresăltările fustiţei de sport lăsând să i se vadă chiloţii albaştri.

Era uimitor cum chiloţii ăştia reglementari îngrozitori, atât de neatrăgători când erau puşi la uscat pe radiatorul de rufe, acasă, puteau deveni de fapt foarte sexy când se aflau pe un fund care nu făcea parte din familie.

— Altă dată să aducem un binoclu cu noi, a spus Oliver râzând, şi să ne prefacem că cercetăm prezenţa pescăruşilor cu cap negru în spaţiile deschise ale Londrei sau ceva de genul ăsta.

— Mie-mi place să mă uit la femeile care fac sport, a mormăit Ben. Am prins gustul ăsta. Dumnezeule, cum am să fiu când o să am 60 de ani? Picioarele Emmei erau chiar mai ferme decât ale lui Carol Mathieson, dar ştia că sub chiloţii ăia îngrozitori se află probabil un gard de sârmă ghimpată format din volănaşele înşelător de fragile.

— La 60 de ani ai fi probabil arestat pentru asta, a conchis Oliver, stingând restul ţigării cu drog şi făgăduindu-şi în sinea lui că, înainte de terminarea anului şcolar, va avea grijă de virginitatea lui Daisy Collins.

— Spune dacă nu vrei! Faţa drăguţă, bronzată, a Laurei Benston o privea îngrijorată pe Jenny, pe după liliacul de la poartă.

Cu mijlocul înţepenit de cât a stat aplecată ca să cureţe nişte levănţică de frunzele moarte, în speranţa că va rezista până în vară, Jenny s-a îndreptat şi a întrebat-o obosită:

— Ce să nu vreau?

De ce oare Laura face întotdeauna aşa? s-a gândit ea. De ce începe să vorbească de parcă s-ar afla deja în mijlocul unei

conversaţii?

— Să-ţi închiriezi casa! i-a spus Laura cu un zâmbet de parcă era pe punctul să-i facă un cadou minunat. Jenny şi-a scuturat pământul de pe mănuşile de grădinărit şi a aşteptat, zâmbindu-i încurajator. Tipilor care filmează; nu o pot folosi pe a mea pentru că am închiriat-o pentru un catalog de modă. Dar pot filma la voi pentru că a voastră este practic aproape identică. Expresia Laurei a devenit dintr-odată îngrijorată, ca şi cum i-ar fi trecut brusc prin minte că s-ar putea ca Jenny să nu vrea ca două tone de echipament de filmare şi 30 de străini să-i invadeze casa. Şi în clipa aceea, isteaţă, a venit cu partea cea mai tentantă. Primeşti o groază de bani pentru asta! După care a şoptit ca şi cum ar fi putut să o audă toţi participanţii la acţiunea „De veghe-n cartier”: în bani gheaţă dacă vrei.

— Nu este un lucru pe care ar trebui să-l spui unei soţii de contabil! a izbucnit Jenny în râs.

O clipă Laura a părut confuză, după care a zâmbit.

— Poate fi şi mai rău, scumpo. Puteai fi măritată cu un inspector de impozite. Oricum, închiriaz-o, te rog! Nu-mi place să-i las baltă. Data viitoare ar putea recurge la altcineva şi atunci aş fi nevoită să-mi iau o slujbă. Şi facem atâtea eforturi să mai avem un copil…

Jenny îşi dorea ca oamenii să nu spună asemenea lucruri. Imediat i-a apărut în minte imaginea Laurei făcând frenetic sex cu Harvey în bucătărie, sprijiniţi de frigider, toate figurinele ale magnetice pentru prins corespondenţa căzând la picioarele lor ca o ploaie multicoloră. Învârtind săpăliga în mână, a încercat să se concentreze.

Laura, cu ochii ei imenşi de sub bretonul negru, privea îngrijorată de parcă era pe punctul să izbucnească în plâns,

făcând-o pe Jenny să se simtă personal răspunzătoare pentru eventuala dimensiune a familiei ei.

— O.K., O.K., am s-o fac. Sau cel puţin pot să vină ca să stăm de vorbă să văd şi eu ce implică toată treaba asta. Va trebui să plătească o grămadă de bani dacă asta înseamnă săptămâni de deranj, a avertizat-o pe Laura.

— N-o să dureze mult, îţi promit. De obicei, le trebuie numai o zi. Oh, grozav, eşti minunată! N-am să uit asta. Tu şi Alan trebuie să veniţi la cină.

Ei bine, dacă nu mai poate avea elevi pentru lecţiile de flaut, chestia asta îi va aduce banii de care are nevoie, şi-a zis Jenny curăţindu-şi pământul de sub unghii în bucătărie.

Spectrul unui viitor cu jumătate din venit şi cu aceleaşi cheltuieli a făcut-o să se înfioare. Dar exact în clipa aceea a sunat telefonul.

O fi vreun părinte care vrea să-şi dea copilul să înveţe flautul, şi-a zis ştergându-se în grabă pe mâini.

I-a plăcut vocea bărbatului; a sesizat un simţ al umorului în ea. Nu prea constata aşa ceva la părinţii care vor să-şi dea copiii să înveţe flautul. De obicei ei sunt prea preocupaţi de preţul instrumentului, vor să se asigure că lecţia va dura categoric o jumătate de oră şi altele de genul ăsta.

Ar fi drăguţ să aibă şi ea măcar o dată un elev matur, pe cineva care vrea să înveţe pentru că asta este opţiunea lui personală.

— Handicapul meu e o problemă? Oh, scuză-mă, ar fi trebuit să spun „problemele mele fizice”, nu?

— Atâta vreme cât poţi ţine în mână un flaut, asta n-are nicio importanţă, i-a spus Jenny, lucru care din cine ştie ce motive l-a făcut să râdă. Cât de mobil sunteţi? l-a întrebat atunci, gândindu-se

că dacă vrea să vină acasă la ea şi o avea nevoie de o rampă pentru scaunul cu rotile ca să urce treptele de la intrare, ce va face?

— Oh, destul de mobil. Nu este vorba decât de piciorul cel nou, ai să vezi.

Jenny spera dimpotrivă, nevăzând ce legătură ar avea asta cu muzica.

— Aveţi instrumentul dumneavoastră? l-a întrebat ea, iar bărbatul a râs din nou.

— Sigur ca-l am, scumpo! Nu merg nicăieri fără el!

— Te-a sunat în urma anunţului? Ai pus anunţ cu lecţii de flaut în vitrina unei agenţii? Eşti nebună? La fel de bine ai fi putut să scrii „felaţii experte, 30 de lire şedinţa”! Eşti singura persoană de pe planeta asta care nu ştie ce înseamnă „lecţii de flaut”, când scrii aşa ceva într-un anunţ şi-l plasezi la o agenţie.

Nu ăsta era răspunsul pe care-l aştepta Jenny când s-a dus la Sue să-i povestească despre noul ei elev. Sue era în bucătărie pregătind prânzul – supă din cutie uitându-se la Jenny peste umăr complet uluită.

— Da, s-ar putea să fiu ridicol de naivă, dar n-am ştiut. Există evident şi lipsuri în educaţia mea. Aşa cum ţi-am spus, am pus un anunţ în vitrina unei agenţii absolut obişnuite. N-am remarcat nicio reclamă gen predau franţuzeşte, masaj suedez sau chestii din astea. S-a oprit brusc, privind oripilată spre Sue. Oh, Dumnezeule, ce am făcut?

— Cum ce ai făcut? Ţi-ai dat şi numărul cărţii de credit?

— În afară de faptul că l-am programat pentru o lecţie, joia viitoare la ora două, l-am întrebat dacă are instrumentul lui. Nu este de mirare că a izbucnit în râs.

— Dar nu a fost surprins. Sue a adus supa la masă, chicotind fericită. Cred că a spus că este incredibil de legat de el! A râs

încântată, delectându-se de glumă.

— Nu râde, de fapt chiar a zis ceva de genul ăsta. Oare la ce s-o aştepta?

— La o şedinţă de sex oral, fireşte şi încă una bună. Cât i-ai spus că-l va costa?

Jenny era albă la faţă precum varul.

— Pentru o lecţie de flaut iau 16 lire sterline pe oră, 9 lire pe jumătate de oră. N-aş face asta unui străin nici pentru toţi banii din lume! i-a spus cu înverşunare.

Sue clipea neîncrezătoare. Oricum, nu acum, şi-a zis Jenny în sinea ei. A fost cu totul altceva pe vremea când a considerat treaba asta ca singura modalitate de a-şi asigura hrana şi lecţii. Le de muzică.

Timp de vreo două săptămâni, la sfârşitul unui semestru foarte greu, s-a pus problema să aleagă între a face asta sau a renunţa complet la colegiu. În ce priveşte plata, ea s-ar fi mulţumit numai cu mesele somptuoase pe care i le ofereau clienţii, dacă ei ar fi ştiut lucrul ăsta.

Dar totul a încetat când l-a cunoscut pe Alan, căruia i s-a făcut milă de frigiderul ei gol. Nu i-a spus niciodată despre lucrul ăsta. Ce rost ar fi avut?

Jenny a atacat hotărâtă supa, dar Sue se tot juca cu lingura, cu o expresie profund gânditoare.

— Ar trebui să iei mult mai mult şi nu ar dura decât câteva minute… a spus Sue chibzuind.

— Nu, n-aş putea s-o fac pentru niciun preţ! a exclamat Jenny trântind lingura în supă.

— Pun pariu că a-i face-o! Sunt sigură că pentru 50 de lire ai face-o!

Jenny a privit-o cu răceală, dar Sue nu a cedat.

— O.K., dar pentru o mie ai face-o categoric!

Jenny a izbucnit în râs.

— Ei bine, pentru o mie cred că ar face-o majoritatea oamenilor, numai dacă nu sunt deja al naibii de bogaţi. O.K., da, pentru atât aş face-o. Dar nu mi s-a oferit o mie şi nu cred că ar oferi cineva atât. Şi n-o fac pentru că nu sunt târfă.

Sue a rupt o felie de pâine cu usturoi, arborând un zâmbet triumfător.

— Oh, dar asta-i la fel ca gluma aia veche, nu? Dacă spui că ai face-o pentru o mie de lire sterline, atunci am stabilit deja că eşti târfă, iar acum nu facem decât să negociem preţul!

O jumătate de oră mai târziu şi după mai mult de o jumătate de sticlă cu vin, Sue şi Jenny stăteau în camera de zi, pe canapea, cu ceştile de cafea în mână. Lui Jenny îi plăcea camera, îi aducea aminte de birourile hippy pe care ea şi colegii ei le amenajau cu mult timp în urmă, la universitate; puneau pe pereţi tot felul de tablouri de artă abstractă mai degrabă decât posterele concertelor pe care le dădeau, iar pe podea o adevărată colecţie de covoare vechi.

Divorţată de cei doi soţi şi cu copii plecaţi la o renumită şcoală publică, Sue locuia într-o atmosferă de studenţie, într-o perpetuă dezordine; nimeni nu i-a văzut vreodată suprafaţa biroului, atât de plin era de scrisori şi documente.

Nu lipsea decât mirosul de beţişoare chinezeşti şi ar fi fost ca atunci…

— Doar nu este ca şi cum n-ai fi făcut-o niciodată, nu? Atunci ce ar avea de suferit? a intervenit Sue în gândurile ei.

— Demnitatea şi integritatea mea, i-a replicat Jenny. Plus faptul că se presupune că sunt o femeie cu o căsnicie fericită.

— De unde dintr-odată atâta fericire? Iar Alan cine ştie ce o fi

făcut el în ultima vreme! Nu te poţi gândi la treaba asta ca la o răzbunare dulce şi profitabilă?

Din cauza vinului şi a căldurii focului din cameră, Jenny era o somnoroasă.

S-a uitat pe fereastră, dincolo de strada principală, la cartierul de locuinţe de stat în permanenţă plin de viaţă. Nu era de mirare că Sue avea o viziune mai largă despre viaţă cu această perspectivă şi deschidere.

— Am avut partea mea, slavă Domnului, în adolescenţă – fără bani vreau să spun, a recunoscut Jenny gândind cu glas tare. Asta pentru că eram catolică. Toate ştiam că nu puteam avea relaţii sexuale, era un păcat. Călugăriţele nu s-au referit niciodată la sexul oral, cum să fi făcut aşa ceva? Jenny a zâmbit numai la simplul gând. Atâta vreme cât nu mergeam până la capăt, totul era în regulă. Când am făcut-o cu adevărat, în clasa a şasea, erau fete care văzuseră tot atâtea capete de sulă câte weekend-uri, şi încă puteau să spună că sunt virgine.

— Iată deci ce era de demonstrat, a declarat Sue de parcă câştigase game-ul, setul şi meciul. Iar dacă foloseşti din astea – s-a aplecat sub canapea şi a scos un pachet de prezervative –, uite scrie pe etichetă „aromă de citrice asortate”, poţi foarte bine să închizi ochii şi să te prefaci că sugi o bomboană de fructe!

Va trebui să-i explic pur şi simplu că a fost o greşeală teribilă, şi-a zis Jenny câteva zile mai târziu. Nu a fost deloc bine organizată, nici măcar nu-i luase tipului numărul de telefon.

Până şi un elev adevărat ar fi trebuit să facă asta, în cazul că ar fi fost nevoită să amâne lecţia din vreun motiv oarecare. Ar fi trebuit să ceară mai multe detalii. Nu a făcut altceva decât să programeze un necunoscut la o oră când era singură în casă; putea să o omoare sau să o violeze!

Probabil că-şi pierduse minţile de a fost atât de neglijentă. A spus că îl cheamă David Robbins, deşi, dacă urmăreşte altceva decât lecţii de flaut, este foarte puţin probabil să fie numele lui adevărat. S-a uitat rapid în cartea de telefon, dar nu putea să telefoneze celor 27 de numere posibile.

Ce-ar fi putut să spună? Alo, sunt Jenny Collins, îmi pare rău, dar serviciul pe care îl ofer nu este de fapt felaţia”?

Şi dacă trebuie să spună lucrul ăsta de 27 de ori la diferite telefoane puse pe robot? Nu ar fi mai rău decât dacă i-ar explica direct în faţă, aşa cum evident va trebui să o facă?

Oriunde mergea – fie că le ducea pe fete la şcoală sau că făcea cumpărături –, Jenny era cu ochii după bărbaţii cu aer tineresc aflaţi în scaune cu rotile.

În ziua în care urma să aibă loc vizita lui David, aproape că nu mai putea gândi clar din cauza stării nervoase.

Grăbindu-se întotdeauna să profite de cea mai mică lipsă de concentrare, la micul dejun, Polly s-a plâns că nu se simte prea bine.

— Parcă mă încearcă o răceală, a zis ea luând o expresie suferindă şi încercând să-şi facă vocea să pară răguşită. Doar nu vrei să molipsesc întreaga clasă, mami; nu tocmai acum când. or să înceapă examenele.

— Ce legătură au examenele cu asta? a întrebat-o Jenny împachetându-i hotărâtă gustarea şi punându-i-o în geantă. Polly avea deja răspunsul pregătit.

— Toate celelalte mame. or să ştie că este vina ta, pentru că m-ai trimis bolnavă la şcoală. Or să zică că ai făcut-o intenţionat, pentru că eu am să mă simt bine până când. or să înceapă examenele, iar fetele lor. or să fie groaznic de bolnave. Şi toate or să pice!

— Or să zică că a fost vina mea numai dacă ai să le spui tu, i-a replicat Jenny, refuzând să se lase intimidată. Polly a încercat să zâmbească, savurând încercarea ei de şantaj.

— Se preface numai. Întotdeauna face asta. Petrece jumătate de zi în cabinetul medical pretinzând că are dureri de cap, a intervenit Daisy, dorindu-şi din toată inima să fi fost şi ea atât de inventivă când era de vârsta lui Polly.

Era sigură că în cinci ani Polly nu va fi prinsă niciodată făcând un lucru atât de comun cum ar fi să călătoreşti în metrou fără bilet.

Este foarte probabil ca ea să scape chiar dacă ar deturna întreg trenul!

Polly s-a strâmbat la Daisy.

— Este adevărat, a răcnit ea, am dureri de cap. Sora Hamilton spune că va trebui să fac o tomografie dacă durerile. or să continue. Şi-a trecut dramatic o mână peste frunte şi a fluturat genele. Jenny şi Daisy au izbucnit în râs.

— Sora Hamilton crede că asta este o ameninţare, a spus Daisy. Sărmana femeie n-o cunoaşte deloc pe Polly, altfel şi-ar da seama că o asemenea atenţie specială este tot ce-şi doreşte.

În cele din urmă Polly a renunţat, pornind fără tragere de inimă spre maşina lui Ceci Caine, iar Jenny a remas singură în casă. Tot ce putea face acum era să se roage ca Polly să nu fie într-adevăr bolnavă şi să fie trimisă înapoi de la şcoală.

Cu inima grea, dar găsind drept scuză faptul că-şi protejează copilul de ceva şi mai rău, a trecut telefonul pe robot astfel încât dacă asistenta medicală ar suna să ceară ca Polly să fie luată de la şcoală şi adusă acasă ea să poată pretinde că ieşise.

Să pretindă că a ieşit sau chiar să plece – au fost opţiuni care i-a trecut de multe ori prin minte în dimineaţa aceea în timp ce făcea cu sârg curăţenie în casă, în încercarea de a nu se mai gândi

la David Robbins. I-a telefonat lui Sue.

— Nu pot să dau ochii cu el, nici măcar să-i spun că a fost o greşeală! De ce n-ai veni încoace să-i spui tu în locul meu?

— Nici vorbă! Părerea mea este că trebuie să mergi înainte şi să o faci. Gândeşte-te la bani, la faptul că este ceva deosebit; Dumnezeu ştie că te-ai comportat cum se cuvine de-a lungul anilor, meriţi şi tu să te distrezi puţin.

— Dacă ai impresia că este o distracţie atât de mare de ce nu vii tu să o faci? în definitiv, el n-are de unde să ştie.

— Îmi pare rău, dar am oră de epilat. Oricum, există o slabă posibilitate să vrea într-adevăr să ia lecţii de flaut şi atunci ce mă fac? Ori o faci, ori îi spui că nu poţi. Pun pariu că nici măcar n-ai luat anunţul ăla din vitrină de la agenţie, nu? Asta ar trebui să-ţi spună dacă vrei sau nu…

La prânz tocmai dădea să iasă din casă pentru a. Se duce să scoată anunţul când a sunat telefonul.

Cu o mână pe clanţa uşii de la ieşire, cu geanta şi cheile maşinii în cealaltă, a lăsat robotul să preia telefonul, dar a ascultat pentru cazul în care Polly ar fi făcut într-adevăr o pneumonie în cursul dimineţii şi trebuia dusă la spital.

„Alan, Serene la telefon”, a auzit Jenny… ”Ascultă, îmi pare rău că te sun acasă, dar nu pot să vin joi seara. Crezi că am putea să mergem săptămâna viitoare în schimb? Sper că n-ai luat deja biletele…”

Vocea era tânără, puternică şi plină de disponibilitate. Jenny a îngheţat. Deci „iubita” avea un nume, era reală, în carne, oase şi voce.

Urma să fie dusă undeva de soţul alteia, undeva unde era nevoie de bilete. La teatru? La un concert? În general Alan era destul de prins ca să aranjeze ceva.

De obicei, Jenny era cea care făcea lucrurile astea

— Alan părea să considere că apariţia lui în locul potrivit într-un costum mai mult sau mai puţin corespunzător era o contribuţie adecvată şi suficientă la viaţa lor socială.

Acum se dovedea însă că era capabil să organizeze şi singur o asemenea ieşire.

— Sper că n-am venit prea devreme, a auzit în nefericirea ei o voce la uşă. Nu m-am aşteptat ca locul să fie atât de uşor de găsit.

Având de ales între a-i explica pe loc, acolo pe trepte – la numai câţiva yarzi de poarta ei aflându-se Carol Mathieson, care superviza ridicarea unor pancarte făcând reclamă acţiunii „De veghe-n cartier” pe unul din cei trei stâlpi pentru iluminatul străzii – sau a face prostia de a-l invita pe străin în casă, Jenny a optat pe loc pentru pericol.

David Robbins, susţinut de o pereche de cârje, a intrat în bucătărie şi s-a lăsat să cadă în balansoar. Cu inima cât un purice, Jenny a remarcat că nu avea niciun flaut cu el.

— Ceai sau cafea? l-a întrebat recurgând la siguranţa amabilităţilor sociale, timp în care urma să se decidă ce să facă.

— Ceai este perfect, i-a spus adresându-i un zâmbet straniu, atrăgător.

Arăta de parcă începea să creadă că s-ar putea ca el să fie cel care să ofere o explicaţie pentru toată greşeala asta, şi-a zis Jenny. Şi nici nu era de mirare, şi-a dat ea seama umplând ceainicul şi trebăluind într-un fel foarte domestic.

Cât de des se întâmplă ca bărbaţi să viziteze târfe în asemenea case frumoase, cu fotografiile copiilor pe pereţi, cu pisica tolănită pe pervazul ferestrei şi cu teme pentru acasă abandonate pe masa din bucătărie?

— Am parcat după colţ şi am venit pe jos. Niciodată nu ştii

cum este mai bine, a spus el zâmbindu-i. Nu-ţi dai seama ce atrage mai puţin atenţia, nu cu astea, a adăugat arătând spre picioare.

— Dacă nu te deranjează că întreb, ce s-a întâmplat? Vrei zahăr?

Nu pot să cred că este adevărat, şi-a zis ea în gând. Este ca o chestie din alea care se întâmplă când eşti aproape de moarte – mă simt ca şi cum m-aş urmări pe mine însămi din tavan!

Bărbatul arăta bine.

Nu era genul care să aibă probleme în a trezi admiraţia femeilor. Ce caută aici?

— Accident de tren. M-am gândit să spun că este din cauza unei mine în Insulele Falkland sau că mi-au degerat când l-am condus pe Ranulph Fiennes de-a latul Antarcticii, dar întotdeauna adevărul iese la iveală. David Robbins amesteca gânditor în ceai, uitându-se la Jenny. După asta m-a părăsit soţia. Acum suntem în ultimul stadiu al divorţului. La început glumea pe seama faptului că n-am să mai am niciodată picioare, dar n-a fost decât de faţadă. Oricum, cred că avea pe altcineva.

— Locuieşti prin apropiere, nu? a întrebat Jenny, nervoasă că ar putea să dea nas în nas cu el în parcarea magazinului Waitrose.

— La Cardiff. Dar nimeni nu se pricepe mai bine ca aceia de la Roehampton; ei mi-au făcut protezele. Din când în când vin pentru o ajustare pe loc şi pentru lucruri de genul ăsta. Îmi convine perfect acum să nu caut ceva de lungă durată.

L-a zâmbit sfios, iar Jenny a simţit că roşeşte.

A vrut să-l întrebe de ce trebuie să plătească pentru o şedinţă de sex, dar s-a temut să iasă din siguranţa pe care i-o oferea flecăreala.

S-a lăsat tăcerea, întreruptă numai de loviturile de ciocan ale lucrătorilor supravegheaţi afară de Carol.

— N-ai mai făcut asta până acum, nu-i aşa? a spus rar David. Privea dincolo de ea, spre flautul aflat în colţul lui obişnuit. Dar ştii despre ce este vorba. Nu este vorba de muzică.

— Nu, nu este muzică, a fost de acord Jenny, conştientă că ăsta era momentul în care putea să explice greşeala.

În cele din urmă a fost destul de uşor. Nu a fost muzică, iar Sue a avut dreptate, a fost mult mai profitabil.

Jenny uitase cât de bine dispunea aşa ceva.

Având timp suficient să o ia pe Polly de la şcoală şi să o ducă la ora de balet, a petrecut 20 de minute sub duş spălând orice sentiment de vinovăţie care ar mai fi persistat, a numărat banii şi i-a băgat, împreună cu restul de prezervative cu aromă de critice, într-o poşetă de seară pe care a băgat-o în fundul sertarului în care-şi ţinea chiloţii.

Pentru data viitoare trebuia să aibă în vedere că aroma de chitră nu este prea grozavă, şi-a zis în timp ce-şi usca părul.

CAPITOLUL 6

Jenny a petrecut câteva zile ţinând ruşinosul secret pentru ea însăşi, neavând îndrăzneala nici să iasă din casă ca să nu se scape în faţa cuiva.

Simţea că dacă ar ieşi, cu siguranţă ar fi acostată de cineva care face vreun sondaj şi, când ar fi întrebată, ar mărturisi noua ei ocupaţie. „Fac felaţii bărbaţilor străini pentru bani“ – se şi auzea spunând tare vreunui student plictisit care încerca să vândă asigurări într-un magazin aglomerat.

Pentru a păstra un oarecare control asupra ei însăşi, a rămas în casă şi şi-a hrănit familia din caserole demult depozitate în congelator, iar când s-a terminat mâncarea pentru pisică a desfăcut cu extravaganţă o conservă din cel mai fin ton, spre deliciul lui Biggles.

Din siguranţa ferestrei l-a urmărit pe Paul Mathieson privind mândru pancarta care purta sigla acţiunii „De veghe-n cartier”, cocoţată pe stâlpul de iluminat, şi s-a înveselit gândindu-se că acolo, chiar sub nasul lui, exista un delict pe care nu l-a descoperit. Cât de oripilată ar fi şi Carol. Se aştepta ca, în timp, să fie cuprinsă de un sentiment de vinovăţie pe măsura faptei, dar de câte ori se simţea ameninţată de acest lucru se gândea la Alan şi la cât de uşor îşi desfăşura noua legătură alături de soţia şi familia lui.

Trădarea lui era mult mai mare, pentru că, de fapt, ea nu avea pe nimeni, ci pur şi simplu susţinea finanţele slăbite ale familiei, conchidea Jenny. Din când în când în minte îi apărea ameninţător numele Serena cu tot ceea ce implica el – o fată drăguţă, curată, docilă, nepretenţioasă şi fără să ridice probleme.

Gândul la rivala ei o lăsa cu dorinţa arzătoare de a face totul pentru a fi în mod sfidător exact opusul acesteia! Nu i-a pomenit

nimic lui Alan de mesajul telefonic.

Dacă o va întreba ceva, o să ridice pur şi simplu din umeri şi o să-i spună că probabil s-a pierdut sau a uitat, sau ceva de genul ăsta. Daisy avea tendinţa să monopolizeze telefonul şi tot echipamentul ce ţinea de el, considerându-le de drept proprietatea ei personală, aşa încât Alan n-o să fie prea surprins.

— Poţi să-ţi imaginezi cum arată? a întrebat-o Jenny pe Sue câteva zile mai târziu, ieşind fără tragere de inimă din casă ca să se întâlnească cu ea pentru lecţiile de tenis ale lui Polly şi pentru un ceai la club. Pun pariu că este în jur de 30 de ani, slabă, şi se îmbracă în nuanţe de bej. Şi sunt sigură că are o mamă văduvă, un adevărat dragon, în Surey, care după-amiezele joacă bridge.

Serena – numele avea o rezonanţă indiscutabilă de clasă de mijloc, la fel ca Fiona, Arabella, Melisa şi Camilla. Erau nume de fete bogate şi elegante, din câte îşi aducea ea aminte din copilărie. Prietenele ei din şcoală se numeau Christine, Wendy şi Sandra, existând încă cel puţin alte trei Jennifer.

Era enervant să creadă că numele Serena o putea face să se simtă inferioară pe plan social când se părea că Serena, şi nu ea, era pe punctul să aibă o aventură cu un bărbat însurat. Pe de altă parte, recunoştea Jenny totuşi, o Jennifer şi nu o Serena, a petrecut o după-amiază muncind ca prostituată.

Sue, care era mult mai puţin interesată de viaţa amoroasă a lui Alan decât de cea profesională a lui Jenny, a făcut tot posibilul să o consoleze.

— Ei bine, dacă este chiar atât de grozavă, n-o să fie interesat de ea prea multă vreme, poţi să fii sigură. Nu este decât unul dintre simptomele alea de menopauză bărbătească – ceva tânăr, drăguţ şi impresionabil. Bărbaţilor le place pur şi simplu să verifice dacă mai au încă vechea putere de atracţie. Odată sigur că

O mai are, totul se va termina.

— Da, ştiu. Nu trebuie decât să aştept să treacă şi atunci se va întoarce, moţăind liniştit toată seara în faţa focului ca un labrador bătrân. De fapt, mă tem că atunci n-o să-mi mai placă deloc şi va fi prea târziu, a spus Jenny cu un suspin. De ce nu poate să fie şi el ca alţi bărbaţi şi să se ducă pur şi simplu să-şi cumpere pantofi roşii sau maşini performante? Ar trebui să i se spună meno-Porsche bărbătească când vezi că încep să-şi dorească după ce au trecut de 40 de ani.

— Nu-ţi face probleme, n-o să dureze. Acum spune-mi totul despre client, i-a cerut Sue cu o nerăbdare indecentă. M-am uitat bine la el, a parcat lângă casa mea. Arăta grozav. Aş fi făcut-o gratis Revine? Are de gând să fie un client regulat? Iar dacă da, ai să mă prezinţi şi pe mine?

Jenny nu-şi găsea locul, dorindu-şi să se fi aflat oriunde în altă parte numai nu aici, cu Sue; era chiar mai rea decât Polly, vrând să ştie detalii intime şi scabroase. Ar fi trebuit să-i spună lui Sue că nu s-a întâmplat nimic, că este o casnică prea obtuză ca să considere prostituţia drept o carieră viabilă. Dar ori de câte ori se gândea la David Robbins şi la ce a făcut, pe faţă îi apărea un zâmbet supărător de incontrolabil, odată cu certitudinea că a roşit toată.

În încercarea de a-şi păstra o expresie corespunzătoare, şi-a îndreptat privirea spre terenurile de tenis, unde toată lumea, femei şi copii, era îmbrăcată în costumaşul alb regulamentar şi în pantofi de tenis; nimeni nu era genul să încalce codul clubului în ce priveşte vestimentaţia. O grămadă de Serene, toate! şi-a zis ea, hotărându-se să spună adevărul orice ar fi.

— A fost o distracţie pe cinste. De parcă eram din nou tânără şi liberă, a spus hotărâtă, oferindu-i lui Sue un zâmbet plin de încântare. Extrem de liberă, a adăugat, simţind cum i se

îmbujorează obrajii.

Carol ştergea praful în biroul lui Paul, la mansardă, frecând cu sârg orice suprafaţă. Doamna MacNee făcea curăţenie în casă, dar Carol îi spunea întotdeauna că Paul n-ar permite nimănui să se atingă de biroul lui, nimănui altcuiva decât ei.

Nu avea încrederea în nimeni că nu va încerca să se uite în cutia cu costumul lui masonic sacru sau că nu va răsfoi dosarele referitoare la visteria clubului nautic, sau că nu-şi va băga nasul printre filmele puse la uscat în camera lui obscură. Adusese cu ea radioul, din care răsuna muzica, iar din când în când îşi arunca ochii pe fereastră să vadă cine mai vine şi cine mai pleacă din Close.

În zelul ei de a lustrui şi a curăţa se tot împiedica de telescopul cu care Paul studia mişcările planetelor. S-a apucat să aranjeze pe un raft nou Ikea dosarele acţiunii „De veghe-n cartier” (câte unul pentru fiecare casă) în ordinea numerelor.

S-a uitat scurt în cel marcat „Nr. 14, Collins”, a văzut că nu există niciun fel de observaţie şi s-a întrebat dacă n-ar trebui să scrie ea o notă despre bărbatul în cârje, destul de atrăgător, care a vizitat-o pe Jenny cu câteva zile în urmă. Poate că a citit vreun contor sau ceva de genul ăsta, şi-a zis ea. Sau poate că era de la vreo companie de asigurări, vizita lui fiind legată de zidul recent dărâmat.

Şi-a zis că data viitoare poate o să vină şi la ea: „vizitator blond chipeş (bărbat – 40 şi ceva de ani?), scop necunoscut, 1,45 p.m., 21“ – a scris introducând nota în dosar şi punându-l împreună cu celelalte la loc, pe raft, după care s-a uitat din nou jos, în stradă. Doamna Fingell punea un pachet învelit în ziar într-una din multele ei pubele.

Ce o fi în pachet? s-a întrebat Carol, ştiind că probabil nu era

nimic sinistru, decât poate coji de cartofi. Asta era problema cu asumarea responsabilităţii pentru cartier – te făcea extrem de suspicios faţă de comportamentul celorlalţi. Dar, în definitiv, şi-a zis ea, cineva trebuia să o facă; cifra delictelor creştea tot timpul şi existau oameni care nu se mai oboseau să raporteze furturi din case pentru că era puţin probabil ca poliţia să-i prindă pe vinovaţi.

În fiecare seară sirenele poliţiei răsună în cartierul de vizavi, al celor care locuiesc în casele statului, în căutarea vreunui răufăcător care se ascunde. În fiecare săptămână Carol studia ziarul local, contabilizând numărul acuzaţiilor aduse împotriva celor care locuiau atât de aproape de ei, întărindu-i convingerea fermă că delincvenţii şi criminalii au aceste înclinaţii din naştere şi nu le dobândesc pe parcursul vieţi. Citind ziarul, suspina cu uşurare plină de recunoştinţă de fiecare dată când vedea cuvintele „reţinut în arest”. Asta meritau!

A terminat de şters praful şi de aranjat, după care s-a apucat să regleze telescopul. Urcându-se pe o cutie întoarsă cu fundul în sus, a reuşit să-l focalizeze nu cum era de obicei, spre cer, ci spre casele şi grădinile din jur. Îmbătată de autoritate, a inspectat toate grădinile din raza ei vizuală, luând notă de bălăriile îngrozitoare din curtea lui Sue Kennedy, practic o junglă, şi-a zis ţâţâind din limbă a dezgust, propunându-şi să nu uite să schimbe câteva cuvinte cu ea cu proxima ocazie. Apoi a îndreptat telescopul direct spre sera familiei Collins, după care, cu foarte mică ezitare, l-a orientat din nou peste clădiri, spre râu şi, spre surprinderea ei, a prins balconul clubului de tenis.

Deci asta fac ele după-amiezele şi-a zis afectată, urmărindu-le pe Jenny şi Sue cum chicoteau la o ceaşcă de cafea. Iar Sue fuma, ceea ce contravine preceptelor unui club pentru întreţinerea sănătăţii.

Tare aş vrea să pot să aud ce vorbesc, şi-a zis moartă de curiozitate.

— De ce mergem la Laura şi Harvey? N-am fost niciodată la ei şi nici ei n-au fost la noi, aşa că nu ne datorează nimic. Îmbrăcat pentru cină, într-o joi seara, Alan n-avea nicio tragere de inimă să meargă. Prefera să fie el cel care să pregătească masa. Tot ce pregăteau alţii era foarte puţin probabil să se ridice la nivelul standardelor lui.

— N-ai fi pregetat nicio clipă să te duci dacă ţi-ar fi cerut idioata aia de Serena, a şuierat Jenny la el din siguranţa băii, după care a strigat tare ca să o audă: Din cauza celor care filmează. Am acceptat să stau de vorbă cu ei, ţi-aminteşti, nu? Este modalitatea Laurei de a fi recunoscătoare!

— Sper să fie destul de recunoscătoare încât să ştie cum îmi place mie calmarul. Nimeni nu-l pregăteşte ca lumea; toţi îl usucă prea tare, de parcă este cauciuc, a bombănit Alan.

— Este foarte greu să te mulţumească cineva, cred că-ţi dai seama de asta, nu? Curând n-o să ne mai invite nimeni la masă, a spus Jenny ieşind din baie şi căutându-şi în dulap fusta neagră de mătase. S-a gândit dacă să o asorteze cu un pulover de şenil sau cu bluza crem transparentă şi dacă merită totuşi să facă vreun efort ca să arate bine, cu Alan într-o asemenea stare de spirit. Şi-a legat părul la spate cu o eşarfă galbenă şi imediat s-a simţit cu zece ani mai tânără. Îi îndepărtezi pe oameni, a continuat ea, se tem de standardele tale ridicol de înalte. Părerea mea e că Laura este foarte curajoasă.

— Tu ai spus că ne este foarte recunoscătoare. Aşa şi trebuie să fie. Tipii ăştia cu filmările lor. or să ne cam dea peste cap impozitele. Odată ce începi să recunoşti că în casă au loc asemenea operaţiuni independente n-o să mai scăpăm niciodată de cei de la

fisc. Or să ne ia la întrebări în fiecare an, ai să vezi.

Jenny şi-a încheiat fermoarul la fustă şi şi-a pus puloverul, optând pentru confort şi nu pentru strălucire când a văzut că Alan nu manifesta nici cel mai mic semn că ar fi interesat de cum arată. Erau vremuri, şi-a amintit ea, când o mângâia uşor în timp ce-i încheia fermoarul sau făcea observaţii în legătură cu transparenţa bluzei. Acum era morocănos căutându-şi butonii în sertar.

— Ai prefera să fii în altă parte? l-a întrebat dintr-odată curajoasă, sfidându-l din oglindă cu pieptenul în mână. Dacă nu vrei să vii cu mine, spune-o. Nu suntem legaţi unul de altul, pot să mă duc şi singură.

— Nu, nu, vin. A fost o săptămână grea, asta-i tot, iar cea care vine nu se prefigurează a fi mai bună. L-a zâmbit, şi-a trecut mâna prin părul ei de-abia periat şi i-a spus: îmi pare rău, Budincuţă. Nam să mă mai plâng şi am să fac tot posibilul să fiu sociabil; şi, oricum, vreau să aflu şi eu câte ceva despre oamenii ăştia cu echipele lor de filmare şi cât au de gând să stea în bucătăria mea.

— Sunt sigură că nu le pasă nici cât negru sub unghie dacă ai să-ţi ambalezi întreaga bucătărie în lăzi şi ai să-i chemi pe cei de la Harrod’s să o depoziteze. Şi i-a zâmbit înţelegătoare. Încearcă să te gândeşti la bani; chiar şi după plata impozitelor va rămâne suficient ca să achităm taxele şcolare pe întreg trimestrul.

— Ştii la ce mă gândesc? i-a spus zâmbind viclean. Că dacă tot trebuie să ieşim să mâncăm, cel puţin Laura şi Harvey stau la doi paşi de casă şi putem să bem cât ne place.

Laura şi Harvey locuiau într-una din cele mai frumoase case din Close. Structural, era la fel ca şi cea a lui Jenny şi Alan, dar bine întreţinută, ca un model întotdeauna gata să fie fotografiat. Grădina din faţă era cam goală acum că trecuseră cameliile, dar la ferestre şi pe verandă se aflau ghivece cu clematite, care înfloreau

în primăvară urmate în vară de trandafirii roz cu parfumul lor delicat.

Treptele erau bordate cu gard viu şi anemone. Această extravaganţă exterioară se continua cu generozitate şi în casă – superbe draperii de creton la ferestre, o podea deschisă la culoare şi strălucind ca oglinda, precum şi două fetiţe ca doi spiriduşi, elegant îmbrăcate.

Trăgându-l pe Alan după ea, Jenny a sunat la uşă, întâmpinată imediat de Harvey îmbrăcat într-un tricou şleampăt, care nu mergea nicicum cu eleganţa care-l înconjurau.

— Intraţi! le-a strigat el făcând un gest larg cu mâna în care ţinea un pahar pe jumătate plin. Mă bucur că vă văd! După care s-a întors spre bucătărie: Emily, ai grijă de Pushka! Îmbrăcată într-o rochie primăvăratică din voal de Monson, Laura s-a strecurat din bucătărie închizând uşa în nasul unei fetiţe care se lupta să ia în braţe o pisică tărcată. A urmat pantomima sărutărilor în aer.

Laura i-a condus în camera de zi şi a început să toarne vin în pahare.

— Luaţi loc. Îmi pare rău că lipseşte una dintre canapele, ieri s-au făcut fotografii şi a trebuit să arate ca o cameră de joacă pentru copii. Fiona şi George Pemberton trebuie să sosească din clipă în clipă. Oare v-am spus că vin şi ei?

— Nu, nu ne-ai spus, a zis Jenny, iar zâmbetul de curtoazie i-a îngheţat pe buze, nefăcându-i niciun fel de plăcere perspectiva unei seri cu Fiona. Care dintre ei o să se îmbete suficient ca să aducă în discuţie incidentul cu Polly şi revista Playboy, s-a întrebat, sperând să fie Fiona şi nu Alan; acesta când i-a povestit ce s-a întâmplat a găsit totul drept o poveste copilărească amuzantă.

— M-am gândit să o invit şi pe Sue, care locuieşte în casa din colţ, să fie o seară într-adevăr între vecini. Dar n-am putut găsi un

bărbat potrivit.

— De obicei şi-l găseşte singură dacă o anunţi măcar cu zece minute înainte, a intervenit Alan.

— Nu că ar fi esenţiale, numerele pare vreau să spun, a zis Laura aruncând o privire gânditoare spre sufragerie şi aranjamentele făcute la masă.

Câteva minute mai târziu Fiona şi-a făcut intrarea, ca de obicei maiestuoasă, urmată de un George cam pleoştit.

— Scuzaţi-ne că am întârziat, a tunat Fiona, evitând încercarea lui Harvey de a o săruta şi întinzându-i în schimb jacheta. George a adormit urmărind o partidă de golf. Nu rezistă să întârzie prea mult seara, trebuie să tragă mai întâi un pui de somn. George zâmbea placid.

— Ei bine, de fapt n-o să stăm prea târziu, dacă nu vă supăraţi, a intervenit Laura chicotind şi aruncând o privire pe sub breton. Ştiţi, eu sunt în perioada de ovulaţie.

Harvey, roşu până la rădăcina mustăţii lui înspicate, a pus jacheta Fionei în cuier şi s-a îndreptat spre tava cu băuturi făcându-şi de lucru.

— Ea şi afurisita aia de pisică, a spus ocupându-se de gheaţă, trebuie să o ţinem închisă pentru că altfel îşi oferă farmecele primului motan care-i iese în cale. Toată ziua miorlăie şi se tăvăleşte pe jos, a adăugat cu o încercare jenantă de a râde. Toţi cei de faţă au îngheţat, imaginându-şi-o pe eleganta Laura, nu pisica, tăvălindu-se pe covorul afgan şi urlând într-o frenezie de sexualitate dezlănţuită.

— Probabil că este ceva legat de lună, a intervenit în sfârşit Jenny, aruncând o privire spre Fiona şi gândindu-se că se poate conta categoric pe o directoare de şcoală să găsească un alt subiect de conversaţie. Femeile din casă au tendinţa să se

sincronizeze. Poate că lucrul ăsta este valabil şi pentru pisici, a adăugat ea.

A remarcat că Alan a dat cam rapid paharul peste cap şi privea ţintă pe deasupra capului, prin uşa deschisă, spre sufragerie, l-a urmărit privirea şi au văzut amândoi cum pe masa imaculat aranjată, toată numai argint strălucitor, pahare bine şterse şi aranjamente florale fără niciun gust, sus-menţionată pisică îşi croia delicat drum către unt şi, găsind platoul, a început să lingă cu poftă.

— Facem eforturi să avem un băiat, a mărturisit sfioasă Laura ţinându-se cu nădejde de un pahar cu apă minerală. Sunt convinsă că bărbaţii îşi doresc cu toţii în sufletul lor să aibă un băiat, nu-i aşa?

— Nu văd de ce. Sincer, bărbaţii nu prea mai au niciun rost, a contrazis-o Fiona. Eu îmi petrec tot timpul învăţând fetele că pot obţine orice-şi doresc fără să se bizuie pe un bărbat.

— Dar copii nu pot să facă, a spus Laura râzând scurt.

— Nu este decât o chestiune de timp… i-a replicat Fiona rece, cu o privire furişă spre George, care studia biblioteca Laurei.

— Ce-aţi zice să ne aşezăm la masă? Am pregătit pentru astă-seară o cină simplă, ţărănească – sunt sigur că n-ai gustat „tapenada“, o pastă de măsline care merge cu miel, i s-a confesat Harvey lui Alan, conducându-l spre masa din sufragerie.

Jenny şi-a încrucişat degetele, dorindu-şi din toată inima ca Alan să nu spună cumva că este pentru a treia oară în şase săptămâni când este tratat cu o doză din tapenada asta atât de la modă şi că niciuna nu s-a ridicat la nivelul celei pe care o face el.

S-a rugat, de asemenea, să nu înceapă să pună întrebări despre miel – în momentul de faţă, pasiunea lui o constituiau rasele foarte rare, fiind foarte probabil să-l iscodească pe sărmanul

Harvey, bine intenţionat, dacă oaia a fost o Soay sau o Shetland, când probabil că mama mielului a fost vreo oaie ruşinos de anonimă! Jenny s-a uitat atentă la platoul cu unt când s-a aşezat – într-o margine părea suspicios de zimţuit, probabil urmele lăsate de limba pisicii, iar acum era prea târziu şi absolut imposibil ca să mai menţioneze lucrul ăsta. A încercat să nu se mai gândească de ce altceva s-o mai fi ocupat pisica în timp ce gazdele se aflau în bucătărie.

— ...Şi sărmana pisică proastă se tot linge şi se tăvăleşte pe spate, urlând de ţi se scoală părul în cap. Cred că este vorba de masturbare.

Bine avansat spre o stare de ebrietate nicidecum de natură să-i sporească şansele de procreare în seara respectivă, Harvey ţinea strâns pe genunchi pisica ce se zvârcolea speriată, în timp ce el mânca tacticos din tarta cu zmeură.

Era posibil ca în orice clipă să ridice coada pisicii şi să le arate organele ei genitale chiar acolo, peste masă, şi-a zis Alan năpădit de o senzaţie de vomă. Dar, din fericire, pisica a scăpat şi s-a ascuns sub masă.

George o ţinea tot într-un chicotit, ca şi cum nu-i venea să creadă ce noroc a dat peste el – a venit la o cină între vecini şi a dat în schimb peste o casă de nebuni!

— Şi cum te mai descurci cu muzica? a întrebat-o Fiona pe Jenny, ca şi cum ar fi vorbit cu una dintre fostele ei eleve.

Cu toate acestea, Jenny i-a apreciat efortul de a schimba subiectul, lăsând deoparte fecunditatea colectivă a familiei Benstone.

— În ultima vreme am pierdut câţiva elevi. Tocmai sunt pe cale de a căuta alţii noi. Era momentul să abordeze problema predării la şcoală, acum că a prins-o pe Fiona într-un moment bun,

la cină, unde era nevoită să dea dovadă de bune maniere. A ezitat, dar Alan a profitat imediat de acest scurt moment.

— N-ai nevoie de un profesor de flaut la şcoală, Fiona? Pe sub masă, Jenny a vrut să-i tragă furioasă un picior, dar a nimerit în schimb în ceva moale şi miorlăitor – toată casa s-a umplut de tânguirea sărmanei pisici!

— Iar începe! Pot să-mi continui dizertaţia, a strigat încântat Harvey băgând capul sub masă pentru a-şi recupera animalul supărat.

Fiona şi-a rotit privirea în jurul mesei, oprindu-şi ochii pe Alan, întrucât capul lui Harvey era sub faţa de masă. Şi i-a răspuns cu toată grandoarea de care era capabilă:

— Mă tem că, pentru moment, este acoperită întreaga noastră capacitate de absorbţie a personalului peripatetic.

Jenny şi-a muşcat buza ca să nu izbucnească în râs. Şi-l imagina deja pe Alan acasă, gol-puşcă în dormitor, luând aerul pompos al Fionei şi citându-i cuvintele.

— Sună foarte a la Bronte numele fetiţelor voastre

— Emily şi Charlotte, i s-a adresat dintr-odată George Laurei. Dacă o să aveţi un fiu o să-i puneţi numele Branwell, ca să meargă împreună?

— Categoric nu! a răspuns Harvey în locul soţiei lui. Ăsta nu a fost oare un beţiv notoriu?

— Absolut. S-a simţit probabil copleşit de succesul femeilor din familia lui, i-a replicat George, făcându-i cu ochiul lui Jenny şi servindu-se cu o porţie zdravănă de brânză Brie.

— Numele sunt foarte importante – a intervenit şi Fiona. Am întâlnit la şcoală unele alegeri jalnic de nepotrivite. Părinţii ar trebui să fie mai atenţi şi să gândească în perspectivă. De exemplu, Grace – numele ăsta creează întotdeauna probleme. Fetele cu

numele de Grace de la noi din şcoală sunt invariabil nişte creaturi masive şi stângace, şi, sincer vorbind, puteţi vedea, de exemplu, o Talullah predând teoria cuantelor şi să fie luată în serios?

Nu, i-a trecut brusc prin minte lui Jenny cu tresărire dureroasă, pentru genul ăsta de lucruri trebuie să ai un afurisit de nume cum este Serena!

— Întotdeauna am fost de părere că fetele voastre au nume frumoase, a continuat Fiona, întorcându-se spre Jenny. Polly şi Daisy – îmi amintesc de fetele în casă din epoca victoriană. Fiona a izbucnit într-un râs uşor, iar Alan i-a spus cu un rânjet lui Jenny:

— Uite cum se duc şansele fetelor noastre de a câştiga un premiu Nobel pentru biochimie. Au fost spulberate de fapt încă din cristelniţă!

Cina a luat sfârşit când Laura, care a servit cafeaua foarte repede după brânză, a început să se foiască nemaigăsindu-şi locul. În orice clipă se poate duce să-şi controleze temperatura şi să-şi mai toarne nişte Giorgio pe ea, şi-a zis Jenny.

Fascinaţi, au urmărit-o toţi cum se uită cu dragoste în ochii cam instabili şi tulburi ai lui Harvey, cotcodăcind:

— Cred că n-ar trebui să mai bei, dragule.

Puţin cam târziu, şi-a zis Jenny în sinea ei, dând ascultare semnalelor şi adunându-şi gândurile şi poşeta. George, amuzat şi nemilos, s-a lăsat pe spătarul scaunului şi a început să discute fleacuri până când Fiona s-a ridicat şi i-a spus categoric:

— Este vremea să plecăm, s-a făcut târziu. Minunată masă; voi doi trebuie să veniţi curând la noi.

Alan a repetat o versiune similară a aceloraşi cuvinte şi s-au trezit toţi patru pe treptele verandei.

Jenny, pe punctul de a o lua spre casa lor, a simţit dintr-odată mâna lui George pe braţ. Ridicând imediat privirea, l-a surprins

zâmbindu-i maliţios.

— Ai putea încerca să dai anunţuri pentru lecţiile tale de flaut, i-a spus el discret. Deşi ştii ce ai putea să primeşti în loc de elevi, nu?

Avea o privire nici că se putea mai perfidă.

— Da, ştiu exact ce aş putea… primi, i-a replicat calmă Jenny. După care a adăugat cu îndrăzneală: Şi aduce al naibii mai mulţi bani decât afurisita asta de muzică.

CAPITOLUL 7

— Nu se întorc până cel mai devreme ora 11:00, i-a promis Ben lui Daisy. Ai timp berechet să încerci să ieşi şi să te întorci. De fapt nu trebuie să te duci nicăieri.

— S-ar putea să o fac, odată ajunsă afară. Mă duc să o văd o oră pe Emma. N-am de gând să-mi risc viaţa, aşa, degeaba.

Daisy şi-a pus un trening vechi şi mare, sperând să n-o recunoască nimeni în întuneric. N-avea niciun sens să ia ghetele Doc Martens, ca să se caţere pe fereastră şi să iasă pe acoperişul serei, în grădina din spate.

Erau mult prea grele şi inflexibile pentru asta. În seara petrecerii pe care o va da Sophie va trebui să se schimbe cu ele la Emma.

— Arăţi exact ca un hoţ. Unde te duci? întrebă Polly, strecurându-şi faţa rotundă, plină de curiozitate, pe uşa dormitorului lui Daisy; nu suporta să piardă nimic din ceea ce se petrecea în jur. Doar nu ieşi, Daisy, nu? Eşti încă pedepsită! Nu ai voie!

— Nu ies, Polly, nu tocmai, i-a spus Daisy întrebându-se cu ce să o mituiască pentru a o câştiga de partea ei.

— Nu, nu iese, a intervenit iute Ben. Nu face altceva decât, hm, exersează pentru premiul Ducele Edinburgh. Trebuie să înveţe cum să se caţere, asta-i tot. Se cheamă un test de iniţiativă. Expresia lui Polly arăta clar că nu crede câtuşi de puţin aşa ceva, iar Ben s-a văzut nevoit să apeleze la simţul ei conspirativ. Numai să nu-i spui lui mami, fiindcă Daisy încearcă să se recompenseze pentru că s-a purtat rău şi să-i facă o surpriză. Imaginează-ţi cât vor fi de încântaţi când Daisy va obţine un premiu. Expresia lui Polly s-a transformat, chibzuind acum profund.

— Nimeni nu obţine o medalie pentru că este capabil să se caţere şi să escaladeze o fereastră, a spus ea cu o privire atotştiutoare. După care a mai cedat. Am să mă gândesc la asta. Un baton de Snickers m-ar ajuta mult, a spus în cele din urmă.

— Am să-ţi iau eu unul de la magazinul din cartierul de vizavi, i-a promis Daisy deschizând fereastra. Dar să nu uiţi, Polly, este o surpriză, O.K?

Drumul până jos a părut îngrozitor de lung. Mult mai lung decât părea când te uitai de jos în sus.

A considerat-o o idee grozavă când a discutat-o cu Emma la şcoală. Numai că acum i se părea ridicol să coboare călare pe burlanul de scurgere, îmbrăcată în negru, pentru a scăpa de ticăloşii care o ţineau în captivitate.

Numai că, în cazul de faţă, ticăloşii ăştia erau părinţii ei nespus de insensibili. Ar fi fost mult mai uşor dacă Ben ar fi venit cu ea, dar el a refuzat spunând că, amândoi, ar face prea mult zgomot şi, în plus, când o să meargă la petrecerea lui Sophie are de gând să o facă pe calea cea mai uşoară, adică pe uşa din faţă. Cu o grijă imensă, Daisy şi-a trecut piciorul peste pervazul ferestrei, căutând un punct solid în întuneric, pe acoperişul serei.

— E-n regulă? a întrebat-o Ben din siguranţa oferită de patul ei.

— Având în vedere că cea mai mare parte din mine se află încă în camera mea, da, Ben, până acum totul este O.K., mulţumesc de întrebare, i-a replicat ea cu sarcasm. Ar trebui să încerci şi tu, nu-i chiar atât de uşor.

— Ar fi trebuit să-ţi plăteşti biletul la metrou şi atunci n-ai mai fi fost nevoită să încerci chestia asta! i-a replicat e! răstit. Sunt de partea ta, aminteşte-ţi lucrul ăsta. Şi de partea mea, a recunoscut în sinea lui, fiind sigur că dacă Daisy reuşeşte să meargă

săptămână viitoare la petrecerea Sophiei, atunci cu siguranţă va fi acolo şi atrăgătoarea Emma.

Ţinându-se de pervazul ferestrei de la W.C. şi coborând cu grijă pe acoperişul serei, Daisy a sărit la pământ, răsturnând un ghiveci cu flori. Câteva momente a rămas chircită lângă zid, tremurând de încordare şi de teamă. Data viitoare o să fie perfect, era sigură. Acum era nervoasă pentru că era prima încercare. Data viitoare va coborî de la fereastra ei cu tot atâta abilitate ca Biggles.

În clipa asta îşi dorea din toată inima să se întoarcă în casă şi să se întindă pe canapea uitându-se la televizor, dar spiritul de bravură, cât şi nevoia de a o reduce la tăcere pe Polly au determinat-o să păşească cu paşi mari spre magazinul din colţul cartierului de vizavi. Se simţea teribil de prost, îmbrăcată toată în negru şi cu faţa mânjită de cărbune.

Era sigură că oricine ar vedea-o şi-ar închipui că este vreun puşti care se joacă de-a „Cum să intri în trupele SAS“. Dar Ben a insistat, spunând că trebuie să reducă la minimum şansele de a fi recunoscută, mai ales având în vedere că „De veghe-n cartier” era în permanentă stare de alertă.

A sunat-o pe Emma de la telefonul public din colţ şi a fost foarte uşurată să afle că nu este acasă. Era deja aproape ora 10:00 şi dacă părinţii ei fac brusc o indigestie la familia Benstone sau au cine ştie ce dispută cu Harvey despre proasta calitate a reclamelor comerciale britanice, s-ar putea să se întoarcă acasă în orice clipă. S-a ţinut în umbră până când a fost sigură că în jur nu este nicio forţă ostilă, a cumpărat batonul de Snickers şi a pornit înapoi spre Close, ţinându-se la adăpostul gardurilor vii şi al copacilor. În clipa în care s-a urcat pe acoperişul serei, folosind banca de pe terasă drept scară, a început să se relaxeze. E foarte uşor, şi-a zis în sinea ei; atâta vreme cât părinţii sunt siguri că sunt în camera mea şi-mi

fac temele, mă descurc grozav.

N-o să mă creadă niciodată, şi-a zis Paul scrutând întunericul de la fereastra biroului lui de la mansardă.

O să mă acuze că strig lupul, mai ales după acea ultimă dată – când bomba nu a fost bombă. Numai frica de dispreţul lui Carol l-a reţinut să nu fugă direct la telefon şi să sune la 999. Şi poate că ea avea dreptate: mai bine să verifice de două ori înainte de a da semnalul de alarmă.

A cercetat din nou Close, dorindu-şi ca telescopul şi aparatul de fotografiat Nikon să aibă darul minunat de a vedea în întuneric, aşa cum se întâmplă în filme.

Atunci, când poliţia i-ar cere să examineze îndeaproape un şir de potenţiali răufăcători, ar fi capabil să-i uluiască identificându-i fără cea mai mică ezitare sau chiar prezentându-le o fotografie.

Şi-l închipuia deja pe şeful poliţiei locale ieşind din sala tribunalului şi felicitându-l personal: „Cât de mult ne dorim martori cu un asemenea spirit de observaţie ca al dumneavoastră, şir“. Ar apărea un material şi în ziarul local; ar putea fi prezentat ca lider de comunitate.

Agitat, Paul a făcut o notă pentru dosarul de la nr. 14 (Collins), în care a menţionat ora, apoi s-a uitat din nou afară, cercetând Close.

Figura întunecată era încă acolo, la jumătatea acoperişului serei familiei Collins, îndreptându-se spre una dintre ferestrele dormitorului. Iar Jenny cu Alan erau la familia Benstone, ştia pentru că îi urmărise plecând mai devreme. Sărmanii lor copii fără apărare sunt singuri în casă, la discreţia unui hoţ perfid şi nemilos! Trebuia să cheme poliţia, chiar de-ar fi să o târască pe Carol aici sus şi să-i irosească din preţiosul lui timp. Nu pentru asta exista „De veghe-n cartier”?

Maşina poliţiei cu girofarul în plină funcţiune i-a depăşit pe Alan şi Jenny, care mergeau încet, pe jos, spre casă.

— Să sperăm că nu este bătrâna doamnă Fingell, a spus Alan. Sărmana, singură cu împuţitul ăla de câine oranj; se poate întâmplă orice.

Şi Jenny spera să nu fie ea. Locuitorii din Close care se aventurau în casa de la nr. 21 erau în principal cei care, din curiozitate sau din dorinţa de a reconstitui elementele decorative originale, simţeau nevoia să vadă cum erau propriile lor case înainte de modernizare.

Uluiţi, toţi vorbeau de o magnifică baie susţinută de nişte gheare, de cornişele originale, dar care se prăbuşeau, şi de un miros de sărăcie antebelică ce-ţi tăia aproape respiraţia.

Toţi cei care au intrat în bucătăria doamnei Fingell au fost de acord într-o privinţă: consiliul comunal trebuia să-i asigure cel puţin un ajutor pentru întreţinerea casei.

Jenny şi Alan au sosit la poartă odată cu maşina poliţiei, care a oprit lângă ei în scrâşnet de frâne. Brusc, în mintea lui Jenny a ţâşnit un scenariu mult mai îngrozitor. Dacă David Robbins era membru sub acoperire al poliţiei pentru moravuri?

O să fie arestată? Sau ceea ce era mai probabil (să ai două picioare false era o deghizare extremă chiar şi pentru un poliţist în civil!), a descoperit că putea obţine servicii de genul celor oferite de Jenny la un sfert de preţ şi de două ori mai competente în King’s Cross şi se aruncă asupra ei într-un acces de furie al consumatorului revoltat! Jenny a simţit că s-a făcut toată numai o apă şi că inima îi bate pe măsura pericolului care o păştea.

— A fost raportată o tentativă de spargere, a anunţat un poliţist cu barbă, dându-i deoparte şi pornind pe aleea spre casă. Aveţi o cheie? i-a întrebat văzând că Alan şi Jenny au rămas

nemişcaţi şi nedumeriţi în mijlocul aleii.

— Da, desigur, dar înăuntru sunt trei oameni. Sau cel puţin aşa ar trebui să fie, i-a replicat Jenny, tremurând de sentimentul de uşurare care a cuprins-o, dar făcându-i-se brusc teamă că în casă s-ar putea să fie doar micuţa şi vulnerabila Polly care înfruntă singură o echipă de hoţi profesionişti, Ben şi Daisy abandonând-o pentru cine ştie ce distracţie de adolescent ce nu putea fi ratată.

— Am trimis pe cineva prin spate, pe acolo n-or să poată scăpa, a spus poliţistul cu o convingere lăudabilă în timp ce Alan descuia uşa.

— Ce s-a întâmplat? Ce a mai făcut Daisy acum? Polly era în capătul scărilor în pijamaua ei cu Mickey Mouse, delectându-se la vederea poliţistului.

— De ce? a întrebat-o poliţistul, prinzând din zbor o posibilă direcţie de anchetă. Ce a mai făcut Daisy înainte?

— Nimic! Polly a minţit despărţind cuvântul în cel puţin şase silabe emfatice. Strângea la piept ursul ei cel mai mare, arătând suspicioasă ca o fetiţă inocentă care îşi joacă exagerat rolul, şi-a zis Jenny, sau ca o fetiţă inocentă care justifică în mod categoric cele 70 de lire sterline cheltuite pentru lecţiile de teatru. Totodată, se proptise cu fermitate în capul scărilor, blocând orice posibil acces.

Poliţistul a întrebat-o dacă a auzit ceva suspect, iar Alan a întrebat-o unde sunt Ben şi Daisy.

— Oh, sunt sus, fac nişte teme. Au fost acolo toată seara, în afară de momentele în care s-au uitat la televizor, s-a gândit ea să adauge ca şi cum şi-ar fi dat seama că a mers prea departe.

— Ce este? Ce s-a întâmplat? în capul scărilor au apărut Daisy şi Ben.

— Coborâţi o clipă, i-a chemat Alan. Poliţia crede că suntem

vizitaţi de hoţi.

— Trebuie să vin şi eu? a şuierat Daisy. Tocmai mi-am pus o mască pe faţă!

— Nu este nimeni afară, Mike, a spus un poliţist mai tânăr, apărând din grădină. Totuşi, a fost răsturnat un ghiveci cu flori. Probabil că tipul a văzut vreo pisică. Îmi pare rău că am fost cu toţii deranjaţi. Să mergem să schimbăm două vorbe cu informatorul.

— Îmi puteţi spune cine este? a întrebat Alan.

— Nu domnule, nu trebuie să…

— Nu este nevoie să mai întrebăm, a intervenit supărată Jenny. Ticălosul de Paul Mathieson, pun pariu pe orice. Mult prea entuziastul coordonator al acţiunii „De veghe-n cartier”, a explicat ea poliţiştilor.

— Totuşi, niciodată nu poţi să fii suficient de atent, nu? i-a replicat poliţistul cu barbă.

— Asta spune şi el, i-a răspuns sumbru Alan.

— Ai făcut-o din nou, nu-i aşa? Întinzându-şi pe faţă crema de noapte Ester Lauder, Carol stătea la masa ei de toaletă, fulgerându-l cu privirea prin oglindă. Avea părul prins cu un batic lila pentru a şi-l proteja de cremă, iar pleoapele îi erau umflate de zelul cu care folosise demachiantul. În jurul umerilor se unduia un ocean de volănaşe roz de organdi.

Arată ca un extraterestru, şi-a zis Paul. Dacă i-ar trece brusc prin minte ideea să plece la o plimbare prin Common, noaptea, ar fi anunţaţi imediat cei de la parapsihologie, care ar năvăli de pretutindeni să se uite la ea!

— Nu, n-am făcut-o din nou, i-a răspuns obosit, stând pe cuvertura albastră, bordată cu panglică şi riscând să i se ţină o nouă predică. Chiar am văzut pe cineva căţărându-se pe casa

familiei Collins! Oricine o fi fost s-a ascuns probabil în gura de aerisire sau ceva de genul ăsta şi s-a furişat afară după aceea. Cel puţin n-au avut prilejul să înşface ceva.

Era încă foarte mândru de el şi-l durea faptul că soţia lui nu împărtăşea cu el acest sentiment. Dacă poliţia l-ar fi prins pe intrus, lucrurile ar fi stat altfel. „Eroul meu“ l-ar fi strigat ea mândră şi n-ar fi avut loc scena asta, la ora culcării, cu faţa acoperită toată de cremă.

— Sper că ai să ţii sub control treaba asta cu „De veghe-n cartier” în weekend-ul viitor, când vor veni gemenii acasă, l-a avertizat Carol. Nu vreau să se facă de râs în Close şi ştii cum te porţi când dai de ceva nou.

Paul luase hotărârea particulară de a le arăta băieţilor dosarele şi de a-i pune să facă de veghe cu schimbul la telescop.

Poate că vor ieşi împreună şi vor fotografia mobila de grădină a tuturor – se fura prea multă în întreaga Londră, a citit el în ziare.

Trebuie, de asemenea, să verifice şi marfa îndoielnică vândută direct din portbagajul maşinilor, ceea ce ar putea să-i distreze pe băieţi.

În definitiv, nu trebuie să se ocupe numai ea de totul, nu? În vacanţe, Carol e întotdeauna cea care îi duce pe băieţi la orele de înot, la călărie şi la karate.

Susţine că o face pentru că toate coincid cu orele lui de muncă. O să fie ceva în care să se implice numai el şi băieţii, ceva doar pentru ei, o aventură între bărbaţi.

În dimineaţa următoare, Alan, cu o mahmureală uşoară, dar suportabilă a spus un la revedere scurt şi a plecat la serviciu, lăsând-o pe Jenny să se ocupe singură de scrisoarea primită de la poliţie în legătură cu Daisy.

— Aici spune că poţi să mergi la secţia de poliţie pentru un

avertisment oficial, dar asta înseamnă că trebuie să fii pregătită să recunoşti că ai făcut-o. Altfel, cred că va trebui să suportăm cu toţii un fel de audiere la tribunal.

— Este clar că ai prefera, a mormăit Daisy obraznică, cu gura plină de cereale.

Ben a dat mustrător din cap spre ea, iar Daisy a vărsat laptele pe masă.

— Încetaţi odată, parcă aţi fi doi copii mici! i-a apostrofat Jenny. Evident că ar fi mult mai convenabil să se termine odată cu asta şi eşti vinovată, nu-i aşa.

Daisy? Practic, ei nu cred că ţi-ai pierdut biletul şi este imposibil de dovedit lucrul ăsta.

— Sunt de părere că nu eu trebuie să dovedesc că sunt nevinovată. Ni se spune mereu că măreţul sistem britanic de justiţie acţionează şi în sensul celălalt. Nici ei nu pot să dovedească că nu am plătit, a spus Daisy hotărâtă.

— Te-au prins fără bilet şi gata! s-a răstit Jenny la ea. Oricum, vei avea dosar; o să mergem la secţia de poliţie şi după aceea vom uita totul.

— Dumnezeule, chiar trebuie să vii şi tu? Nu poate să vină Emma în schimb? Daisy era îngrozită că trebuie să meargă flancată de ambii părinţi, ca un copil mic. Probabil că o vor pune să se încalţe şi cu pantofi potriviţi pentru această ocazie!

— Nu forţa lucrurile, Daisy, a murmurat Ben, aruncând priviri furişe spre faţa tot mai furioasă a lui Jenny.

Niciodată până acum nu s-a purtat aşa, i-a trecut brusc prin minte lui Ben; mama lor obişnuia să fie binevoitoare şi înţelegătoare. Poate că de vină era vârsta.

— Pentru că tot suntem aici şi vorbim de delicte, a intervenit Jenny aplecându-se în faţă şi amestecând gânditoare în ceai, vrea

să-mi spună şi mie cineva ce s-a întâmplat aseară? Şi de ce a crezut poliţia că suntem vizitaţi de hoţi?

— Nu poliţia a crezut asta, a spus scurt Ben. Probabil că a fost din nou Paul Mathieson.

— Bine, bine, dar de ce? Până şi Paul trebuie să fi avut vreun motiv. Aş vrea să-mi spuneţi ce a văzut. Jenny sorbea din ceai şi aştepta răbdătoare.

Daisy a înghiţit ultima lingură de cereale şi a împins scaunul în spate.

— S-a făcut târziu… a spus ea, ridicându-se şi privind ameninţător spre Polly care stătea la masă cu expresia aia a ei care spunea clar: „Nu-i aşa că sunt o fetiţă bună?“

— Probabil că a fost Biggles, care a încercat să iasă pe fereastra lui Daisy. N-a fost el, Daisy? a spus Ben, ducându-şi bolul la chiuvetă ca să nu se vadă cum s-a înroşit la faţă şi cum îi tremură mâinile. Jenny putea să-şi dea seama de o minciună de la o distanţă de o milă!

— Şi eu l-am auzit din camera mea, miorlăind şi tânguindu-se, a intervenit Polly dramatic, dornică să intre în conspiraţie.

Daisy s-a holbat la sora ei care exagera, dar a fost nevoită să intre în joc:

— Da, aşa este. M-am aplecat pe fereastră ca să-l chem de pe acoperişul serei. Probabil că atunci m-a văzut Paul.

În timp ce Jenny se întreba cum se putea ca Paul să ia un motan bătrân şi mic drept o fiinţă omenească, Polly a intervenit cu o idee interesantă.

— De ce se uita, tu ce crezi? a întrebat ea dintr-odată.

De ce, într-adevăr? şi-a zis şi Jenny în sinea ei.

Serena era îmbrăcată cu o geacă de piele veche; nu ceva elegant şi moale, ci una din piele ţeapănă, cu ţinte şi fermoare,

scorojită spre gri în unele locuri şi cu franjurile de la mâneci îndoite în sus din cauza vremii.

Alan a remarcat că o purta cu o bluză crem de mătase subţire, un contrast plăcut între duritate şi vulnerabilitate.

S-a întrebat dacă genul ăsta de geacă i-ar veni lui Jenny şi şi-a zis că nu. De fapt, nu i se potriveşte nici Serenei, şi-a dat el seama; la birou ar trebui să se îmbrace în aşa fel încât să corespundă imaginii serioase de contabil.

Dar a trecut pe lângă el, spre xerox, şi a simţit o adiere de mirosuri din trecut – mirosul de piele, al rockerilor şi al părului lor dat cu briantină, al uleiului de motor, al ameninţării cu războiul pe plajele din Brighton…

— Îmi pare rău pentru ieri, a pătruns vocea moale a Serenei în gândurile lui. A trebuit să stau acasă să o îngrijesc pe mami de gripă. Nu s-a simţit deloc bine şi şi-a anulat şi partidele de golf în ultimul timp. Pentru săptămâna viitoare e O.K., totuşi. Cântă şi Joe Walsh. Ce zici?

Ce să zică? Simţea că-i vine să o trântească pe xerox şi să profite de ea chiar acolo, pe loc. Compania Serenei implica într-un mod ademenitor secretul regăsirii tinereţii lui pierdute. Alan începuse să simtă nevoia de a fi tot mai aproape de ea, ca şi cum ar fi dorit să-i inhaleze parfumul magic.

Aşa cum femeile de vârstă mijlocie recurg cu încredere la cosmetice tot mai scumpe, la fel şi Alan simţea nevoia tot mai presantă să o absoarbă pe Serena.

Iar când era dispusă să petreacă mai mult timp ieşind în lume cu el, era îmbătat de sentimentul minunat că fie şi numai o atingere, o răsuflare uşoară erau elixirul tinereţii eterne. Fireşte că era perfect săptămâna viitoare. A întins timid mâna să-i mângâie umărul îmbrăcat în piele, dar Serena dispăruse în biroul ei fără ca

el să-şi dea seama.

N-ar trebui să o atingă la birou totuşi, şi-a zis Alan. N-ar trebui să o atingă deloc, nu?

Oare asta să fie o legătură, când nu făceau altceva decât să-şi petreacă o seară bând bere şi ascultând vechi formaţii de rock’n’roll în cafenele şi cluburi?

Până acum Alan s-a convins singur că toată treaba era nevinovată, pur şi simplu pentru faptul că, după el, o legătură nu era de natură să-ţi trezească sentimentul de vinovăţie decât atunci când ajungeai în patul şi în trupul unei femei.

Dar Jenny cum ar numi-o? s-a întrebat cu o tresărire care nu semăna câtuşi de puţin cu sentimentul de vinovăţie.

— Fireşte că n-am s-o mai fac. A fost ceva accidental. M-am lăsat copleşită de evenimente, îi spunea Jenny lui Sue la vestiar, după un meci scurt de tenis. A fost de parcă aş fi avut din nou 20 de ani, când era atât de uşor, de simplu şi de nostim să termini seara în pat cu cineva care tocmai ţi-a cumpărat cina mai degrabă decât să găseşti un motiv ca să n-o faci.

S-a uitat repede în jur; putea să fie cineva în cabine să tragă cu urechea.

— Crezi că ai făcut-o pentru că erai supărată pe Alan?

— Probabil. Şi ştii, mi-am dat seama că, în afară de a preda lecţiile de flaut, nu ştiu să fac nimic altceva.

Nu am niciun fel de altă pregătire. Cei mai mulţi muzicieni cu care am lucrat sunt acum şomeri.

— Ai putea să faci un curs în vreun domeniu, nu?

— Aş putea. Iar dacă cu şi Alan ne despărţim, evident va trebui să o fac. Este contabil, cu ani mulţi de practică în reglarea conturilor în aşa manieră încât nevestele despărţite de soţii lor să nu primească mai mult decât li se cuvine. Mă simt dintr-odată

foarte vulnerabilă din cauza faptului că nu sunt capabilă să câştig bani. Deşi Alan câştigă bine, aproape totul se duce pe întreţinerea copiilor în şcoli. Ideea că s-ar putea să aibă pe altcineva mă face să-mi dau seama cât de dependentă financiar sunt de el. Este detestabil. Femei ca mine nu se prostituează, a zis, recunoscătoare că în clipa aceea tocmai îşi trăgea puloverul peste cap.

— Ei bine, ştii ce cred eu despre asta; într-un fel sau altul, toate o facem dacă ne-am căsătorit.

Cele două femei au ieşit şi au pornit alături spre parcare. Descuind maşina, Jenny a spus:

— Ştii, nu mi-l pot imagina pe Alan ieşind şi plătind ca să facă sex, dar, la o adică n-ar fi de mirare, nu? Nimeni nu ştie ce face vreunul dintre ei când nu suntem noi acolo. Ştii, primesc încă telefoane ciudate; cine sunt toţi bărbaţii ăştia care telefonează? Crezi că au neveste drăguţe şi copii dulci acasă? S-a simţit dintr-odată îngrijorată pentru aceste familii nebănuitoare, ca şi cum era personal răspunzătoare pentru ademenirea soţilor.

— Cu amândoi soţii mi-am imaginat de obicei răul absolut, i-a spus mai curând mâhnită Sue. Rareori am fost dezamăgită de faptul că n-am avut dreptate. Probabil că există multe femei generoase şi bune ca tine, sau chiar şi bărbaţi, fireşte, care oferă genul de lucruri cu care bărbaţii au fost obişnuiţi în viaţa dusă înainte să se însoare. Probabil că, în cele din urmă, tocmai asta menţine căsniciile – să ai pe cineva drăguţ şi anonim la care să te furişezi şi să faci tot felul de lucruri nenocive.

— Slavă Domnului că cel puţin pot să spun da sau nu. Iar de acum înainte va fi categoric nu!

Ajunsă acasă, telefonul a sunat de două ori. Prima voce nu i-a plăcut deloc şi a închis, spunându-i că a greşit numărul.

Era absolut evident că trebuia să dea anunţurile în altă parte,

undeva mai sigur decât în vitrina unui agent de publicitate. Al doilea telefon a fost ceva mai îngrijorător… vocea vag familiară a spus pur şi simplu – „Oh, perfect, voiam să ştiu dacă eşti acasă. Vin“.

Şi a închis brusc. Jenny s-a uitat la ceas – era aproape vremea ca Polly să fie lăsată la poartă. S-a auzit soneria şi s-a dus să deschidă, toată numai zâmbet pentru fiica ei.

Dar la uşă era George Pemberton, ceva mai elegant decât de obicei, într-o jachetă din tweed cu nasturii greşit încheiaţi, ca şi cum s-ar fi grăbit şi ar fi fost nervos, în mână cu un buchet de boboci de trandafiri – genul care au nevoie de o aspirină în apă ca să se deschidă.

— Oh, bună George, l-a întâmpinat Jenny, dispărându-i orice zâmbet. O aşteptam pe Polly.

— Oh, îmi pare rău, asta înseamnă că nu ai timp?

— Timp? a întrebat ea încercând să-şi dea seama ce vrea să spună. Şi-a amintit vag ce şi-au spus unul altuia când au părăsit casa familiei Benton. Dumnezeule mare, şi-a zis, înăbuşindu-şi pornirea de a izbucni în râs, doar nu crede… oh, cu siguranţă că nu, nu George!

George traversase veranda şi acum era în vestibul.

— Fiona nu este prea pasionată de „muzică”. Aş putea spune că este chiar afonă, i-a spus el cu un zâmbet nefamiliar, pe cale să devină lasciv. Aşa că m-am gândit că aş putea să-mi iau lecţiile de flaut undeva în apropiere, ca să spun aşa.

Brusc, George a început să se caute în pantaloni, iar Jenny, îngrozită, a crezut că-şi desface deja fermoarul, acolo în vestibul, unde toată lumea putea să vadă totul prin uşa deschisă. Dar, cu uşurare, a văzut că de fapt a scos un teanc de bancnote.

— 50 de lire sterline să spunem? Bani gheaţă te aranjează? a

întrebat-o nerăbdător.

CAPITOLUL 8

— Nu, George, categoric „nu mă aranjează”! – i-a spus cu fermitate privindu-l cu o undă de simpatie când i-a văzut expresia copilărească de dezamăgire. Bine că cel puţin n-a întrebat-o dacă acceptă card Visa! îşi dorea din tot sufletul să izbucnească în râs, dar a făcut eforturi să se abţină. Părea absolut pierdut, aşa cum stătea descurajat în vestibul, buchetul de trandafiri şi teancul de bancnote nefăcând altceva decât să-i accentueze situaţia stânjenitoare în care se afla.

— Dar… am crezut… Aseară ai spus… a început George. Şi ştii, nu este absolut deloc neobişnuit, a continuat recăpătându-şi încrederea după ce a văzut că Jenny nici nu l-a pălmuit, nici nu a chemat poliţia pentru moravuri. Citeşti despre asta tot timpul, femei care-şi mai întregesc veniturile călcând un pic pe de lături, i-a spus zâmbind prosteşte.

— Atunci înseamnă că citeşti ce nu trebuie, i-a replicat prompt Jenny, îngrozită de ideea de a amesteca afacerile cu vecinii. Ce-ai zice acum să intrăm în bucătărie şi să bem un ceai. Polly trebuie să sosească din clipă în clipă.

— N-ai să-i spui Fionei, nu? a întrebat-o cu o expresie de panică.

— N-aş îndrăzni! i-a replicat râzând. Polly a fost prinsă citind Playboy\a şcoală; am deja destule necazuri pentru faptul că sunt un părinte îngrozitor!

În clipa aceea, pe uşa din spate a năvălit Polly, trăgându-le după ea pe Harriet Câine şi pe mama ei, Ceci, aproape împotriva dorinţei acesteia.

— Mami, mami, eu şi Harriet vrem să mergem la Laser Leisure sâmbătă, iar mama Harrietei îi dă voie numai dacă spui tu

că totul este în ordine. Apoi a adăugat, ca într-o şoaptă, pe scenă, şi cu o privire mascată spre Ceci: Crede că ar putea fi prea violent. Nu este, spune-i, a insistat Polly uitându-se convingător la Jenny.

Cu unghiile de un elegant roşu-Ferrari, Ceci Caine şi-a dat părul blond cu şuviţe pe spate şi a zâmbit cu o expresie de scuză. — îmi pare rău, a spus cu o voce plină, melodioasă, zâmbindu-i lui George cu un interes politicos. N-am auzit de aşa ceva, ce este asta, Polly, Laser Leisure? A aruncat din nou o privire scurtă spre George, aşezat în balansoar, cu buchetul de trandafiri încă pe genunchi, iar ochii ei bine conturaţi cu negru s-au mărit întrebător. Dacă era bunicul lui Polly, cu siguranţă că i-ar fi fost prezentată, nu? Jenny şi-a dat seama atât de curiozitatea lui Ceci, cât şi de subînţelesul întrebării. Ce voia ea de fapt să ştie era dacă Laser Leisure este ceva vulgar.

— Am să le duc eu sâmbătă după-amiază, dacă vrei, Ceci. Polly a mai fost, ca dar, într-una din zilele ei de naştere. Nu este atât de îngrozitor pe cât pare.

Ceci s-a arătat doar ceva mai liniştită, întrebându-se totuşi dacă ar trebui să aibă încredere în judecata unei femei care se întreţine în bucătărie cu un bărbat necunoscut, ce ţinea pe genunchi un buchet de trandafiri. Dar cel puţin o să scape de Harriet o întreagă jumătate de zi! A zâmbit, cedând cu graţie.

— O, atunci e perfect, mulţumesc mult. Hai, Harriet, scumpo, este timpul să plecăm, a spus şi a aruncat peste umăr, spre George, o privire simulând disperarea. Sunt atâtea de făcut – vioară în seara asta, balet mâine. Paaa!

— Păcat că nu are şi ore de flaut, mami, a intervenit Polly, întrebându-se de ce mama ei şi George au căpătat o interesantă nuanţă de roz la spusele ei. O să-ţi pierzi toţi elevii, nu-i aşa?

Vineri seara, veniţi acasă de la şcoala lor pregătitoare pentru

a-şi petrece weekend-ul, gemenii Mathieson ascultau lista obişnuită de intrucţiuni domestice. Băieţii nu mai erau deloc interesaţi de ea, pentru că nu varia niciodată.

Ei o numeau lista „nu-urilor“, deoarece consta în întregime din lucruri pe care nu aveau voie să le facă

— Să nu joace fotbal în straturile de flori, să nu meargă în Common şi (Doamne fereşte!) în cartierul cu locuinţe proprietate de stat, să nu strige unul la altul dintr-un capăt al locuinţei în celălalt, să nu uite să se spele pe mâini (înainte şi după orice activitate) şi să nu necăjească cumva pisicile.

După ce au coborât din Peugeot-ul de un alb strălucitor, băieţii au rămas în faţa verandei, aşteptând ca mama lor să termine cu ordinele cu care îi plictisea de fiecare dată, trecându-şi greutatea de pe un picior pe altul şi jucându-se cu pietrişul aleii.

— Şi să nu mâncaţi cereale în salon, le-a spus fluturând cheia de la uşă, pe care o ţinea în mână, într-un mod uşor ameninţător. Puteţi să vă uitaţi la televizor după micul dejun, nu în timpul lui. A descuiat uşa, dar nu i-a lăsat să intre. Şi aveţi grijă la picioare, a adăugat, uitându-se disperată la cele două perechi de picioare murdare şi în rapidă creştere de pe covoraşul ei din faţa uşii. Papucii vă aşteaptă după uşă, aşa că vă puteţi schimba pantofii ăştia imediat.

Sebastian, băiatul cel mai mare dintre cei doi gemeni, cu toată autoritatea pe care i-o dădeau cele zece minute cu care a venit mai devreme pe lume, a protestat:

— Oh, mami, nu pot să mai port papucii ăştia cu iepuraşi! Am să-mi pun adidaşii. Vreau să spun că dacă vine cineva la noi? Marcus a rânjit şi a emis o pufnitură obscenă. Sebastian s-a încruntat la el reducându-l la tăcere, iar Carol s-a uitat nedumerită la amândoi.

— Nu poţi să stai cu adidaşii, a spus ea. Pantofii de tenis trebuie să fie de tenis, ca de obicei! V-am reţinut oră pentru amândoi, mâine dimineaţă, la club. O să vă placă. Părea să fie un ordin, aşa că băieţii n-au considerat necesar să răspundă. S-au schimbat, în pofida voinţei lor şi în tăcere, în dispreţuiţii papuci din blană de animal şi, luându-şi bagajele au pornit pe scări să-şi ia în stăpânire dormitoarele atât de mult dorite, dar atât de exagerat de curate.

— Apropo, băieţi, a strigat Carol după ei, încălcând propria-i regulă. Mama lui Polly a spus că o să se ducă mâine după-amiază, împreună cu Polly şi cu prietena ei Harriet undeva, numit Laser Leisure. Să n-aud că vă plângeţi că este prea educativ pentru weekendul vostru liber. Un pic de ştiinţă în plus n-are ce să vă strice!

— Laser Leisure! Grooo-zav! Iu-hu! au exclamat băieţii cât de tare au îndrăznit, în siguranţa camerei lui Sebastian, aruncându-se încântaţi pe pat şi sărind cât puteau de sus, lansând raze imaginare de laser unul spre celălalt într-o manieră care ar fi făcut-o pe Carol să-i cheme imediat jos şi să-i pună să exerseze obligatoriu o oră la pian.

— Sper că mama lui Polly nu-i spune ce este de Fapt Laser Leisure, a vorbit în cele din urmă Marcus, părând îngrijorat.

— Sigur că n-o să-i spună. Ştie că n-o să ne mai dea niciodată voie să mergem undeva cu ea. Şi are nevoie de noi ca să ne jucăm cu Polly în vacanţe, i-a răspuns.

— Şi noi avem nevoie de Polly, a constatat morocănos Marcus, foarte conştient că unul din cele mai rele lucruri implicate de faptul că eşti trimis la şcoală departe îl reprezintă lipsa de prieteni locali pentru weekend-uri şi vacanţe.

A oftat, uitându-se cu o privire tânjitoare. De fereastră, spre

cartierul din capătul drumului principal. Cât îi invidia pe copiii ăia care puteau să joace fotbal şi să se distreze pe străzi, care mergeau zilnic pe jos până la cea mai apropiată şcoală şi care aveau vaste posibilităţi de a-şi alege partenerii de delicte (uneori chiar în sensul literal al cuvântului). „Sunteţi atât de norocoşi că vă aveţi unul pe altul“ le spunea Carol mereu gemenilor.

Dar ei nu erau convinşi de asta. Ştiau ce pierd. Ar fi renunţat cu bucurie la toate privilegiile îndoielnice ale şcolii lor bune şi izolate pentru a hoinări şi ei pe străzile cartierului de vizavi, cu cămăşile scoase din pantaloni, mâncând la micul dejun batoane de ciocolată, bând interzisa Coca-Cola şi cu o ţigaretă de probă în mână.

Visau să râdă şi ei tare, şi să se împingă în staţiile de autobuz (spre indignarea doamnelor în vârstă), să se rezeme de vitrinele magazinelor (spre indignarea proprietarilor lor), să se joace. De trotuarele pline de praf (spre indignarea trecătorilor). Acolo, la internatul lor disciplinat, bine organizat, existau foarte puţine posibilităţi să fii altceva decât deprimant de bun.

Dimineţile de sâmbătă urmau de obicei o schemă confortabilă pentru Alan. Se scula devreme, se bărbierea, dezlega câteva cuvinte încrucişate, apoi pornea la cumpărături.

Sâmbetele erau rezervate gătitului, aprovizionării cu bere, pregătirii calmarilor, marinării cărnii – erau rezervate pregătirii a tot ce-i trecea prin minte că o să facă deliciul lui Jenny şi destul de frecvenţilor lor oaspeţi la cină. Sâmbăta asta Alan a ieşit însă nu ca să meargă la magazinele alimentare, cu aromele lor îmbietoare. Aluziile vecinilor referitoare la timpul necesar refacerii operei Coventry după război denotau clar că era vremea să repare zidul aruncat în aer şi, cu o enormă silă, se îndrepta spre un mare magazin specializat unde spera să găsească ingredientele

corespunzătoare cu care să repare singura lui încercare de a construi ceva.

A pus o casetă cu Rolling Stones la casetofonul maşinii şi a dat volumul la maximum. Soarele strălucea şi a încercat, fără să reuşească, să-şi recapete un optimism care să meargă cu muzica exaltantă. Ar fi preferat să se afle în îndrăgitul lui magazin de peşte examinând scoicile sau cântărind posibilităţile de a face *bouillabaise*[4].

Pescăria se afla într-un şir de magazine mici, prietenoase, specializate pe diferite produse. În dimineţile de sâmbătă Alan aştepta cu nerăbdare să se întâlnească cu bărbaţi cu aceleaşi preocupări ca el, care purtau pe braţ, fără să le fie câtuşi de puţin jenă, coşuri franţuzeşti mari, pline cu tot felul de mirodenii şi discutând despre brânzeturi exotice şi despre avantajele vinegretei din Xeres. În schimb, acum se îndrepta spre magazinul de unde urma să cumpere ingredientele pentru un weekend consacrat construcţiei.

Ajuns în parcare, a mai rămas o vreme în maşină ascultând sfârşitul melodiei „Satisfaction” şi bătând ritmul cu degetele în volan. Copleşit de enormitatea sarcinii care-l aştepta, se gândea la orice numai la asta nu.

În cele din urmă, nemaiputând să amâne momentul decisiv, a luat un cărucior destul de mare încât să încapă în el material pentru o jumătate de casă şi a intrat în magazin.

Ajuns la raionul cu cărămizi, şi-a dat seama că n-ar fi trebuit să se aştepte să găsească cărămizi exact la fel cu cele vechi, din stocul edwardian, folosite iniţial în construirea zidului.

A luat culoarea pe care a considerat-o cea mai apropiată cu restul zidului, sperând că n-o să observe nimeni diferenţa.

---

4 O supă specialitate din peşte

Acum, simţea spatele maşinii ciudat de greu, amintindu-i de vacanţele de vară, când se îndrepta spre vreo staţiune, supraîncărcat cu bagaj – tot felul de echipamente sportive, *surfboard*-ul lui Polly şi obişnuita cutie cu cărţi de vacanţă a lui Jenny.

Mi-ar prinde bine o vacanţă, şi-a zis cu mintea absentă în timp ce conducea pe M-4, ratând astfel ieşirea spre drumul către casă.

A mers înainte spre Hammersmith şi, când a ajuns acolo, în loc să întoarcă peste pod, spre casă, a mers mai departe spre Kensington, gândindu-se la început vag, apoi din ce în ce mai categoric, la Serena.

Acum ştia unde locuieşte. După o seară petrecută în compania muzicii country încântătoare şi relaxante a lui Joe Walsh, joi, Serena i-a permis să o conducă acasă. Toată seara s-a chinuit cum să o convingă să facă lucrul ăsta ca, în cele din urmă, să fie fericită să se urce în maşina lui; franjurile jachetei ei de piele balansau în toate direcţiile când Alan lua curbele nervos, încercând cu disperare să se abţină să nu-i pună mâna pe coapsa zveltă, strânsă în lycra.

Nu mai putea să se prefacă acum că interesul manifestat faţă de ea nu era de ordin carnal. Ajunşi în faţa apartamentului Serenei, Alan a oprit motorul, aşteptând, fără ca măcar să respire, să fie invitat înăuntru pentru o cafea şi orice altceva i-ar fi putut oferi seara şi Serena.

A simţit cum îl lasă puterile de dorinţă pentru trupul ei suplu când s-a răsucit să deschidă portiera. Exact în clipa când s-a întors să-i adreseze un zâmbet dulce de rămas bun, Alan a remarcat o uşă deschisă şi o siluetă bondoacă, cu părul blond şi răvăşit ca nişte ţepi, profilându-se în lumină.

Arăta, şi-a zis el atunci, ca o nevastă furioasă, cu braţele

încrucişate ferm în poziţia „unde-ai-fost-până-la-ora-asta“!

Vinovat, s-a gândit la Jenny, care niciodată nu a fost genul ăsta de soţie şi a avut întotdeauna încredere în el, predând-o fără tragere de inimă pe Serena tovarăşei de apartament care spumega.

O altă oportunitate pierdută, şi-a zis, simţindu-se bătrân şi având senzaţia că atât timpul cât şi şansele expiră cu repeziciune.

A intrat în viteză pe strada Serenei, putând să audă zgomotul făcut de sacul de ciment care se lovea de cărămizile din portbagaj.

A oprit pe partea opusă apartamentului Serenei şi a oprit motorul, dorindu-şi apoi să nu fi ales un loc atât de apropiat.

S-a întrebat dacă n-ar trebui să coboare şi să se uite în portbagaj pentru a vedea dacă nu cumva sacul cu ciment s-o fi rupt.

Ştia că mai avea acolo şi două sticle de apă minerală şi în minte i-a apărut imaginea cărămizilor, cimentului şi apei ridicându-se singure într-un zid.

Din clădirea de vizavi a apărut o femeie, nu Serena, şi speriat a pornit motorul. Să fie oare femeia aceea micuţă şi furioasă de cu o seară în urmă? s-a întrebat riscând să arunce o privire. Atrasă de zgomotul motorului femeia s-a uitat exact în clipa respectivă la el, iar Alan, cuprins de panică, a demarat brusc, constatând că îi tremurau mâinile pe volan când a luat-o înapoi spre centru, apoi peste podul de peste Tamisa, îndreptându-se spre căminul lui şi spre securitatea pe care io oferea.

În momentul acela, Jenny vorbea la telefon cu Serena.

— Îmi pare rău, Alan este plecat, spunea Jenny, cu o voce ca de gheaţă şi un ton aproape de secretară.

Din seră o auzea pe eleva ei de 11 ani, Georgina Smythe, cum ucidea cu flautul „dansul spiritelor binecuvântate” a lui Gluck,

întrebându-se de ce oare nu renunţă la învăţarea acestui instrument elevi fără de speranţă cum era cea prezentă.

— Regret că vă deranjez, dar cred că mi-am lăsat eşarfa în maşina lui Alan seara trecută. N-aş vrea să o pierd, ştiţi, este un Chanel superb, împrumutată de la mami, a continuat vocea mătăsoasă, aproape ca de copil a Serenei.

Jenny i-a promis că o să se uite după eşarfă, gândind în sinea ei ce armă potrivită ar fi pentru a-l strangula pe Alan. Oare să fie ăsta un semn din partea Serenei că, în mod categoric, este în plină desfăşurare o legătură amoroasă? s-a întrebat Jenny întorcându-se să o supravegheze pe Georgina.

Sau a fost un dublu bluff – adică legătura exista, dar, fiind atât de închisă în legătură cu asta, Serena se prefăcea că totul este nevinovat. Indiferent cum ar fi stat lucrurile, telefonul a supărat-o cumplit.

Şi-a luat propriul flaut pentru a-i arăta Georgine cum ar trebui interpretată piesa, dar, pentru că degetele îi tremurau de furie, a reuşit să cânte aproape la fel de prost ca eleva ei.

— Amândouă va trebui să exersăm pentru săptămâna viitoare, a spus renunţând la încercare şi vrând să facă o glumă. Poate că una din noi o s-o cânte cum trebuie până atunci!

— Aţi mai fost vreodată până acum? i-a întrebat Polly pe Sebastian şi Marcus, în maşină, în drum spre Laser Leisure.

— Nu, dar aproape toată lumea de la şcoală a fost. Ardeam de nerăbdare să mergem şi noi, i-a răspuns Sebastian.

Polly le-a aruncat o privire plină de superioritate băieţilor şi Harrietei, fălindu-se cu înaltul ei statut de trăgător-cu-Laser experimentat.

De-abia aştepta să conducă bătălia care urma şi să fie câştigătorul absolut la sfârşitul după-amiezii.

Gemenii păreau puţin cam nervoşi, şi-a zis Jenny privindu-i în oglinda retrovizoare. Şi aveau şi de ce, şi-a dat ea seama, ştiind că nu teama de joc îi îngrijora, ci teama de ceea ce ar fi putut spune Carol dacă ar fi ştiut unde se duc de fapt.

Era un joc pe echipe, în care copii hiperexcitaţi se bombardau cu raze laser, scorul fiind înregistrat de senzori prinşi de trupurile lor. A cotit intrând în parcare, cu speranţa că poate unul din gemeni va câştiga.

Alan era bine avansat în activitatea de reconstruire a zidului când s-a întors Jenny cu copiii. Intrând pe alee, roţile maşinii au stârnit praful şi au aruncat pietricelele care au căzut în mortarul lui, amestecat şi preparat cu grijă, ca o delicată Hollandaise. Din cauza curentului produs de maşină, ghidul „Reader's Digest DIY" a căzut din poziţia în care era proptit pe o grămadă de cărămizi şi a aterizat în găleata cu apă, stropindu-l şi înfuriindu-l.

Marcus, pe care-l atrăgea tot ce părea murdar şi dezordonat, a sărit din maşina şi a venit să inspecteze progresul făcut de Alan şi să vadă dacă îşi poate oferi serviciile.

— Cărămizile au altă culoare, a observat el imediat.

— Speram ca nimeni să nu-şi dea seama, a replicat Alan, aruncând o mistrie plină de mortar pe zid.

— Ei bine, Marcus a observat, a zis înţepată Polly, urmărindu-l pe tatăl ei cum, în mod curios, capătă el însuşi culoarea cărămizilor.

Alan a scrâşnit din dinţi.

— De ce nu vă duceţi voi copii în casă ca să mâncaţi ceva? le-a spus cu ochii la Harriet, care-şi inspecta pantofii după ce a călcat într-o mică băltoacă de ciment.

— Am mâncat. Am fost la McDonald's, a spus Sebastian foarte mândru. Bieţii copii, s-a gândit Alan, probabil că Paul şi Carol îi

avertizează să-şi ferească ochii de hamburgeri. Probabil cred că s-ar molipsi de ceva rău dacă ar mânca, ceva cum ar fi, de exemplu, vreun accent de nedorit.

Jenny i-a chemat pe copii înăuntru, dar văzând în ce hal le arată pantofii după ce au călcat prin resturile de moloz, i-a trimis imediat înapoi, să se joace în grădină.

A rămas în cadrul uşii privindu-l pe Alan cum amestecă cimentul şi a decis că din punctul ei de vedere nu era momentul ideal să menţioneze telefonul Serenei.

Când îi va spune voia ca el să nu aibă unde să se uite în altă parte decât direct la ea, să nu aibă posibilitatea de a-şi masca vina concentrându-se asupra alinierii cărămizilor.

— Hai să mergem în Common! le-a strigat direct Polly, îndreptându-se spre poarta din spate. Sebastian şi Marcus au ezitat, uitându-se unul la altul, apoi la fetele care erau de-acum departe, după care le-au urmat.

— Ar fi bine să nu se afle, a avertizat Sebastian, gândindu-se la tiranica lui mamă, avântându-se amândoi după cele două fete spre poarta deschisă şi spre Common-ul cel interzis.

— De la mine n-o să afle, i-a replicat Marcus. Dar n-o să-i placă deloc cum arată pantofii mei. Alergând, se uita la pantofi, a căror piele bine lustruită era acum acoperită de o peliculă fină de ciment.

— Este vina ei, trebuia să ne lase să ne luăm adidaşii. Oricum, n-o să dea vina pe tine, ci pe tatăl lui Polly pentru că a făcut o asemenea mizerie. A împrăştiat chestia aia pe tot trotuarul.

Odată afară din grădină şi în drum spre Common, băieţii s-au oprit şi, la fel ca nişte căţeluşi, au început să adulmece aerul nefamiliar. Mirosea a ferigă şi a iarbă umedă. În căutarea vreunei prăzi nevinovate, una dintre pisicile siameze ale familiei

Mathieson, eliberată de regulile parentale, stătea la pândă printre ciorchinii de clopoţei timpurii.

— Suntem aici! s-a auzit vocea lui Polly din spatele unui tufiş de gherghine.

— Veniţi şi găsiţi-ne! a adăugat cântat şi Harriet.

Sebastian şi Marcus s-au uitat rapid în jur pentru a se asigura că nu se vede niciun părinte şi au sărit în tufişul dens. Harriet a năvălit din spatele gherghinului şi l-a înşfăcat pe Marcus, răsucindu-i braţul.

— Tu eşti Marcus. Te recunosc că eşti îmbrăcat în tricoul roşu. Ce se întâmplă când nu aveţi haine pe voi? Cum puteţi fi deosebiţi atunci?

Marcus, neobişnuit să se lupte cu fetele şi, într-un fel sigur că auzise că nici nu trebuie să faci lucrul ăsta, a rămas pasiv, în timp ce Harriet l-a trântit jos şi a încălecat pe pieptul lui.

— Asta-i toată chestia, proasto. Suntem identici, i-a i spus Sebastian cu îngâmfare. Nu putem fi deosebiţi unul de altul. Păstra o distanţă prudentă de Polly şi-i zâmbea Harrietei, aşezându-se şi rupând flori.

— Părul lui Seb este puţin mai lung, a constatat Harriet, cercetându-i bine pe amândoi. Şi cred că are pistrui mai mulţi.

— Eu sunt un cap rotund[5]. Seb nu este, a reuşit să şoptească cu voce uşor strangulată Marcus, din poziţia lui de pernă pentru Harriet. Îl încălecase serios, cu un picior de o parte şi unul de cealaltă, şi-l ţinea zdravăn ţintuit de pământ. O să fiu tot pătat pe spate de iarbă, şi-a zis el, dorindu-şi din toată inima să i se permită să se ridice în picioare.

— Ce este un cap rotund? a întrebat Polly. Adică precum Cavalerii şi Oliver Cromwell, şi toată istoria?

5 Roundhead – cap rotund, poreclă dată partizanilor lui Cromwell

— Faptul că eşti un cap rotund nu te face să arăţi altfel, a rostit cu dispreţ Harriet. Oricum nu în secolul ăsta, a adăugat cu toată autoritatea conferită de un recent studiu şcolar.

— O, ba da! a protestat Marcus prinzând prea târziu semnalele de avertizare ale fratelui său.

— Gura, Marc! a răcnit Sebastian simţind privirile lui Polly urmărindu-l cum roşeşte. Aşa cum era sigur, următoarea ei remarcă a fost:

— O.K., atunci arătaţi-ne! Ce parte anatomică a voastră este un cap rotund?

Băieţii n-au scos un cuvinţel. Lui Marcus nu i-a trecut prin minte că există oameni pe planetă care să nu cunoască termenii folosiţi la şcoala lui pentru penisul circumcis şi cel necircumcis. S-au uitat unul la altul, iar fetiţele aşteptau. Tăcerea lor i-a spus clar lui Polly ce anume parte anatomică trebuia să vadă. Era absolut obişnuită să-l vadă uneori pe Alan umblând prin casă gol, fără ca el să prezinte niciun interes, deşi, în ultima vreme nu şi pe Ben, care trecea rapid din dormitor în baie cu halatul bine strâns pe el, pentru orice eventualitate. Curiozitatea lui Polly era în alertă maximă. Ştia cum arată un penis şi le privea cu mare dispreţ la şcoală pe fetele care îndrăzneau să recunoască că ele nu ştiau lucrul ăsta; nu s-a gândit însă niciodată la posibilitatea ca unele penisuri să se deosebească de altele. Brusc, Polly a sărit şi ea pe Marcus şi a început să-l tragă de pantaloni.

— Dă-te jooos! a răcnit băiatul, zbătându-se cu disperare sub greutatea Harrietei.

Sebastian s-a aruncat şi el deasupra grămezii, luptându-se cu toţii de-a valma câteva clipe.

— Dacă ne arătaţi, vă arătăm şi noi ceva interesant, cu adevărat interesant, i-a ademenit Polly, ridicându-se şi scoţându-şi

seminţele de păpădie din păr. Atât de interesant, încât o să vă puteţi lăuda cu asta în faţa tuturor băieţilor de la şcoală!

Din siguranţa unui puiet de stejar, Sebastian s-a gândit la acele părţi anatomice ale fetelor pe care nu le-a văzut încă, pe care probabil că nimeni din şcoală nu le văzuse şi la cât de geloşi vor fi toţi dacă asta era ceea ce promitea Polly să le arate. Harriet i-a aruncat feţei o privire plină de îndoială, ca şi cum nu era sigură că este gata să facă ce spunea ea. Pe Sebastian nu-l deranja să-şi arate cocoşelul – mama lui şi infirmiera şcolii se uitau tot timpul la el să vadă dacă nu s-a strâns prea tare la capăt, aşa cum s-a întâmplat cu a lui Marcus şi dacă nu trebuie cumva tăiat împrejur.

— O.K., ce ne arătaţi în schimb? a întrebat el.

— Bine, aţi văzut vreodată… Polly vorbea rar şi se uita la Harriet ca să se asigure că poate conta pe faptul că i se va alătura şi ea.

Băieţii s-au aplecat în faţă nerăbdători. Polly a întrebat într-o şoaptă puternică, emoţionată:

— Aţi văzut vreodată un cadavru?

Marcus a scos exclamaţie, Seb părea sceptic, iar Harriet se uita nedumerită la Polly, întrebându-se ce are de gând.

— Da. Ştiu unde este unul, aproape, într-adevăr foarte aproape de locul pe care staţi voi acum! a continuat Polly cu ochi strălucitori de importanţa dramatică a momentului. Şi numai eu ştiu, aşa că va trebui să faceţi ce vă spun eu dacă vreţi să-l vedeţi!

Lui Marcus i s-a făcut pielea de găină de frică. Nu voia să vadă câtuşi de puţin pe cineva mort, dar şi mai mult nu voia de fapt ca Polly să afle asta. A urmat un moment de tăcere în care se luau deciziile.

Fără tragere de inimă, dar oftând a inevitabilitate, Marcus s-a ridicat şi a început să umble la pantaloni. S-a întrebat dacă Polly o

să-l atingă şi dacă n-o să i se ridice. S-a gândit în clipa acea cât de invidioşi vor fi băieţii din clasa lui când le va spune. Spera că se poate bizui pe Seb ca să exagereze puţin lucrurile, să facă în aşa fel încât totul să pară infinit mai lipsit de bunăcuviinţă decât inspecţia rece, tăcută, aproape clinică pe care o făceau acum Polly şi Harriet. După câteva minute, Sebastian a împins-o pe Harriet, care se apropiase cam periculos de mult, înapoi în iarbă şi s-a îmbrăcat în grabă.

— Gata. Acum hai să vedem persoana aia moartă, a cerut el răspicat.

— Oh, n-am spus că este o persoană, nu? Sunt sigură că n-am… a continuat Polly, furişându-se spre gardul grădinii şi uitându-se vicleană la băieţi.

Uşurată, Harriet a înţeles şi a intrat în joc.

— Nu, n-a spus că e vorba de o persoană, n-a spus nicio clipă aşa ceva! le-a aruncat ea dispreţuitoare băieţilor, luând-o la goană spre Polly şi spre siguranţă.

— Am să vă arăt totuşi un cadavru. Ceva ce a mai rămas dintr-un iepure bătrân mâncat de-o vulpe… le-a strigat Polly peste umăr, râzând. După colţul ăsta… şi a dispărut după un gherghin. Sebastian şi Marcus au pornit după fete hotărâţi să se răzbune. Deodată s-au auzit două ţipete de-ţi îngheţa sângele în vine.

— Se prefac, a spus Marcus. O să vedeţi când o să punem mâna pe voi! a răcnit el.

— Da, o să le luăm chiloţii, merită să le facem asta, a spus şi Sebastian aruncându-se în tufiş. În clipa aceea a îngheţat pe loc cu ochii la ceea ce le-a făcut pe fete să ţipe. Harriet îşi ţinea mâna la gură ca şi cum era pe punctul să vomite. Ochii lui Polly erau plini de groază. Toţi patru priveau înţepeniţi trupul contorsionat, cu gura deschisă, al bătrânei doamne Fingell.

CAPITOLUL 9

— Atacată, a fost verdictul imediat şi autorizat al lui Paul Mathieson, deşi doamna Fingell nu avea niciun semn evident că ar fi fost lovită.

Paul, Carol, Jenny, Sue şi cei patru copii stăteau în jurul trupului nemişcat, muţi ca la priveghi.

Harvey şi Laura Benstone călcau cu grijă pe iarba udă îndreptându-se spre grup şi îndemnându-le discret să fie respectuoase pe fetiţele care se alergau şi ţipau în libertatea spaţiului deschis cu care nu erau obişnuite.

— Alan telefonează la poliţie şi cheamă o ambulanţă, a spus în şoaptă Jenny, tremurând înspăimântată de prezenţa cadavrului.

— N-are rost să vină o ambulanţă, a comentat Paul. O să vină poliţia cu maşina lor mortuară. Fireşte, nu încă, având în vedere că este o crimă… a continuat, mândru de vastele lui cunoştinţe în materie.

Atotştiutorul ăsta afurisit, şi-a zis Jenny, apropiindu-se de Sue şi strecurându-şi braţul pe sub al ei în căutare de căldură şi alinare.

— Suntem siguri că este moartă? a întrebat deodată Sue. Vreau să spun, n-ar trebui să-i facem respiraţie gură-la-gură sau ceva de genul ăsta?

S-a auzit clar foşnet de iarbă din cauza mişcării vinovate de picioare. Nimeni nu era de fapt dispus să o atingă pe doamna Fingell şi să vadă dacă mai respiră sau mai are puls. Chiar şi vie emana un anumit miros de descompunere.

— Oh, Dumnezeule, simt că o să leşin, a spus slab Laura, ducându-şi o mână moale la frunte.

— Să mergem acasă, dragă. Să ducem fetele de aici. N-ar

trebui să vadă aşa ceva, a zis Harvey trăgând-o pe Laura de braţ. Apoi s-a întors spre ceilalţi simţind că ar trebui să se scuze pentru curiozitatea lor ruşinoasă. Am venit numai ca să vedem dacă putem fi cu ceva de ajutor… a murmurat el. Jenny a simţit cum trupul lui Sue tresaltă uşor şi şi-a dat seama că încerca să se abţină să nu chicotească, treabă tipică pentru ea. Să luăm noi câinele ei? a continuat Harvey, dornic să fie util, pornind după pudelul oranj al doamnei Fingell, care adulmeca fericit în jurul unui stejar.

— Vor trebui să înconjoare cu panglică această parte din Common, a intervenit Paul, privind în jur. Şi să acopere corpul. N-ar trebui să ne aflăm aici, sincer vorbind, pentru că distrugem dovezile.

Jenny studia faţa lui Paul care vibra toată de agitaţie şi importanţă.

— Ca reprezentant al vostru pentru acţiunea „De veghe-n cartier”, a început el pompos, consider că trebuie să vă recomand să vă întoarceţi cu toţii la casele voastre şi să aşteptaţi să fiţi convocaţi pentru a depune mărturie. Eu vă trebui să aştept aici, fireşte. Poliţia o să vrea fără îndoială să vă interogheze pe toţi la timpul potrivit… A fost întrerupt de un smiorcăit zgomotos din partea lui Carol, care, spre uimirea lui Jenny, chiar plângea.

— Oh, ce ce întâmplă cu lumea asta? a izbucnit dintr-odată dramatic Carol, punând câte un braţ protector în jurul umerilor celor doi gemeni ai ei, foarte stânjeniţi. O sărmană bătrână nu poate nici măcar să-şi plimbe căţelul în Common fără să fie atacată şi omorâtă de o bandă de criminali din cartierul de locuinţe proprietate de stat. A ridicat ochii în sus, ca şi cum aştepta un răspuns din ceruri.

Sue şi-a acoperit faţa cu mâna, nemaiputându-se abţine. Paul a zâmbit spre ea plin de înţelegere onctuoasă, fără să-şi dea seama

că Sue masca astfel un acces de râs.

Jenny a împuns-o ca să înceteze, simţind că nici ea nu-şi va mai putea controla mult zâmbetul păcătos şi cu totul nepotrivit ce ameninţa să-i înflorească pe propria-i faţă.

Poliţiştii au sosit în număr suficient de mare ca să-l satisfacă pe Paul. S-a grăbit să le iasă în întâmpinare, mândru şi convins că, de data asta, în sfârşit avea ceva ce nu însemna irosire de timp pentru ei.

— N-ar trebui să o acoperim? a auzit el vocea lui Polly în clipa în care tocmai se întâlnea cu sergentul de-acum cunoscut.

A urmat un strigăt furios de protest şi o serie de ţipete şocate, iar Paul şi poliţiştii s-au grăbit spre micul grup din jurul cadavrului.

Sue râdea acum dezlănţuită, ţinându-se cu amândouă mâinile de Jenny. Lacrimile lui Carol s-au oprit brusc şi acum se uita cu furie mută la doamna Fingell, care începuse să se zvârcolească.

— Unde este cadavrul? l-a întrebat sergentul pe Paul.

— Era moartă…! Acum un minut… s-a bâlbâit el.

— Moartă de beată, mai probabil, a spus un poliţist tânăr făcându-i cu ochiul lui Sue.

S-a aplecat să se uite mai bine la doamna Fingell şi a întors-o pe o parte, dând la iveală o sticlă goală de vin.

— Începuse să devină cam neconfortabil, a spus doamna Fingell, înşfăcând sticla şi aruncând-o în tufişuri. Una mai puţin pentru benă, a constatat chicotind maliţioasă.

— Vrea cineva s-o ducă pe această doamnă acasă? a întrebat sergentul uitându-se la cei din jur.

Carol ţinea gura strânsă pungă în semn de dezaprobare, Jenny neştiind dacă pentru Paul, Polly sau doamna Fingell.

— O ducem noi, a intervenit Sue, aplecându-se şi apucând unul din braţele scheletice ale doamnei Fingell pentru a o ajuta să

se ridice. Haide, scumpo. O să-ţi facem o ceaşcă cu ceai.

— Ceaiul este o porcărie, a replicat doamna Fingell, reuşind să se ridice şi uitându-se printre copaci ca să vadă cât de sus era soarele. Eu cred că mai degrabă este vremea să bem un gin.

Sue şi Jenny au luat-o de braţe pe bătrâna doamnă şi au escortat-o cu grijă înapoi în Close, urmate la o distanţă sigură de un şir de câini, vecini şi copii.

Polly mergea înainte, cu o mână în şold, cu cealaltă învârtind un băţ, ca şi cum ar fi condus majoretele Shangri-La din Putney.

Alan era încă pe trotuar, netezind ultimul mortar, când mica procesiune a ajuns în dreptul lui.

— Oh, mă bucur să văd că sunteţi bine! a exclamat el, zâmbind prosteşte doamnei Fingell.

— Nu-ţi face probleme în ce o priveşte, n-a păţit nimic, a spus Carol întunecată; uitându-se apoi mai atentă la zid, s-a înviorat brusc de ceea ce a văzut. Ţi-ai dat seama că toate cărămizile astea noi nu sunt absolut deloc culoarea potrivită? l-a întrebat dulce pe Alan.

— Pun eu ceainicul la foc, s-a oferit Jenny în timp ce împreună cu Sue au intrat în camera de zi cu doamna Fingell care se clătina fericită şi au aşezat-o pe canapea. Cred că ginul chiar ar da-o gata.

— Bună idee, a fost de acord Sue. Oricum, chiar dacă ea nu vrea, eu tot la ceai m-am gândit.

— Nu este nevoie să vorbiţi despre mine ca şi cum n-aş fi de faţă, a bombănit doamna Fingell, ridicându-şi picioarele pe canapea şi aşezându-se confortabil pe perne. Toţi fac aşa, nora mea, copiii ei, oamenii de la Asistenţa socială…

— Iartă-ne, a spus Sue. Vă este foame? Putem să vă pregătim ceva de mâncare?

Jenny, care căuta în bucătărie ceai şi lapte, a făcut o grimasă

spre Sue, prin uşa larg deschisă. Dulapurile erau aproape goale.

— Mă duc eu la magazin să vă fac cumpărături dacă vreţi, s-a oferit Sue.

— Nu este nevoie. Vine băiatul meu mai târziu. Mă ia la el la cină. Singurul lucru la care se pricepe nevasta aia a lui este gătitul.

— Poftim ceaiul, a spus Jenny aducând tava şi punând-o pe o măsuţă plină de praf lângă un mare şi vechi pian la fel de prăfuit. Am găsit şi nişte biscuiţi.

Căţeluşul urât mirositor, returnat de Harvey, a început să schelălăie cerând de mâncare, iar Sue l-a dus la bucătărie, unde a găsit o conservă de Chum.

Jenny a turnat ceaiul şi a aruncat o privire scurtă, plină de fascinaţie, prin încăpere. Perdelele erau un model din anii ’60, de un maro îndrăzneţ cu flori oranj, genul ce mai putea fi văzut acum numai în unele departamente rămase fără pacienţi ale spitalelor vechi.

Covorul a fost, evident, bun la vremea lui, cu mult timp în urmă, de un verde-iarbă, acum cu pete mai întunecate ce puteau fi un indiciu al incontinenţei căţelului oranj (sau chiar a doamnei Fingell, şi-a zis cu dezgust Jenny).

Pe peretele de un galben-bejuliu de deasupra căminului atârna un steag american mare. Uitându-se pe pian, Jenny a remarcat o bogată colecţie de fotografii alb-negru, vreo 20, care la o mai atentă privire s-au dovedit a fi toate ale unor tineri americani în uniforma armatei SUA.

— Te uiţi la băieţii mei, nu? a întrebat-o cu afecţiune doamna Fingell, răsucindu-se puţin pe canapea.

— Da. Cine sunt? Prieteni de-ai dumneavoastră? Rude?

Doamna Fingell a chicotit.

— Poţi să le spui rude. De ordin carnal. Unul dintre ei este

tatăl lui Lance al meu.

Sue a venit lângă Jenny şi, împreună, s-au uitat la fotografii.

— Oh, interesant, care dintre ei? a întrebat Sue.

Doamna Fingell a pufnit încântată în cana de ceai.

— Dumnezeule mare, de unde să ştiu? Poate să fie oricare dintre ei. Sau unul dintre alţi vreo doi care n-au avut fotografii la ei pe atunci. Mi-a plăcut să fac colecţie de fotografii. A oftat, cuprinsă de amintiri.

Sue şi Jenny s-au uitat una la alta, întrebându-se dacă au auzit bine.

— Dar cu siguranţă… a început Sue, după care s-a oprit. Să decizi care din doi sau trei bărbaţi ar putea fi tatăl copilului tău era o dificultate de înţeles, dar care din 20 sau chiar mai mulţi…

— V-am şocat, nu? Doamna Fingell, încântată de ea, se uita la Sue. Voi astea tinere nu ştiţi nici pe jumătate ce s-a întâmplat. Cum credeţi că am rezistat în război? Credeţi că raţionalizarea şi toate celelalte au fost făcute pe o bază echitabilă? S-a ridicat şi s-a întins după ceai, înmuind un biscuit în el. Familia mea a fost bombardată în Fast End. Ar fi trebuit să mă mut într-o locuinţă de prefabricate şi, dacă aveam noroc, până acum aş fi putut avea un apartament la ultimul etaj al unuia dintre – blocurile-închisoare proprietate de stat. Dar nu puteai să trăieşti ca şi cum n-ar mai fi existat un mâine şi erai în stare să faci orice. Pentru tine şi pentru ai tăi. Toate chestiile alea despre dragostea pentru aproapele tău, n-am prea văzut aşa ceva. Au fost vremuri în care câinii se mâncau între ei. Iar oamenii mâncau câini, am văzut cu ochii mei. Ştiţi, de fapt mătuşa mea chiar a gătit o bucată de cocker spaniei pe care a găsit-o pe o terasă bombardată. Când îţi vezi familia ajunsă în halul ăsta, nu este deloc greu să te culci cu cineva pentru o livră de cârnaţi, vă spun eu.

— Răsplata păcatului, casa asta, i-a spus Sue lui Jenny mai târziu, în timp ce închideau cu grijă poarta din faţă a doamnei Fingell.

— Mă întreb când s-o fi retras? s-a amuzat Jenny, privind lemnăria putrezită a geamurilor şi grădina neîngrijită. Asta pune mica mea aventură într-o perspectivă umilă, nu-i aşa? Nu departe de casa mea trăieşte o femeie care s-a prostituat pentru a supravieţui.

— Ei bine, ar fi putut să-şi ia un alt fel de slujbă după război, a argumentat Sue. Deşi ca târfă îţi poţi stabili singură orele de muncă şi poţi să-ţi iei liber când ai copilul bolnav. Mă întreb dacă de fapt a fost măritată vreodată sau dacă nu cumva îşi spune „doamnă” aşa cum obişnuiesc să-şi spună întotdeauna bucătăresele.

— Închipuieşte-ţi ce ar spune Mathiesonii dacă ar şti. Nu una, ci două case cu proastă reputaţie într-o mică enclavă periferică!

Alan stătea întins pe canapea. Venind pe alee, Jenny îl putea vedea pe fereastră, cu picioarele în sus, cu berea în mână şi cu ochii pe jumătate închişi. Arăta de parcă avea de gând să stea toată noaptea acolo, secătuit şi epuizat de eforturile cerute de repararea zidului.

A intrat în casă şi s-a trezit imediat peste ea cu Daisy, care cobora în fugă scările urmărită de Ben, care s-a împiedicat şi a ratat ultimele două trepte, căzând grămadă la picioarele ei.

— Hei, mai încet! le-a zis ridicându-l pe Ben. Ce s-a întâmplat?

— Mi-a luat căştile, i-a spus Ben, întinzându-se să le înşface din mâna lui Daisy.

— Păi tu tot pleci, aşa că n-ai nevoie de ele.

— Ba am nevoie cât timp mă pregătesc! s-a răstit el la Daisy.

Jenny şi-a zis că la vârsta lor n-ar trebui să fie ea care să arbitreze situaţia şi s-a dus direct în bucătărie, uitându-se ce să pregătească pentru cină şi dorindu-şi să nu audă discuţia dintre copiii ei.

— Nu, n-ai nevoie, i-a replicat Daisy, ai să le mânjeşti cu pastă de dinţi sau cu altceva. Şi ce-i mirosul ăsta? l-a întrebat strâmbând din nas.

— After-shave-ul, i-a răspuns Ben, roşind tot şi pornind înapoi pe scări.

— After ce? a răcnit după el.

— E geloasă pentru că ea nu poate să se ducă nicăieri, s-a aplecat el peste balustradă, adresându-i-se lui Jenny pentru ajutor.

— Nu vreau să ştiu. Certaţi-vă între voi! i-a răspuns Jenny.

Nici nu este de mirare că Alan se gândeşte la alt ceva, şi-a zis ea găsind suficiente ingrediente pentru o Salade Nicoise.

Probabil că, zăcând acolo pe canapea, chiar în clipa asta îşi doreşte să fie undeva unde este linişte şi pace, cu cineva liniştit şi paşnic.

În timp ce fierbea ouăle şi tăia roşiile, şi-a imaginat-o pe Serena într-un apartament în culori calde şi liniştitoare, cu sculpturi delicate şi pline de gust, cu ornamente de sticlă neciobite, cu pernuţe în mătase crem fără nicio pată.

Şi-a imaginat un pat lat, poate din lemn de culoare deschisă, îmbrăcat în lenjerie de mătase pură în care nu se ascund copii de zece ani ca să se joace şi să chicotească.

Un pat plin cu perne îmbrăcate în dantelă albă veche, cu parfum de Floris, pe care nu le manevrează neglijent un adolescent pentru a-şi face din ele un cuibuşor din care să urmărească la TV serialul „Neighbours”[6] sau să monopolizeze telefonul.

6 Vecinii

A oftat şi a pregătit repede un sos pentru salată, conştientă că n-o să fie la fel de bun precum cel făcut de Alan, dar nevrând să joace rolul soţiei neajutorate şi să-l deranjeze.

Serena n-ar avea nicio problemă în privinţa sosului pentru salată, şi-a zis bătând cu şi mai multă nădejde.

Alan ar fi probabil încântat să fie servit cu chestiile alea gata făcute, din sticlă, a la Paul Newman, de către obiectul dorinţelor sale.

Ben şi-a dat seama că a exagerat cu after-shave-ul. Dacă-l poţi simţi tu însuţi, şi-a zis el, atunci probabil că este prea mult.

Nu trebuia să se simtă decât o adiere, doar atât cât Emma să-l adulmece cu apeciere când îşi va freca năsucul de gâtul lui.

Nu trebuie să fie atât de puternic încât să-i lăcrimeze ochii. A început să se frământe gândindu-se la Emma în timp ce traversa Close în drum spre casa lui Oliver.

Nu voia să transpire şi şi-a dat în trei rânduri cu deodorantul. ”Right Guard”, dar imaginea care-i tot apărea în minte – Emma aranjându-şi fustiţa de sport care-i expunea coapsele – era cât se poate de irezistibilă.

A simţit că începe să aibă o erecţie chiar în clipa aceea şi vrând să se potolească, a încercat să se concentreze asupra celuilalt sentiment pe care-l avea aproape întotdeauna când se ducea la Oliver – un fel de teroare pură, deoarece Oliver locuia chiar în mijlocul cartierului de bocuri, la fel de dominat de blocurile-turn cum era Close.

Casa lui avea patru dormitoare, iar familia numeroasă – şase copii – era condusă haotic în direcţii anarhice de nişte părinţi foşti hippy.

Ben mergea cu mâna dreaptă în buzunar, ţinând strâns un pacheţel cu trei uncii de drog.

Nu-şi putea permite să se lase jefuit, pentru că atunci el şi Oliver n-ar mai avea niciun profit. Traversând strada principală prin faţa casei din colţ a lui Sue Kennedy, a tras adânc aer în piept şi a intrat în cartierul de blocuri, ocolind cu grijă grămezile de murdărie de câine lăsate de enorma populaţie de dobermani şi ciobăneşti germani.

Ar fi fost bine dacă ar fi putut să împrumute Airdale-ul lui Sue doar pentru a-l ajuta să traverseze în siguranţă spaţiul deschis care se vedea în faţa lui şi unde grupuri de băieţi, în treninguri, cu basmale la gât şi şepci de baseball puse cu cozorocul la spate, se învârteau în cerc pe biciclete. Când a ajuns în dreptul lor l-au privit cu curiozitate şi suspiciune.

— Te duci acasă la Mick? i-a strigat unul din băieţi.

Uluit, Ben s-a uitat în jur ca să fie sigur că băiatul i se adresează într-adevăr lui.

— Da, tu! Semeni cu unul dintre colegii fratelui lui. Băieţii s-au apropiat acum de el, mergând destul de aproape, în cerc în jurul lui, suficient ca să-l intimideze. Îi era imposibil, cu basmalele alea legate peste jumătatea de jos a feţei, să le vadă expresiile.

Mâna în care strângea drogul s-a înfierbântat, întrebându-se dacă nu cumva chestia respectivă o să se topească.

— Da, mă duc acasă la Mick, le-a răspuns cât mai calm posibil. Copiii nu sunt mai mari decât Polly, şi-a zis el, îndoindu-se foarte tare că „Right Guard” o să reziste întreaga seară.

— Spune-i că-l aşteptăm şi că ne plictisim, a vorbit un altul.

— O.K., am să-i spun, i-a răspuns Ben parcurgând ultima bucăţică a pieţei şi întrebându-se dacă n-or să pună mâna pe el de îndată ce se va angaja în pasajul îngust ce ducea spre casa lui Oliver.

— Salut, i-au strigat băieţii, reluându-şi plimbarea în cerc în

jurul pieţei.

Am ajuns precum Carol Mathieson, mă sperii de oricine nu face parte din acelaşi trib cu mine, şi-a zis Ben acum când era oarecum în siguranţă.

„Să iasă“ însemna pentru Ben şi prietenii lui în special să găsească un loc unde să se adune şi să fie cât mai multe fete. Toate localurile unde se distrau adolescenţii au fost închise de proprietarii care se temeau pentru mobilierul lor sau care îşi doreau profituri mai grase.

Nici măcar în cartierul de blocuri nu mai aveau voie după ora 7 p.m. în centrul destinat comunităţii, care a fost preluat pentru şedinţele de bingo. Cele două discoteci locale cereau 2,50 lire sterline pentru o sticlă de bere mexicană slabă şi nu primeau tineri sub 25 de ani sau tineri în blugi, pantaloni de trening sau piele. În oraş, poliţia patrula în cupluri, împrăştiind grupurile de adolescenţi plictisiţi care căutau să se distreze.

Ben şi Oliver, dotat fiecare cu provizia de băutură pentru acea seară, se îndreptau acum spre malul râului, lângă pod, atenţi să vadă dacă nu cumva sunt urmăriţi de forţe ostile.

Amândoi erau conştienţi de faptul că felul în care-şi purtau părul îi trăda clar că sunt elevi, iar hainele, în pofida unei impresii de neglijenţă, dar foarte la modă, erau prea curate.

— Crezi că Emma o să fie acolo? l-a întrebat pe Oliver pentru a 14-a oară, când în raza lor vizuală a apărut grupul de puşti de pe pajiştea de lângă pod.

— S-ar putea să fie, s-ar putea să nu fie, i-a răspuns Oliver, nefiindu-i de niciun ajutor.

Atitudinea lui, a considerat Ben, era mai curând de indiferenţă, dacă lipseşte o anumită fată, găseşti oricând alta disponibilă. Grupul de lângă pod era format din vreo 15

adolescenţi care nu aveau alt loc mai bun unde să meargă.

Era un fel de omogenitate în ce-i priveşte: fetele – îndrăzneţe şi pline de ele de la şcoala lui Polly, iar băieţii impertinenţi, cu aere, de la cea a lui Ben.

Printr-un fel de consens acesta era locul unde toţi ştiau că se pot aduna în absenţa unei petreceri sau a ceva mai sigur.

O pereche de poliţişti stăteau aplecaţi peste parapetul podului, doar pentru a se asigura că niciunul dintre copii n-o să cadă beat în râu, destul de snobi încât să creadă că oricum este puţin probabil ca vreo persoană din acest grup să folosească droguri sau ca aici să izbucnească vreo ceartă la care să se scoată cuţitul.

— Deci Daisy nu vine, nu? l-a întrebat Oliver pe Ben pentru a fi sigur înainte de a se simţi liber să-şi reverse atenţiile lui de-o seară asupra unei fete cu păr blond şi cârlionţat, pe nume Lucy.

— Nu, o vreme n-o să se arate, excepţie făcând faptul că are un plan pentru a se furişa din casă în seara petrecerii de la Sophie, chiar dacă ar fi să-şi piardă şi viaţa în încercarea respectivă, zice ea.

— Ştii, ideal ar fi să mă păstrez pentru ea până atunci, a spus Oliver zâmbind peste capul lui Ben spre mutrişoara de vulpiţă a lui Lucy. Dar ştii cum este, trebuie să exersezi ca să…

A ridicat din umeri şi l-a părăsit, ducându-se să-i ofere o sorbitură din sticla lui de cidru lui Lucy cea veselă.

Emma a apărut cu Sophie zece minute mai târziu. Ben, care era în al nouălea cer pentru că vânduse aproape toată marfa, păstrându-şi doar un pic pentru el, şi-a dorit dintr-odată să fi fost şi Daisy acolo şi să stea amândoi de vorbă, iar Emma să li se alăture.

Acum, neputând să se bizuie decât pe el însuşi, a simţit din nou cum se înfierbântă urmărind-o cu privirea cum coboară panta

malului.

Era îmbrăcată într-o fustă lungă înflorată, absolut transparentă, peste colanţi negri.

Pe măsură ce se apropia, Ben a văzut prin ţesătura translucidă că purta un top negru care-i lăsa descoperită o porţiune înnebunitoare de piele goală în jurul mijlocului.

Este lată cam de o palmă, s-a trezit zicându-şi şi simţind cum i se înmoaie mâinile, la capătul braţelor lui ca de maimuţă.

Seara era destul de rece, iar între a fi la modă şi în a se simţi bine, Emma a ales evident prima variantă şi o să fie nevoie ca mai târziu cineva să o încălzească. Ben de-abia aştepta!

Carol şi Paul i-au dus pe gemeni la un spectacol, devreme, cu „Cartea Junglei”, la Odeon.

— E important să le oferim ceva ca să uite evenimentele petrecute în după-amiaza asta, i-a spus Carol lui Paul după fiasco-ul din Comoon.

Paul sperase să joace bowling cu băieţii în grădină, pregătindu-i pentru vară.

Se şi vedea mândru, în soare, pe terenul de sport al şcolii, unde numeroşi reprezentanţi ai unor şcoli publice se înghesuiau să ofere burse sportive gemenilor pentru succesele „acelor minunaţi băieţi Mathieson”.

Pe jumătate pierdut în visul lui, îşi pregătea braţul pentru aruncarea bilei şi brusc şi-a surprins imaginea în oglinda din hol, ciudată şi straniu deformată.

Din spate se reflecta una din pisicile siameze, întinsă şi mulţumită de ea pe masă, lângă aranjamentul de o precizie militărească de garoafe fără niciun parfum făcut de Carol.

Ciudat cum pisicii i se permite să-şi lase blana pe orice suprafaţă îi place, în timp ce el, o fiinţă omenească matură, era

admonestat Sever dacă lăsa fie şi numai un fir de păr rătăcit în duş.

S-a uitat mai îndeaproape la imaginea lui din oglindă şi şi-a trecut cu grijă degetele prin păr, verificând apoi să vadă cât îi mai cade.

Destul de mult în ultima vreme.

A luat din nou poziţia pentru aruncarea bilei, simţind în umăr o împunsătură pe care sezonul trecut nu a avut-o.

— Mergem, nu? Carol n-a aşteptat inevitabilul gest de acord, luându-şi deja haina. Mergem la ceva uşor, care să nu-i solicite. Cred că ar trebui să râdă.

Nu poţi să râzi la comandă, şi-a zis Paul, frecându-şi spata umărului.

Trebuie să fii în formă ca să fii poliţist, reflecta Ben în timp ce alerga, întrebându-se dacă pantalonii de rugby. or să fie la înălţime pentru a-l ajuta să scape. A fost vina lui Luke, care, lacom, a încercat să obţină profit vânzând din uncia de drog luată de la Ben şi Oliver unui tip pe care nu-l cunoşteau.

Tipul a bănuit ceva şi l-a luat la întrebări pe Luke care nici nu a apucat bine să răspundă că a a văzut cum apar ca prin farmec vreo zece amici ai respectivului, toţi îmbrăcaţi în treninguri mari ca să pară mai solizi.

— Fugi! a răcnit Oliver fără să mai fie nevoie, pentru că el şi Ben şi ceilalţi din grupul lor erau deja pe pod, pierzându-se într-o clipă în mulţimea de sâmbătă seara din oraş. Poliţiştii, alertaţi pe parcurs de toată agitaţia, au pornit şi ei vânătoarea.

Ben a profitat de şansă, de moment şi de Emma, trăgând-o pe o alee de lângă Odeon. Aruncând o privire scurtă înapoi, peste umăr, l-a văzut în colţ pe unul dintre urmăritori ezitând, cu şapca de baseball în mână pentru a alerga mai iute.

De teamă ca băiatul să nu-l depisteze, a tras-o pe Emma în intrândul unei uşi şi a început să o sărute cu foc. Când ea s-a retras să protesteze, Ben i-a pus un deget pe buzele moi, privind peste umărul ei.

— Numai până când pleacă. Or să creadă că suntem un cuplu de îndrăgostiţi, i-a explicat el, întrebându-se dacă o să scape.

Recunoscător că îşi recăpătase respiraţia normală după atâta alergat, a început să o sărute din nou, încântat că acum participa şi ea cu entuziasm. Dintr-odată, exact în clipa în care Ben îşi băga degetul mare sub topul Emmei, lângă ei s-a deschis o uşă. Ieşind în grabă o familie care fusese evident la cinema. Un băiat a vomitat cu zgomot pe trotuar.

— Ar fi trebuit să ne spui că ai mâncat o porcărie la prânz! a auzit Ben vocea furioasă a lui Carol admonestându-l pe Sebastian.

Paul stătea în apropiere, mutându-se de pe un picior pe altul, îngrijorat pentru cazul în care Carol i-ar ordona să cureţe pavajul, ceea ce ar fi făcut dacă Sebastian ar fi fost un căţel. Ben a tras cu ochiul peste umărul Emmei, văzând-o pe Carol cum se apleacă şi-i şterge faţa fiului ei; colanţii de un roz-pal i s-au întins bine pe fund, dând pentru o clipă impresia că este goală de la talie în jos, iar Ben a simţit o tresărire familiară în vintrele lui deja ultrastimulate.

A oftat adânc în părul cu miros de paciuli al Emmei. Atât de multe femei şi atât de puţin timp! şi-a zis el.

A fost o seară plicticoasă. Jenny nu a găsit nimic interesant la TV, terminase de rezolvat cuvintele încrucişate şi n-avea de gând să-şi strice ochii lucrând la lumina lămpii. Daisy, ca să fie sigură că toată lumea îşi dădea seama cât de mult urăşte faptul că este pedepsită să nu iasă din casă, a umblat tot timpul de colo-colo, oftând şi negăsindu-şi locul, scriind ostentativ în jurnal întinsă pe canapea, uitându-se la părinţi ca şi cum cugeta la modalităţi noi şi

teribile de a descrie felul crud în care o tratau. Alan băuse aproape toată sticla de vin şi căzuse într-o letargie profundă, deloc ispititoare.

Jenny şi-a zis că mai bine ar fi dus-o pe Polly să vadă „Cartea Junglei”, deşi mai văzuseră amândouă filmul. În cele din urmă a hotărât că cel mai interesant lucru pe care-l putea face este să se culce şi, în drum spre scară, s-a dus să-i deschidă uşa lui Biggles, care mieuna.

— Ai la bucătărie o uşiţă pentru o pisică ascultătoare, i-a spus motanului aplecându-se să-l mângâie pe urechiuşele precum catifeaua.

Uitându-se în noaptea răcoroasă, a remarcat că maşina lui Alan este parcată mult prea aproape de uşa din faţă. Asta i-a amintit de conversaţia despre eşarfă, avută cu Serena. În toată confuzia după-amiezii, cu „uciderea” doamnei Fingell şi cearta dintre copiii ei, Jenny a uitat de intenţia de a-l aborda pe Alan în legătură cu convorbirea telefonică.

A ieşit în aerul rece, a deschis portiera şoferului şi a căutat în torpedou, unde a găsit numai o hartă, un ghid pentru hoteluri şi o lanternă care nu funcţiona. A răsfoit puţin ghidul, întrebându-se dacă nu caută hanuri mici şi intime de ţară marcate poate cu vreun nenorocit de asterisc, dar nu era nimic. Eşarfa se afla în spate, exact sub marginea scaunului pentru pasagerul din faţă.

A ridicat-o cu vârful degetelor, uitându-se la ea de parcă ar fi dat peste un prezervativ folosit. În camera de zi, unde era cald şi bine, Alan, răsturnat pe canapea, începuse să sforăie. Nerăbdătoare, l-a zgâlţâit şi i-a arătat eşarfa.

— O prietenă de-a ta, Serena cred că a spus că o cheamă, a sunat şi a zis că vrea eşarfa înapoi. A lăsat-o în maşina ta. Jenny a dat drumul eşarfei care a planat delicat în aer căzând elegant pe

pieptul lui Alan. Bombănind pentru că era trezit din somn, Alan a luat-o în mână, apoi i-a dat brusc drumul pe covor ca şi cum i-ar fi fost frică să nu lase amprente incriminatoare pe ea.

— A cui ai spus că este? a întrebat frecându-şi ochii somnoroşi.

Jenny îl urmărea cu calm, încercând să fie obiectivă în legătură cu faptul dacă reacţiona sau nu cu vinovăţie. Era prea obosită ca să-şi dea seama. A urmat o scurtă şi meditativă tăcere.

— Oh, da! Serena! a exclamat dintr-odată Alan, ca şi cum încă nu şi-ar fi dat seama cine era.

Mesajul pe care încerca să-l transmită spunea că nu era vorba de cineva destul de special ca să-şi amintească – oare câte femei obişnuia să ducă el cu maşina? Purtarea lui i-a amintit lui Jenny de cea a lui Polly când era întrebată de ceva spart în mod misterios: „Oh. Acea farfurie! A, da, acum îmi amintesc!”

— Da, am dus-o serile trecute acasă de la slujbă. S-a ridicat iute, prea iute, şi s-a clătinat uşor.

Ce să fi însemnat asta? s-a întrebat Jenny. O scădere de tensiune sau lipsă de concentrare? Alan a luat paharele goale de pe măsuţa pentru cafea, fără să se uite la ea. Eşarfa zăcea pe jos ca o băltoacă colorată pe care nimeni nu voia să o cureţe.

— A, lucrezi cu ea, nu? l-a întrebat Jenny indiferentă, înfoind pernele pe canapea aproape tot atât de lipsită de orice dorinţă ca şi Alan să stabilească un contact vizual sincer. Alan a căscat şi s-a întins.

— Este în perioada de probă, nepoata lui Bernard. Afurisit nepotismul ăsta, nu crezi? Alan i-a zâmbit, a luat paharele şi sticla goală de vin şi le-a dus la bucătărie. Deci Serena era pur şi simplu o colegă mai mică.

— Am s-o pun în spatele maşinii, ca să n-o uiţi, a strigat Jenny

după el, ridicând bucăţica pătrată de mătase moale.

S-a dus repede la maşină şi a aruncat-o pe locul din faţă, după care s-a îndreptat direct spre baia de jos ca să-şi spele de pe mâini parfumul Serenei, frecându-se cu sârg, la fel ca Lady Macbeth. Două lucruri o deranjau destul de mult. Primul – de ce era eşarfa în spatele maşinii?

Ar fi oare naivă dacă ar crede că i-a căzut pur şi simplu fără să-şi dea seama în timp ce Serena călătorea inocentă pe scaunul din faţă? Sau ar fi mai realist să presupună că Alan şi Serena s-au giugiulit, ca nişte adolescenţi, pe bancheta din spate a maşinii, parcată, aşa cum făcea Sue, pe una dintre numeroasele străzi din Common?

Celălalt lucru care nu-i dădea pace lui Jenny era o simplă chestiune de matematică. Dacă Alan are de gând să o ţină pe Serena în accesorii Chanel, asta ar subţia considerabil venitul rămas pentru întreţinerea familiei lui.

CAPITOLUL 10

Alan ştia că o să aibă probleme; a ştiut toată noaptea, chiar imediat după ce s-a spălat pe dinţi şi a început în mod automat să-şi împacheteze obiectele de toaletă, dându-şi seama că a uitat complet să-i spună lui Jenny despre revizia din Leicestershire şi că va lipsi de acasă două nopţi.

Totodată, a fost o duminică foarte tensionată. Polly a refuzat să mănânce carnea pe care el şi-a dat atâta silinţă să o pregătească pur şi simplu din cauză că şi-a asigurat familia că o protejează de maladia vacii nebune anunţând că lotul ăsta de carne provenea dintr-o cireadă a cărei necontaminare era oficial garantată.

— Acum uite ce ai făcut, a bombănit Daisy la el când Polly a izbucnit imediat în lacrimi din solidaritate cu animalele sacrificate.

— Oh, sărmanele de ele! s-a tânguit ea, împingând feliile suculente de carne pe marginea farfuriei.

Şi nici nu a fost vina lui că a uitat despre revizie, şi-a spus Alan. Cu toată acea tevatură de sâmbătă cu doamna Fingell şi repararea zidului (a fost oare cineva recunoscător? A apreciat ce a făcut el? L-a felicitat?), lucrurile care aveau importanţă i-au zburat din minte ca nişte ţigle luate de furtună de pe acoperiş.

Cei de la birou nu i-au spus încă pe cine trimit cu el. Nici nu îndrăznea să se gândească la asta. De obicei, Jenny nu-i făcea niciun fel de probleme. Întotdeauna glumea că absenţa lui îi oferă posibilitatea să aibă două zile de regim şi să facă toate lucrurile alea femeieşti cum ar fi retuşarea rădăcinii părului şi epilarea, sau orice altceva de genul ăsta pe care de fapt pretind că nu le fac niciodată.

Jenny nu era genul de soţie care să se supere că este singură acasă şi, practic, chiar le dispreţuia pe cele care făceau aşa ceva.

Carol Mathieson se plângea că este prea nervoasă ca să poată dormi dacă e Paul în casă, deşi n-a mai fost auzită spunând lucrul ăsta în ultima vreme, pentru că George Pemberton, beat, la o petrecere de Crăciun, s-a aplecat spre ea şi şi-a oferit discret serviciile ca paznic pe timpul nopţii.

De data asta Jenny s-a uitat totuşi la Alan ca şi cum acesta plănuia o absenţă permanentă din viaţa de familie, poate împreună cu banii, nu prea mulţi cum erau în momentul ăsta, din contul de la bancă.

— De ce nu mi-ai spus? Este cam neaşteptat, nu? a spus ea, ca şi cum Alan se furişa sub impulsul momentului ca să facă cine ştie ce grozăvie.

Când, de fapt, se gândea el sumbru, nu era vorba de altceva decât de o nouă analiză deprimantă a finanţelor unui cântăreţ care nu prea mai avea de lucru, încă o încercare de a-şi convinge un client că venitul lui în rapidă împuţinare nu-i mai permite să stea la Ritz ori de câte ori merge la Londra să-şi cumpere o cămaşă sau două.

Nu a vrut să o trezească, dar, simţind dintr-odată o tandreţe plină de vinovăţie faţă de trupul ei moale şi cuibărit în căldura patului, s-a aplecat peste ea şi a sărutat-o.

— Cât este ceasul? a mormăit deschizând numai pe jumătate ochii.

— Numai 6:30. Mai ai secole la dispoziţie, a şoptit el, băgând mâna pe sub pătură şi mângâindu-i coapsa fierbinte, dorindu-şi să fi putut să mai rămână şi el în pat.

— Oh, Dumnezeule! Şi este luni! a exclamat şi s-a ridicat drept în fund, ţinându-se cu mâna de cap, care i se învârtea din cauza mişcării bruşte. Echipa trimisă de Laura filmează astăzi în bucătărie! Am promis că scot totul de acolo până la 7:30!

A coborât imediat din pat, iminenta plecare a lui Alan pierzându-şi în clipa asta absolut orice importanţă.

— Nici nu ştiu cum o să mă descurc şi cu examenul lui Polly şi cu totul. Şi-a luat halatul pe ea şi a pornit în grabă pe scări spre mansardă ca să-l trezească pe Ben, a făcut apoi un tur prin camerele fetelor, trăgând cuverturile de pe ele şi draperiile de la ferestre, dându-le clar de înţeles că trebuie să se scoale. Întoarsă în dormitor, în timp ce-şi scotea colanţii şi chiloţii din sertare, şi-a aruncat ochii spre baie, unde l-a surprins pe Alan gol şi mulţumit de el, făcând cu zgomot pipi în poziţia lui favorită – fără să-şi folosească mâinile, cu pelvisul împins în faţă şi foarte preocupat să-şi aranjeze părul trăgându-l pe frunte, în stilul lui favorit din tinereţe. Se admira singur în oglinda de pe perete, fluierând vesel „Honky, Tonk Women“. Nu-mi place deloc când face asta, şi-a zis ea: cu cine naiba crede că seamănă? Era sigură că n-ar face aşa ceva cu Serena prin preajmă.

— Examene împuţite! a bombănit Polly în bucătărie, aşezându-se pe scaunul ei la masă.

— Polly! Să nu mai spui aşa ceva!

Polly putea uneori să mănânce chinuitor de încet.

— Ce, examene? a întrebat copila fără jenă, făcând ochii mari şi înfuriind-o şi mai tare pe mama ei.

— Oh, Poli, nu astăzi, te rog! S-a apucat să şteargă pe jos cu o cârpă udă, încercând, fără nicio eficienţă, să facă curăţenie în timp ce copiii mai mâncau încă. Probabil că cei din echipa de filmare. or să arunce o privire în jur şi or să traverseze drumul pentru a merge în bucătăria permanent sterilă a lui Carol Mathieson.

— S-ar putea să nu fac foarte bine, a avertizat Polly, cu o expresie vicleană pe faţă. S-ar putea să fiu încă şocată.

— De faptul că ai găsit pe cineva dormind cu două zile în

urmă? a întrebat-o Daisy cu sarcasmul ei grav. Ce vrei să facă mami, să trimită un bilet prin care să te scuze? Şi a început să chicotească. Îmi şi imaginez faţa doamnei Pemberton…

Jenny a izbucnit în râs, a ridicat geanta de şcoală a lui Daisy de sub masă şi i-a aruncat-o în braţe.

— Ţine, este timpul să o ştergeţi cu toţii de aici. Bucătăria asta o să aducă bani astăzi. Ben, mai ia o felie de pâine prăjită cu tine, a adăugat ea, permanent îngrijorată că, în curând, s-ar putea ca băiatul ei să fie cea mai înaltă şi mai scheletică fiinţă umană de pe pământ. Şi nu-ţi mai face probleme, Polly, a spus ea ridicând fetiţa de pe scaun şi îmbrăţişând-o. Lucrul cel mai rău care se poate întâmplă este să nu faci într-adevăr totul chiar atât de strălucit! Asta, atâta vreme cât îţi dai toată silinţa. Mai există nenumărate alte şcoli, iar dacă şcoala asta nu vrea să te păstreze, este pierderea lor.

A sărutat-o şi a trimis-o afară să se urce în maşina lui Ceci. Polly a pornit încet, străduindu-se din răsputeri să trezească compasiunea. Ajunsă la poartă, i-a mai făcut o dată semn cu mâna lui Jenny.

— După-amiază vin eu să vă iau! i-a strigat Jenny pe neaşteptate, ştiind foarte bine că Polly umbla în mod deliberat la corzile sensibile. Spune-i lui Ceci!

— Tocmai dau colţul! a auzit-o strigând, în timp ce ea o urmărea pe Ceci cum întoarce maşina în faţa casei familiei Mathieson. Laura a apărut alergând pe alee; la ora asta inumană emana un miros delicat de cosmetice. Neavând alte treburi la prima oră, Laura era deja îmbrăcată aşa cum se cuvine şi, aşa cum a spus, cei cu filmarea tocmai dădeau colţul. O cavalcadă de patru sau cinci camionete a pătruns în Close, ocupând suficient spaţiu ca să-i deranjeze pe toţi ceilalţi locuitori care nu erau plătiţi pentru

prezenţa lor. Un camion mare, argintiu, pe ale cărui laterale scria mare „Se filmează!”, a oprit în faţa aleii ce ducea spre casa alăturată, iar Jenny s-a întors nervoasă în vestibul când a surprins-o pe Carol Mathieson la terestra ei, trăgând deoparte perdelele. Un Porsche gri metalizat a intrat plin de siguranţă pe alee exact în clipa în care Jenny era pe punctul să se ascundă în spatele uşii.

— Bună, trebuie să fii Jennifer, a strigat şoferul oprind motorul. Eu sunt Hugo Hamilton, regizorul acestei filmări.

— Bună, Hugo. Laura a înaintat zâmbindu-i ademenitor bărbatului atrăgător, uşor grizonat.

Arăta foarte bine, şi-a zis Jenny şi, foarte conştient de lucrul ăsta, s-a extras încet din Porsche ca pentru a sublinia că nu există maşină pe măsura staturii lui impresionante.

Era îmbrăcat în blugi, prespălaţi, o cămaşă de denim care arăta suspicios de nouă şi o geacă din piele foarte obosită. În picioare avea nişte cizme de cowboy de o asemenea extravaganţă, încât, dacă ar fi fost de faţă, Carol s-ar fi simţit obligată să-l avertizeze că ar putea fi jefuit de ele dacă se aventurează pe proprietatea comunală.

Jenny şi Hugo şi-au strâns mâna, după care, cu un zâmbet care a dezvăluit nişte dinţi perfecţi şi cu un „Bună, scumpo, cum merge treaba?”, Hugo a depus un sărut în aerul care mângâia obrazul Laurei.

— Îmi pare rău, dar mă tem că nu-i puteţi lăsa să parcheze acolo, i-a spus Jenny lui Hugo. Vecinii ar putea avea nevoie să intre şi să iasă. Puteţi bloca totuşi aleea asta, a adăugat îngrijorată să nu plece şi să folosească altă locaţie. În capul ei, Jenny îşi făcuse deja socotelile în ce priveşte taxa pe trimestrul următor pentru Polly.

— Cei care urmează să vină la mine nu vor sosi până la 8:30, a spus Laura, aruncând priviri furişe, pline de curiozitate, Dincolo

de Jenny, în casă, să vadă dacă a pregătit bucătăria conform instrucţiunilor. Faci catalogul pentru Crăciunul viitor. Deja! i-a explicat Laura lui Hugo, uitându-se la ceas şi ferindu-se în timp ce tot felul de cutii mari din aluminiu erau depozitate pe veI randa lui Jenny. Mă puteam lipsi cu bucurie de toate astea astăzi. Cred că s-ar putea să fiu însărcinată! a şoptit ea tare. Ori asta, ori îmi vine ciclul chiar în clipa asta.

Un bărbat cu barbă mare, care căra proiectoarele, a făcut o grimasă pe care numai Jenny a putut-o vedea şi s-a dus spre uşa din faţă, departe de discuţia dintre cele două femei. Laura îşi pipăia sânul stâng, fără să-i pese de toată activitatea din jurul ei.

— Pentru că în ambele cazuri dor. Nu pot să spun cu certitudine. Trebuie să fac un test, dar nu pot când casa este plină de oameni.

— Perfect scumpo, bine lucrat, ca întotdeauna! a strigat Hugo la Laura din bucătăria lui Jenny. Fără niciun fel de ceremonie a început să rearanjeze mobila, punând scaunele unul peste altul şi împingând masa spre seră. O să fie perfect aici, cred, i-a spus bărbosului, care făcea tot felul de lucruri complicate cu o umbrelă argintie.

— Să vă fac câte o cafea? s-a gândit Jenny să le ofere.

— Nu, nu, nu trebuie să le dai nimic! a dojenit-o imediat Laura. Pentru asta este afară camionul de la Katy Katerer. Ei asigură totul, dar absolut totul. Dacă vei fi aici, a adăugat Laura cu o voce care sugera clar că Jenny trebuie să plece şi să-şi petreacă ziua la Tate Gallery, s-ar putea să-ţi servească chiar şi ţie prânzul!

— Atunci eu nu trebuie să fiu prezentă? Dacă apare o situaţie de urgenţă sau vor să ştie unde sunt prizele, sau dacă sună telefonul? Oh, Dumnezeule, bărbaţi care să vrea lecţii de flaut…

— Sincer, Jen, este mai bine să nu vezi ce-ţi fac în casă. Deşi,

a adăugat iute, nici n-ai să-ţi dai seama că au fost aici, la drept vorbind. Doar că…

— Masa aici, cred Kev, îi spunea Hugo bărbosului, care se lupta să intre pe uşă cu jumătatea de sus a unei mese mari, rotunde, din lemn de pin, urmat de o blondă cu o pereche de scaune.

— Masa mea ce are? a întrebat-o Jenny pe Laura.

— Asta ca să le dea de lucru stiliştilor şi celor de la recuzită. Nu-ţi face probleme din cauza asta şi, pentru Dumnezeu, nu o lua ca pe ceva personal, i-a dat Laura instrucţiuni.

Jenny se uita cum îi este dezmembrată bucătăria, nutrind gânduri criminale în ce-l priveşte pe Alan, care a scăpat încă o dată pe motivul că trebuie să meargă la muncă, după care s-a dus să-şi facă duş şi să se simtă şi ea din nou o fiinţă umană.

Ieşind din baie înfăşurată într-un prosop, gândindu-se ce-ar putea implica de fapt călătoria de afaceri a lui Alan, a tresărit văzând-o pe Sue stând cu picioarele încrucişate pe patul ei şi citind „Country Living“.

— Dumnezeule, m-ai speriat! a exclamat Jenny. Am crezut că eşti unul din cei din echipa de filmare, care vrea să-mi ia şi dormitorul. De jos, dinspre bucătărie, se auzeau bufnituri, zgomote alarmante şi tot felul de strigăte îngrijorătoare.

— De fapt am venit să te scot din casă. Nu poţi să rămâi aici cu toţi oamenii ăştia, ai să înnebuneşti făcându-ţi griji pentru zugrăveală. Am să te scot să luăm prânzul şi să ne prefacem că suntem două doamne ieşite la cumpărături.

— O.K., dar trebuie să fiu înapoi la timp ca să o iau pe Polly de la şcoală. Este ziua în care are loc marele examen! Şi-a luat din dulap o fustă lungă roz, în timp ce Sue cerceta colecţia de cosmetice de pe măsuţa ei de toaletă.

— Chestia asta chiar este bună de ceva? a întrebat ea citind instrucţiunile de pe flaconul cu soluţie pentru tratarea celulitei. Şi-a pus puţină pe dosul mâinii, a masat bine şi a început să miroasă.

— Dacă face ceva? a întrebat Jenny zâmbind în oglindă, 25 de lire sterline aruncate în vânt! M-au păcălit.

— Pe tine şi pe încă un milion. Hai să o ducem să ne dea banii înapoi, i-a spus Sue băgând flaconul în poşetă.

— Nu fi proastă! Cum putem dovedi că nu a avut niciun efect?

— Aşteaptă şi-ai să vezi, i-a răspuns Sue maliţioasă. Am un plan, dar nu-l pot pune în aplicare de una singură.

— Oh, Dumnezeule, a gemut Jenny, o să facem scandal? Mi-a ajuns ce am avut deja cu Alan, cu Daisy şi cu Ben, cu toţi oamenii ăia, acolo jos, cu examenul lui Polly…

— Nu, o să ne distrăm, îţi promit. Vrei să se facă dreptate, nu? Ei bine, ai cumpăra ceva ce n-a fost de niciun folos şi m-am gândit la o modalitate de a-ţi primi banii înapoi, asta este tot, i-a spus Sue neaşteptat de simplu. Şi după ce luăm banii înapoi, putem să cumpărăm ceva pentru bătrâna doamnă Fingell şi să mergem la ea să vedem cum se mai simte. Apropo, cum merge afacerea? Curg ofertele de gustoşi, iartă-mă că folosesc cuvântul ăsta, de clienţi gustoşi? a întrebat-o chicotind.

— Nu, fireşte că nu! i-a răspuns Jenny dorindu-şi să nu-i fi dezvăluit niciodată lui Sue îngrozitorul adevăr. Ţi-am spus că nu a fost decât o scăpare, dar, Dumnezeule, ne-ar prinde bine banii. Contabilitatea nu mai este ce a fost. De aceea am închiriat şi bucătăria; aduce o groază de bani. Aş închiria mai degrabă toată casa decât pe mine – nu trebuie să-mi fac probleme că m-aş putea molipsi de ceva, că aş putea fi omorâtă sau şantajată!

Ajunse la magazin, Sue a condus-o cu fermitate prin raionul de cosmetice către o tejghea la care se afla o vânzătoare foarte

preocupată de unghiile ei, neacordând niciun fel de atenţie clienţilor care se opreau să se uite la eşantioanele de testare. Sue a scos flaconul de plastic din poşetă, i l-a dat lui Jenny şi a împins-o înainte.

— Du-te şi spune-i, a îndemnat-o ea.

— Scuzaţi-mă, a început Jenny politicoasă, dar destul de tare ca să atragă atenţia. Chestia asta, pentru celulita, pe care scrie că nu trebuie decât să te ungi cu ea şi grăsimea dispare, nu dă niciun rezultat. Pot, vă rog, să-mi primesc banii înapoi?

Vânzătoarea, cu un păr blond-zmeuriu ţeapăn de cât fixativ avea în el, cu ochii machiaţi ca pentru revista Vogue, i-a zâmbit profesional şi i-a luat flaconul din mână.

— Îmi pare rău, doamnă, dar se pare că aţi folosit aproape tot conţinutul. Nu se poate să primiţi banii înapoi.

— Trebuie să-l foloseşti tot ca să descoperi că nu-i bun de nimic, a intervenit Sue. Nu face deloc ceea ce pretinde eticheta că ar face. Aşa că se poate ca prietena mea să-şi primească banii înapoi, vă rog?

Jucându-se cu testerele de fard de pleoape încât pe dosul mâinii ei erau deja toate culorile, Jenny a simţit nuanţa uşor ameninţătoare din vocea lui Sue. Vânzătoarea, cu zâmbetul la fel de încremenit ca luciul de pe buze, a încercat să aplaneze lucrurile, conştientă acum de prezenţa mai multor cliente, care încercau parfumurile, mirosind că urmează ceva distractiv.

— Mă tem că lucrurile de genul ăsta nu sunt cu adevărat cuantificabile, a spus fata savurând cuvântul lung rostit ca şi cum l-ar fi scos direct dintr-un manual. Politica noastră este să nu returnăm banii decât dacă a fost practic afectată pielea.

— Drepturile consumatorului! Un articol trebuie să corespundă scopului căruia îi este destinat, a insistat Sue. După

care, spre groaza lui Jenny, s-a întors spre ea şi a spus cu glas tare: Haide, Jen, arată-i fetei fundul tău!

— Hei, stai aşa, aşteaptă numai o secundă! a şuierat Jenny, văzând mulţimea care se aduna veselă în jurul lor.

— Da, da, dă-i drumul, arată-i! a încurajat-o o femeie destul de plinuţă. Şi eu am cumpărat chestia asta şi este şarlatanie curată. Mi-ar face plăcere să văd că-şi primeşte, în sfârşit, cineva banii înapoi!

Sprijinul mulţimii şi sentimentul că era îndreptăţită să o facă au convins-o pe Jenny. Sue, deseori, o făcea să se simtă ca şi cum ar fi făcut parte dintr-un act al unei comedii de prost gust.

S-a gândit iute la chiloţeii pe care îi avea pe ea: destul de drăguţi şi de respectabili, albaştri cu flori albe, cu croiala înaltă pe picior; iar coapsele ei nu erau chiar atât de neprezentabile, doar cu ceva semne de celulita…

— Foarte bine, de ce nu? a spus ea. 25 de lire sterline daţi pe nişte apă amestecată cu tot felul de chimicale! Ar trebui să am nişte coapse ca de adolescentă. Şi în schimb, a declarat Jenny audienţei, ridicându-şi fusta şi fluturând-o într-o parte ca în momentele de început ale unui spectacol de striptease la un club de noapte.

Cineva a început să fredoneze destul de tare melodia „*The stripper*”, iar Jenny, bucurându-se nespus de clipa respectivă, şi-a ridicat fusta mai sus şi s-a răsucit ca să-i ofere feţei din spatele tejghelei o bună perspectivă a fundului şi a părţii superioare a coapselor. Şi-a aruncat privirea peste umăr, provocând-o pe vânzătoare, ai cărei ochi cu gene încărcate de rimel arătau ca două tipsii, să îndrăznească să-i refuze cererea.

— Priviţi! a început Sue să-şi joace rolul, adresându-se tuturor celor din jur. Ghemotoace de celulita! Produsul ăsta este o ruşine!

— Daţi-i banii înapoi, a strigat o voce din mulţime.

— Da, da. Ei fac o adevărată avere din asta! s-a auzit un alt strigăt de susţinere.

Vânzătoarea s-a grăbit să deschidă casa şi, cu mâna tremurândă, a numărat bancnotele, pe care i le-a dat grăbită, prin intermediul lui Sue.

Recăpătându-şi pudoarea, Jenny şi-a lăsat fusta în jos, şi-a aranjat-o decent pe lângă corp şi a simţit cum roşeşte.

— Mulţumesc, i-a spus vânzătoarei cu toată demnitatea pe care şi-a mai putut-o aduna, iar micul grup a aplaudat-o. Numai când a îndrăznit să ridice privirea şi să ia banii din mâna lui Sue a remarcat că una din siluetele care se depărtau, singura care nu a râs încântată, era Carol Mathieson.

— Oh, Dumnezeule mare, ai văzut? Era Carol. Femeia asta este pretutindeni! Acum o să ştie toată lumea din Close ce s-a întâmplat aici.

— Cui îi pasă? a spus veselă Sue. De altfel, lupta pentru dreptate nu este una din temele favorite ale familiei Mathieson? Şi gândeşte-te, a spus destul de tare, ai obţinut jumătate din preţul şedinţei de sex oral doar pentru că ţi-ai arătat chiloţii!

Carol încă tremura când a ajuns acasă. A trecut încet pe lângă camioanele parcate în Close şi a oprit cât mai aproape de uşa ei. Şi-a dus imediat pungile cu pachetele de pui de la ”Marks and Spencer” în bucătărie şi le-a aruncat la întâmplare în congelator, fără să le pună niciun fel de etichete (data cumpărării şi când intenţionează să le folosească), aşa cum proceda de obicei. Femeilor ăstora două, Sue şi Jenny, şi-a zis ea, nu le păsa câtuşi de puţin cum se poartă. S-a simţit jignită ea, Carol, care şi-a ales cu atâta grijă casa, a ajuns să trăiască la o aruncătura de băţ de genul de femeie care este dispusă să-şi arate fundul într-un magazin

respectabil doar de dragul de a primi banii înapoi. Dacă ar fi fost cu ea gemenii, ce şi-ar fi închipuit! Adulţii trebuie să aibă anumite standarde, adulţii cu experienţă trebuie să stabilească anumite standarde!

A umplut frigiderul la întâmplare cu cumpărăturile făcute, după care a urcat în grabă la mansardă. Telescopul era deja fixat pe clubul de tenis şi, poftim, uită-le cum stăteau acolo, cele două, fără nicio grijă, chicotind pe balcon şi rupând în bucăţi mari ceea ce părea să fie o pâine cu usturoi. Râdeau probabil de cât de isteţe au fost, şi-a zis ea revoltată. Ar face bine să nu se comporte aşa în Close, şi-a spus, hotărâtă să aibă un mic schimb de cuvinte cu ele. A rotit telescopul şi l-a centrat pe sera lui Jenny. Indiferent ce avea de gând să facă echipa aia de filmare în casa ei, se părea că în principal presupune scoaterea mobilei de bucătărie în grădină. Păcat că nimic nu prevestea o ploaie!

În curtea şcolii era uşor să-ţi dai seama care sunt mamele ale căror fete dădeau examenul de intrare la propria lor şcoală. Zâmbete îngheţate, râsete exagerate, discuţii despre şansele de succes ale copilelor. Coborând din maşină, Jenny a auzit o mamă lăudându-se că fiica ei, dimineaţa, în maşină, uitase complet tabla înmulţirii cu şase.

Alta afirma că petrecuse întreaga seară anterioară învăţând cum se fac diagramele Venn şi nu era deloc mai deşteaptă; şi nici copilul nu prinsese deloc şpilul. Era într-adevăr imoral să faci fetele astea să treacă printr-un asemenea jenant proces de selecţie, şi-a zis Jenny, ocupându-şi locul la picioarele treptelor ce duceau în şcoală.

Ceci Caine, prea nerăbdătoare să audă cum a fost ziua pentru Harriet ca să o lase pe Jenny să o aducă de la şcoală, s-a apropiat de ea.

— Ştii, nu este deloc drept, nu-i aşa? a spus Jenny, bucuroasă că are cui să-i împărtăşească gândurile. Şcoala le-a preluat pe toate aceste fetiţe de la vârsta de patru ani, neştiind care se va dovedi un copil prodigios şi care, aşa cum scriu ei cu tact în rapoartele şcolare, se va dezvolta mai târziu. Este ca şi cum ar fi ajuns în ziua judecăţii, fiind acceptate numai acele fete pentru care învăţatul nu implică absolut niciun efort.

Ceci părea prudentă, ca şi cum Jenny tocmai îşi mărturisise simpatia faţă de partea politică greşită.

— Da, dar cu siguranţă că vrei ca Polly să aibă colege de şcoală fete care să fie la nivelul ei, nu?

— Nu sunt prea sigură. Pentru mine toate au fost O.K. Până acum, nu? Şi, oricum, poate că Polly este una dintre cele care nu vor rămâne.

— Oh, cu siguranţă nu… a murmurat automat Ceci, plictisită de ritualul consolării care se desfăşura de săptămâni de zile între toate aceste mame care aveau îndoieli.

— Mami! Mami! Zău, chiar a fost greu! a strigat Polly ieşind pe uşa principală şi năvălind pe scări. Jenny a îmbrăţişat-o, uşurată că nu arăta prea îngrijorată de dificultatea examenului. Cât de îngrijorat ar trebui să arate un copil de 10 ani?

În drum spre casă, Polly, profitând de starea de spirit plină de înţelegere şi simpatie a mamei ei, a cerut ecler cu ciocolată şi un cocktail de lapte cu banane.

— Ştii, am să-ţi cumpăr câteva ecleruri, dar cred că ar trebui să mergem mai bine acasă să văd ce. or fi făcut tipii ăia acolo. După cât se pare, este o reclamă pentru un mic dejun cu cereale.

— Poate că pot să apar şi eu în reclamă! a exclamat dornica Polly, trăgând în jos oglinda maşinii şi făcând tot felul de mutriţe în ea. Zău, mi-ar plăcea mai mult ca orice!

Jenny a fost impresionată de entuziasmul feţei, ai cărei ochi străluceau.

— O.K., atunci hai să lăsăm naibii prăjiturile şi să mergem să vedem ce se întâmplă!

De dimineaţă şi până acum numărul camioanelor şi al camionetelor crescuse, aleea Laurei Benstone debordând şi ea de vehicule.

Când a ajuns acasă, scena care i se înfăţişa înaintea ochilor friza mai curând haoticul decât artisticul. De undeva din spate, probabil din seră, se auzeau strigăte. Hugo a apărut în vestibul supărat, cu părul, a cărui tunsoare era evident foarte costisitoare, dat pe spate şi lipit de scalp din cauza nenumăratelor dăţi în care şi-a trecut degetele prin el, cu telefonul mobil atârnându-i de cureaua blugilor. O fetiţă blondă, cu faţa precum varul, cam de vârsta lui Polly, şedea pe trepte, părând pe punctul să izbucnească în lacrimi, consolată într-un mod inadecvat de mama ei îngrijorată, care bătea uşor copilul pe spate şi-i şoptea tot felul de încurajări inutile.

— Totul este în ordine? a întrebat Jenny fără să se adreseze cuiva anume în timp ce-şi agăţa jacheta în cuier, conştientă că totul era, evident, departe de a fi în regulă şi sperând că o să-i spună cineva ce se întâmplă. Din bucătărie s-a auzit un zgomot de găleată şi Polly a băgat capul să arunce o privire.

— Uh! Pute! A vomitat cineva! a exclamat retrăgându-se imediat.

— Îmi pare tare rău şi-mi cer scuze. Nu-ţi face probleme. Şterge Belinda, a spus Hugo zâmbindu-i strâmb lui Jenny, care voia să treacă de el şi să intre în bucătărie. Cu o abilitate exersată, Hugo i-a blocat uşa şi i-a adresat unul din zâmbetele lui, prea puţin convingătoare. Avem probleme cu mica noastră stea, a şuierat el

răutăcios, privind spre copilul nefericit de pe scări. Se pare că nu se împacă prea bine cu produsele lactate.

Mama copilului, sesizând critica, l-a fulgerat cu privirea.

— Nimeni nu s-ar împăca cu atâta lapte. O fi ea sensibilă, Gemma mea, dar este o profesionistă. Ar fi trebuit să filmaţi tot ce vă trebuia în mai puţin de cinci duble!

— Dacă ea ar fi făcut tot ce aveam nevoie în mai puţin de cinci duble, atunci evident că aşa aş fi făcut, i-a replicat nervos Hugo. Acum stau cu toată recuzita, cu echipa şi fără niciun actor. Ce să fac? Kev, sună la serviciul de casting pentru copii şi fă-mi rost de o alta puştoaică!

De după uşa bucătăriei a apărut Polly, zâmbindu-i ademenitor.

— Mă ai pe mine, dacă mă vrei. Eu nu sunt alergică la nimic şi aş putea să trăiesc o viaţa mâncând la micul dejun numai cereale, a spus torcând, dorindu-şi din toată inima să fie considerată soluţia ideală. Hugo a măsurat-o cu privirea de sus şi până jos, cu o suspiciune ostilă, dar zâmbetul ei de copil isteţ l-a făcut să ia o decizie rapidă.

— Termină mai repede Belinda, a răcnit el spre bucătărie. Am găsit o nouă mică stea!

— Aşteaptă un minut, a spus Polly adoptând dintr-odată un comportament de afaceri. Cu cât mă plătiţi?

CAPITOLUL 11

— O sută de lire sterline! Să primeşti o sută de lire sterline doar pentru că iei câteva îmbucături la micul dejun! Daisy era şocată şi tremura de invidie.

Când s-a întors de la şcoală (târziu, din cauza gimnasticii de la club), casa arăta din nou plictisitor de la fel ca înainte. Lui Daisy i-ar fi plăcut să-i dea posibilitatea lui Hugo Hamilton s-o vadă şi s-o descopere pe ea; poate că ar fi fost captivat de superbii ei pometi înalţi şi de picioarele lungi şi zvelte.

A dat în schimb cu ochii de Polly, care se împăuna toată prin bucătărie. Daisy a bătut supărată din picior, şi-a aruncat geanta pe balansoar şi a tras un şut cărţilor care s-au rostogolit pe jos.

— Ei bine, i-am meritat, i-a replicat Polly, scuturând nepăsătoare din cap, încât podoaba nefamiliară de bucle tubulare a tresăltat. Şi, în plus, toţi cei care mă cunosc. or să mă vadă aşa la televizor! i-a spus strâmbându-se şi trecându-şi mâna prin bucle; îi făcea plăcere consistenţa lor şi s-a uitat pe furiş în oglindă să vadă dacă seamănă într-adevăr cu acea ispititoare fată ciufulită care-şi imagina că este.

Dacă a început de pe acum cariera de model şi de actriţă-copil, o să fie foarte familiarizată cu ea când va fi destul de mare pentru a fi o adevărată actriţă.

Ce impresionaţi vor fi toţi când se va dezbrăca să pozeze fără să facă niciun fel de moft, ascunzându-şi doar un căscat de uşoară plictiseală…

— Ştii, arăţi ca idioata aia de Shirley Temple! i-a zis cu grosolănie Daisy. Dacă aş fi fost aici m-ar fi folosit pe mine.

— O, nu, nu te-ar fi folosit, eşti mult prea bătrână. Şi cu coşuri. Polly a făcut o mişcare înţeleaptă spre uşă şi a scăpat exact

în clipa în care Daisy o ţintise cu manualul greu de matematică.

Lui Jenny îi treceau vag toate pe la ureche; era băgată în frigider, unde căuta ceva să le dea la cină, simţindu-se foarte mândră de Polly.

Mama fetiţei cu părul ca berea blondă, revoltată că Polly a acceptat cu atâta uşurinţă job-ul fiicei ei, s-a plâns că scumpa ei Gemma a fost aleasă dintre 200 de fete la interviul iniţial şi a fost chemată de trei ori înainte să se ia decizia finală.

Poate că Polly, care a făcut tot ce avea nevoie exasperantul Hugo în numai două duble, era într-adevăr un talent înnăscut. Mama Gemmei i s-a confesat că fetiţa ei îşi plătea singură taxele şcolare din banii câştigaţi ca model şi actriţă, urmând astfel cursurile unei bine cunoscute şcoli de artă dramatică pe care altminteri familia nu şi le-ar fi putut permite.

În timp ce gratina nişte brânză, Jenny s-a întrebat cât o costa oare un portofoliu de fotografii bine făcute pentru ca Polly să fie luată în evidenţă la Serviciul de casting pentru copii şi să se alăture forţei de muncă a familiei.

La vârsta lui Daisy, ea, Jenny, a început prin a-şi lua o slujbă de sâmbătă, când făcea curăţenie într-un salon de coafură.

N-o să-i pună niciodată pe copii să-şi plătească singuri taxele şcolare, dar ar fi de ajutor dacă lecţiile de dans ale lui Polly şi jocurile Megadrive ar putea fi plătite prin eforturile ei proprii. Asta l-ar învăţa pe cel puţin unul dintre copiii ei lacomi, mari consumatori, să cunoască valoarea banilor.

Daisy stătea bosumflată în dormitorul ei. Avusese o zi îngrozitoare. Emma şi Sophie aveau clar un secret şi au tot chicotit pe furiş.

A încercat să le trezească interesul pentru apropiata ei vizită la secţia de poliţie, groaza de a fi însoţită de ambii părinţi în

camera de interogatoriu, unde va trebui să facă promisiunea că nu va mai încălca niciodată legea.

Totuşi, strălucirea delictului ei scăzuse mult şi, indiferent ce a făcut Emma în weekend şi ce ştia Sophie că a făcut Emma, o punea în umbră pe sărmana Daisy. Fata a dat vina pe părinţii ei.

N-ar fi trebuit să mai fie pedepsită. Rămânea în afara lucrurilor şi va fi nevoită să facă ceva absolut extrem pentru a se remarca.

Numai părinţii ei vor fi de vină dacă va comite un delict şi mai grav.

S-a îndreptat nefericită, uitându-se spre Close, către casa familiei Mathieson. Era cineva în mansarda lor. Probabil Paul, şi-a zis copila. Carol a menţionat cândva că are un birou acolo, sus.

Şi a spus-o cu multă mândrie, ca şi cum Paul era atât de solicitat, încât trebuia să aibă birouri oriunde s-ar fi aflat.

Daisy n-a avut deloc impresia că ar munci, ci că mai curând priveşte pe fereastră. Cunoscând-o pe Carol, sărmanul bătrân o fi probabil şi el pedepsit, şi-a zis Daisy.

Mestecând absentă în legumele din tigaie, Jenny privea prin bucătărie să vadă dacă s-a făcut vreo stricăciune.

În clipa aceea, Ben a năvălit în bucătărie, trântind cu putere uşa de perete.

— Ben ai te rog grijă, s-a făcut gaură în perete în locul în care tot trânteşti uşa de el. Şi s-a crăpat toată vopseaua în jur.

— Îmi pare rău, a mormăit el şi i-a zâmbit, dându-şi părul peste cap, lucru neobişnuit pentru el. Ochii îi străluceau plini de însufleţire.

— Ce-a dat peste tine, Ben? Şi cui i-ai telefonat? Daisy, întoarsă în bucătărie, i-a surprins expresia în drumul ei către dulapul cu tacâmuri.

— De unde ştii că am telefonat? s-a mirat Ben, iar zâmbetul i să lărgit involuntar.

— Am auzit când s-a închis telefonul, de-aici ştiu. Iar Polly cântă în WC aşa că n-a putut să fie ea.

Zâmbetul lui Ben era însoţit acum de acea îmbujorare care-i prindea atât de bine pe copiii mici.

Daisy a trântit cu zgomot cuţitele şi furculiţele pe masă. Aceeaşi îmbujorare afişată de Emma toată ziua! Şi zâmbetul era acelaşi.

Jenny a zâmbit spre tigaia cu legume, cu gândul la cina care se apropia. A citit ea într-o revistă că dacă zâmbeşti, asta stimulează neuronii ce creează fericirea şi te simţi cu adevărat mai bine.

Aşa că a încercat şi ea, aşteptând să se simtă mai bine, iar zgomotul ostilităţilor din fundal să se stingă treptat.

— De ce zâmbeşti aşa? a întrebat-o Ben.

— Da, arăţi de parcă ţi-ar fi spus cineva o glumă a cărei poantă n-ai înţeles-o deloc, a adăugat Daisy, uitându-se la Jenny de parcă ar fi suspectat-o că nu este în toate minţile. Oh, şi apropo, uite biletul ăsta, a căzut de pe frigider când a intrat Ben în bucătărie. Jenny a luat biletul şi s-a uitat la el., A telefonat un bărbat, pe nume Robbins, dacă vineri la ora 2:00 este O.K. Pentru lecţia suplimentară de flaut; i-am spus că probabil da, pen’că a zis că a mai fost. Oh, şi a spus dacă prietenul lui poate să vină la 1:30. Cu drag, Belinda”.

L-a citit de două ori, ca şi cum biletul i-ar fi dezvăluit dintr-odată numărul de telefon al lui David Robbins ca să-l poată suna şi să-i spună că nu, nu poate să vină, nici el şi nici prietenul lui.

Ce naiba o fi crezând că este ea? Ştia foarte bine ce credeau că este. Un sentiment de panică i-a strâns stomacul.

Poate să le spună nu celor doi când vor veni sau se poate relaxa, câştigând în acelaşi timp o binevenită sută de lire sterline pentru un efort de numai câteva minute.

Dacă stă să se gândească bine, şi-a zis ea amestecând în orez cu mintea la prezervativele cu aromă de mentă, ar câştiga la fel de mult cât a obţinut Polly pentru că a mâncat câteva linguri de cereale.

Alan a încercat din răsputeri să se convingă singur că a cerut ca Serena să fie trimisă cu el numai în cadrul procesului de formare şi pregătire a ei, aşa cum a fost şi călătoria la Bournemouth.

Aproape că o simţea cât de aproape este – de cealaltă parte a peretelui.

Şi-a sprijinit mâna de zidul îmbrăcat într-un tapet cu flori delicate, aproape de întrerupătorul de alamă pentru lumină.

Hotelul se prezenta drept unul stil „casă de ţară“, ceea ce însemna că pereţii despărţitori erau foarte subţiri.

Poate că de cealaltă parte Serena stă acum întinsă pe pat, fără pantofi, cu fusta strânsă sub ea, uitându-se la una din revistele alea pentru femei pe care le găseşti pe noptieră sau pe vreun raft.

Sau poate că dezleagă cuvintele încrucişate din „Financial Times”.

Era al naibii de deşteaptă şi îşi cunoştea bine meseria, până şi Alan trebuia să recunoască lucrul ăsta.

De aceea, o oră mai târziu, când îi turna un pahar mare de vodcă şi apă tonică, în camera lui, Alan se întreba dacă o fi văzut ceva dincolo de expresia lui de preocupare când a invitat-o să vină la el să treacă în revistă vreo câteva puncte de pe lista de reclamaţii a clientului referitoare la impozite.

— Mă tem că am împrăştiat totul aici, pe birou, i-a zâmbit a

scuză Alan, conducând-o cu multă grijă în camera lui. Sper că n-ai să te superi…

Serena i-a aruncat o privire ciudat de amuzată, ca şi cum s-ar fi gândit că este tipic pentru bărbaţii de vârsta lui să creadă că, de obicei, o fată intră în camera de hotel a unui bărbat numai pentru a folosi în mod imoral patul.

Ca şi cum l-ar fi sfidat, s-a aşezat vitează pe marginea patului, încrucişându-şi picioarele şi lăsându-şi fusta, cu nasturi de sus până jos – şi încheiată numai până la jumătate – să-i cadă de o parte şi de alta.

— Îmi pare rău, nu este deloc lămâie, i-a spus el punând neîndemânatic gheaţă în pahare.

— Nicio problemă, i-a răspuns, vocea venind acum chiar de lângă el, nu dinspre pat. Era în picioare lângă birou, trecându-şi expertă ochii peste coloanele de cifre din faţa ei. Alan a sorbit îndelung din pahar şi şi-a strecurat mâna tremurândă de-a lungul braţului ei, spre umăr în sus, întrebându-se în care direcţie să o pornească acum.

— Ar fi trebuit să aştepte până în martie ca să-şi cumpere o maşină, asta-i greşeala nr. 1. Serena era concentrată pe hârtia din faţa ei, indiferentă la atingere. Literalmente, gestul lui nu a avut niciun efect. Ardea de nerăbdare să ducă mâna pe ceafa moale şi delicată, să-i desfacă panglica de catifea care-i ţinea părul legat la spate.

A întins îndrăzneţ mâna spre capătul panglicii şi în clipa aceea a sunat telefonul.

Era cu cineva! Jenny a simţit lucrul ăsta încă înainte ca el să vorbească; ceva în ezitarea şi în modul în care respira – cu un uşor tremur.

— Bună, Alan. Eşti bine? l-a întrebat dorindu-şi să nu-l fi

sunat.

Ce nu ştii nu poate să facă rău – oare nu aşa spunea un vechi proverb?

Ce se întâmplă însă cu lucrurile pe care le bănuieşti, dar de care nu eşti sigur? După părerea ei, acestea făceau probabil cel mai mare rău.

Alan a început să vorbească dintr-odată despre cum a fost drumul, despre hotel şi lipsurile lui, într-un mod care nu-i era deloc caracteristic.

— Iar o doză minusculă la bar costă trei lire sterline! s-a auzit el exclamând şi în clipa aceea şi-a dorit să nu fi fost Serena lângă el; se gândea probabil că şeful ei împuţit se plânge pentru o vodcă nenorocită pe care i-a cumpărat-o.

Jenny a auzit un râs uşor, un clinchet de gheaţă şi a fost sigură că Serena era cu el. Trebuia să afle.

— Cu cine eşti? a reuşit să întrebe cu toată indiferenţa de care era în stare.

— Oh, cu un coleg, ne uităm peste ce avem de făcut mâine, ştii cum este.

Dacă ar fi fost un coleg bărbat i-ar fi menţionat numele.

Era mort, categoric mort, ba chiar înţepenit – una dintre lăbuţele din faţă era întinsă ca şi cum motanul şi-ar fi dat duhul exact în clipa în care se arunca asupra unei prăzi. Paul a fost tentat să intre în casă să-i spună lui Carol că de data asta chiar a găsit un cadavru, să o determine să iasă afară şi să arunce o privire; şi-a zis că n-o să găsească însă prea vesel lucrul ăsta. Cineva va trebui să se ducă să-i spună totuşi familiei Collins.

S-a gândit că ar trebui să o facă soţia lui; femeile ştiu să fie delicate când e vorba de chestiuni de genul ăsta. S-ar putea ca Polly să fie acolo şi ar afecta-o teribil.

În clipa aceea Carol a ieşit pe verandă să stropească răsadurile de flori pregătite pentru vară – seminţe de lobelia, begonii, primule şi chiar vreo câteva seminţe de geraniu.

— O să fie o beţie de culori până în iunie, a declarat Carol dându-se un pas înapoi în timp ce le stropea ca să nu-şi păteze pantofi bej din piele de căprioară.

— A murit pisica familiei Collins, a anunţat-o Paul, fără niciun pic de admiraţie pentru efortul ei. Este aici, sub liliac. De bătrâneţe, după cum se pare; nu este niciun semn de luptă.

Fără să ridice privirea, Carol a continuat să se ocupe de flori, încercând să nu şi-o amintească pe Jenny în magazinul acela, arătându-şi chiloţii eleganţi. S-a încruntat.

— Unul din noi trebuie să meargă să le spună, a continuat Paul.

— Da. Să vină să-l ia. În definitiv, s-ar putea să fi fost bolnav de ceva, a spus Carol strâmbând din nas.

De când o fi murit? s-a întrebat cu gândul la Ming şi Mong, care ar putea să manifeste un interes nesănătos, chiar să se apuce să târască chestia asta spre casă, spre uşiţa lor specială şi să încerce să-l tragă înăuntru. S-a scuturat înfiorată.

Mai bine să vină să-l ia acum, Paul, decât să rămână peste noapte aici ca să mai atragă cine ştie ce.

Era un ordin, fără îndoială. A existat oare vreodată vreo îndoială? s-a întrebat Paul în drum spre familia Collins ca să le dea vestea cea rea.

Nu a vrut să ia pisica moartă cu el; or fi toţi la cină şi ultimul lucru pe care ar vrea probabil să-l vadă ar fi un sac de hârtie în care să se afle trupul animalului îndrăgit depus pe pragul uşii din spate.

Jenny cânta la flaut când a ajuns Paul. Este plină de graţie, şi-

a zis Paul, cu genele lungi umbrindu-i obrajii, concentrată cum era asupra muzicii…

A bătut încet, nevrând să o deranjeze, iar Jenny l-a zărit uitându-se şovăitor prin uşa serei. S-a supărat că o întrerupe; de-abia scăpată de toate grijile, adâncită în muzică, a fost readusă cu bruscheţe la realitate, auzind din nou zgomotul făcut în bucătărie de copii, care strângeau masa şi făceau ordine.

— Mă tem că sunt purtătorul unei veşti… proaste, Jenny, a început foarte oficial Paul, întrebându-se dacă să-i recomande să se aşeze în eventualitatea unui şoc.

Nu că ar fi fost şocată când „a murit” doamna Fingell! Dar, în definitiv, nu cu doamna Fingell îşi împărţise inima şi casa în ultimii aproximativ zece ani. Jenny l-a privit cum se tot mişcă de pe un picior pe altul şi se uită dincolo de ea, afară, pe fereastră.

— Ce s-a întâmplat, Paul? Ai de gând să-mi spui? l-a întrebat invitându-l să ia loc lângă terestră. Pare foarte zdruncinat, şi-a zis ea şi a început să se îngrijoreze. Poate că este bolnavă Carol sau unul din gemeni.

— Îmi pare rău, dar pisica voastră şi-a dat duhul în grădina noastră. După cum arată, din cauze naturale. N-am vrut să o aduc cu mine, din cauza copiilor, ştii…

Paul a anunţat repede vestea proastă, fără niciun fel de vorbe de consolare, aşa cum repetase pe drum încoace.

Jenny şi-a pus flautul la locul lui. Biata pisică, şi-a zis ea. Sărmanul motan bătrân!

— Aş putea să ţi-l aduc mâine, dacă vrei să-l îngropi în grădină, s-a oferit el în pripă, nevrând să-i ofere posibilitatea să izbucnească în plâns.

N-ar fi ştiut ce să facă dacă ar fi început să plângă. Carol nu prea avea nevoie de alinare şi mângâiere, aşa că nu avea prea

multă practică în această privinţă.

— Mulţumesc, Paul, dar te-ar deranja dacă l-aş lua mâine dimineaţă? a întrebat încet, lăsându-se să cadă pe bancheta de la fereastră, lângă el. Am să-l îngrop sub tufa de zmeură. Îi plăcea tare mult să stea întins acolo în zilele fierbinţi. Aş prefera ca Polly să fie la şcoală când am să fac lucrul ăsta. A iubit foarte mult pisica asta.

În vocea ei s-a simţit un tremur şi Paul s-a ridicat imediat, îndreptându-se spre uşă.

— Trebuie să plec, Carol găteşte ceva. Îmi pare rău şi toate cele cuvenite, i-a strigat peste umăr, coborând treptele.

A ieşit şi ea pe terasă şi a început să jumulească buruienile din ghivecele cu flori. Biggles a fost pisica lui Alan.

Oare, treptat, o să dispară tot ce l-a legat de familie, până când va fi liber precum o barcă în derivă? Este adevărat, nu a renunţat la zidul lui, l-a refăcut cu toată atenţia de care era nevoie pentru aşa ceva.

Dar amândoi asociau zidul ăsta cu mama lui, ultima persoană, probabil singura, pe care a iubit-o total, necondiţionat.

Jenny nu a considerat niciodată un lucru extraordinar genul ăsta de dragoste obsesivă pentru mamă, dragostea care-i face pe fiii din toată lumea să considere că, oricât de îngrozitor, de rău s-ar purta, există întotdeauna o fiinţă care-i iubeşte şi le iartă totul.

Spera să nu nutrească şi ea un asemenea sentiment de devoţiune pentru Ben şi mai spera că el, ca bărbat, va fi în stare să se descurce şi fără asta.

Se înnopta. A luat ghiveciul, l-a dus în seră şi l-a pus pe raftul obişnuit.

A îndreptat apoi un lujer de trandafir, l-a udat, după care a ieşit din nou în grădină să ude răsadurile.

Nu putea să facă nimic în legătură cu pisica şi deja îi simţea lipsa – întotdeauna se ţinea după ea când mergea prin grădină.

În seara aceea nu a găsit momentul să le spună copiilor despre moartea lui Biggles.

Dimineaţă era epuizată după o noapte agitată, în care aproape jumătate a stat trează întrebându-se ce o face Alan în patul ăla dublu, queen-size.

Într-o stare de letargie şi l-a imaginat plin de vigoare tinerească, petrecându-şi noaptea cu Serena, fără niciun fel de inhibiţii, fericit că de mult nu s-a mai simţit atât de bine.

Recunoscătoare că s-a luminat, în sfârşit, de ziuă şi că cele mai rele gânduri care-i torturau mintea puteau fi alungate undeva, într-o tainiţă precum Dracula în coşciugul lui, s-a dat jos din pat devreme şi s-a lăsat pradă ritualurilor de zi cu zi.

Polly a plecat la şcoală devreme, alergând spre maşina lui Ceci Caine, eliberată de grijile examenului şi absolut încântată, debordând de satisfacţie pentru recentul ei statut de proaspătă stea.

Jenny a sărutat-o de despărţire şi a avut vagul sentiment că, la sfârşitul zilei, s-ar putea ca Polly să se întoarcă acasă văitându-se dramatic că toată lumea – întreaga şcoală – o urăşte, că nu mai are niciun prieten, nici măcar unul şi asta pentru că sunt atât de invidioşi pe ea.

În sfârşit, a mai rămas numai Ben, care-şi strângea lucrurile pentru şcoală de prin toate colţurile casei.

— Ai să întârzii, Ben. Sau ai cumva dimineaţa liberă? l-a întrebat sperând să fie aşa şi întrebându-se dacă s-ar duce să aducă pisica şi dacă s-ar ocupa el de tot ce trebuia făcut.

— Totul este în ordine, pot să iau autobuzul următor. Mi-am făcut toate temele, nu mi-a mai rămas nimic pentru ora de studiu.

Şi după cum arăta, Jenny era sigură că era adevărat. I s-a părut că nu este drept să recompenseze sârgul ăsta cu vestea proastă despre Biggles, dar nu avea ce să facă.

— Ştii când a venit aseară Paul la noi? a început ea şi brusc i s-au umplut ochii de lacrimi. Ben a îmbrăţişat-o şi s-a simţit atât de bine să fie alinată încât s-a lăsat pradă nefericit şi a plâns în voie. Este vorba de pisică, a murit! a reuşit ea să articuleze, plângând pentru Biggles şi pentru mariajul ei care se dezintegra.

— Ştiu, a zis Ben, mângâind-o cu dragoste pe umăr. L-am auzit pe Paul, dar n-am vrut să spun nimic ca să nu audă Polly. Ştii ce imaginaţie are, aşa că mi-am zis că s-ar putea să umble toată noaptea căutând spiritul pisicii pe acoperiş.

Jenny a râs printre lacrimi de felul atât de sintetic în care a exprimat Ben înclinaţiile surorii lui, iar Ben, cu un simţ practic nu de mult câştigat şi cu speranţa de a o vedea pe Carol Mathieson, a luat un sac pentru gunoi din sertarul destinat acestui gen de lucruri.

— Mă duc eu să-l iau.

Jenny şi-a suflat nasul şi şi-a şters ochii, hotărând brusc că trebuie să facă ea lucrul ăsta, nu să-i atribuie în mod automat lui Ben rolul de substitut al lui Alan pentru toate treburile domestice neplăcute.

Şi i-a luat sacul din mână. Dacă mamele singure trebuie să se obişnuiască cu lucruri precum îngroparea animalelor moarte ale familiei, atunci ar face bine să înceapă să le pună în practică.

— Nu, sincer, totul este O.K., iar iu trebuie să te duci la şcoală. Mă ocup eu de Biggles, i-a spus cu fermitate, împingându-l uşor spre geanta de şcoală.

Ben a cedat, simţind că ar trebui să insiste şi întrebându-se de ce nu este acolo tatăl lui ca să-i spună dacă trebuie sau nu să facă

asta.

În drum spre autobuz s-a uitat înapoi spre casa familiei Mathieson. Părea că nu este nimeni acasă. Peugeot-ul alb nu era pe alee şi Ben a ajuns la concluzia că ridicarea unei pisici moarte din grădina ei nu este cel mai erotic gen de întâlnire pe care ar putea-o avea cu Carol.

Când a sunat la familia Mathieson nu a răspuns nimeni, aşa că Jenny a dat roată prin faţa casei întrebându-se care o fi cea mai bună modalitate de a pătrunde în curtea din spate. Nu voia să se întoarcă acasă fără pisică; ar fi trebuit să apeleze la Paul ca să i-o aducă şi n-ar fi scăpat de teoria lui privind adâncimea potrivită pentru mormântul pisicii.

N-ar fi putut să-l împiedice să-i ţină toată predica cu ţărână din ţărână etc., ca şi cum ar fi fost nişte funeralii adevărate, sau să-i vorbească despre statisticile guvernamentale privind proporţiile copiilor sadici care se bucură să chinuiască pisicile.

A încercat poarta de fier forjat care ducea în grădina din spate, dar ar fi trebuit să-şi închipuie că ei n-ar fi lăsat-o, în mod neglijent, descuiată. Fără să se descurajeze, a târât de la uşa din faţă unul din cei doi porci de piatră care stăteau de strajă de o parte şi de alta a treptelor.

Este destul de rezistent, şi-a zis ea, ca să o susţină. Sau poate că n-o fi chiar din piatră? s-a gândit mai bine când, urcându-se pe el ca să escaladeze poarta, i s-a rupt râtul. Va trebui să se întoarcă mai târziu cu nişte super-glue.

Pisica era încă sub liliacul unde a găsit-o Paul, deşi decent acoperită, precum un cadavru pe care-l vezi la TV. A simţit dintr-odată repulsie să se aplece să ia micul cadavru, dar şi-a zis că nu este decât Biggles, motanul pe care l-a ridicat în braţe de milioane de ori în cei zece ani ai lui.

— Păcat că n-ai avut într-adevăr zece vieţi, a murmurat aplecându-se şi luându-l aşa acoperit cum era; l-a pus în sacul de gunoi, fără să se uite prea îndeaproape la el, preferând să şi-l amintească viu şi jucăuş cum a fost.

A pornit cu sacul spre poartă, surprinsă de cât de greu este Biggles mort.

Ca să sară înapoi peste poartă a folosit masa de fier forjat din grădină, recent vopsită în alb; s-a urcat pe ea şi a rămas acolo câteva clipe, chibzuind cum să sară dincolo cu sacul.

Nu putea să-l arunce înainte, cu Biggles, aşa cum ar fi fost înţelept; avea impresia că ar putea să se lovească şi să-l doară sau că ar fi lipsă de respect. În cele din urmă şi-a adunat tot curajul şi a sărit pur şi simplu, înjurând când, cu piciorul, a lovit o ureche a porcului care s-a rupt şi ea.

— La dracu, a murmurat Jenny culegând rătul şi urechea, şi aşezându-le lângă uşa de la intrare, gata pentru a fi lipite mai târziu. A ridicat sacul pe umăr şi a pornit spre casă, arătând ca un adevărat hoţ cu prada în spate. Nimeni nu s-a oprit să o întrebe nimic, nimeni nu a părut să observe că a pătruns fraudulos în grădina familiei Mathieson sau că le-a distrus porcul. Halal participanţi la acţiunea „De veghe-n cartier”! şi-a zis.

CAPITOLUL 12

— Ţi l-aş fi adus eu, dacă ai fi aşteptat până la prânz, i-a spus Paul cu reproş pentru faptul că s-a dus să-l ia singură.

Cu braţele încrucişate la piept, cu faţa posomorâtă, o urmărea cum astupă micul mormânt în grădină.

Părea dezamăgit, şi-a zis Jenny, deşi nu putea să spună dacă din cauză că a fost privat de o treabă ce incumba poziţiei lui de supraveghetor al străzii sau pentru că s-a dovedit capabilă să pătrundă în grădina lui din spate, apărată ca o adevărată fortăreaţă. Sau poate că era supărat din cauza porcului de piatră!

— Îmi pare rău de rât şi de ureche, i-a spus ea, netezind cu tandreţe pământul deasupra motanului, ca pentru a-i face un pat moale. Am să vin mai târziu şi am să le lipesc, e-n ordine? Sau să-l trimit pe Alan când se va întoarce? Asta ar trebui să-l facă să reacţioneze, s-a gândit ea, uitându-se pe furiş spre Paul. Dar el n-o asculta.

— Eşti sigură că e destul de adâncă? a întrebat-o cu mâinile în şolduri, privind preocupat mormântul. Vreau să spun, dacă ai de gând să continui să cultivi zmeură aici? Părea foarte îndoit, ca şi cum zmeura s-ar fi putut molipsi de la pisică. Poate că-şi închipuie că o să fie tărcată şi o să aibă blană!

Jenny a izbucnit în râs.

— Gândeşte-te la pământul ăsta ca la un humus bun, de pe vremuri. Chestia aia pentru care plăteşti o avere ca să o împrăştii prin grădină. Paul s-a încruntat gânditor, iar Jenny n-a putut rezista să nu-l provoace în continuare. Păcat că nu-i reciclăm şi pe oameni în felul ăsta!

— Oh, cu oamenii există anumite reguli, a spus el pompos, de data asta aflându-se pe un teren cunoscut

— Era vorba doar de reguli. În definitiv, oamenii nu pot fi plantaţi oriunde, nu? Adică ce s-ar întâmpla dacă am proceda aşa, la voia întâmplării?

Jenny s-a sprijinit gânditoare în lopată, venindu-i în minte cât de întinse erau cimitirele de la marginea Londrei.

— Singurul lucru bun în ceea ce priveşte cimitirele este faptul că sunt spaţii deschise. E păcat totuşi ca toată întinderea aia să fie doar pentru morţi. Sunt sigură că aş prefera să fiu înmormântată sub cireşul de colo mai degrabă decât să mă pierd în anonimatul cimitirelor de la Mortlake sau Putney Vale. Nu văd de ce ar fi mai puţin sănătos. A luat de jos o piatră şi a aruncat-o într-un tufiş. Ştii că se găsesc sicrie complet biodegradabile? i-a pus lui Paul. Ţi-l trimit într-un pachet plat, ca un dulap de bucătărie. Ne-am putea face propriile noastre funeralii. Foarte legal.

Paul părea îngrijorat, s-a încruntat tot, ca şi cum brusc i-a trecut prin minte bănuiala că membrii mai multor generaţii ai familiei Collins, fără să aibă certificat în regulă şi fără să fie vârâţi în sicrie, ar putea să putrezească deja sub straturile dintr-odată suspicios de verzi şi pline de sevă.

Ce-i trece prin cap? s-a întrebat Jenny. Se gândeşte oare la scumpii lui poliţişti, cu mânecile cămăşilor albastre suflecate până la coate, săpând în grădina ei şiruri de tranşee ca să vadă ce se află dedesubt? Odată Biggles îngropat, l-a lăsat să-i ia sapa şi l-a urmărit ducând-o în şopron.

A zâmbit când l-a surprins privind în jur, la ceea ce se afla înăuntru, de parcă ar fi vrut să verifice dacă sunt într-adevăr saci cu îngrăşăminte pentru grădină şi nu altceva.

În timp ce strângea bolurile pentru mâncare şi apă ale lui Biggles ca să le pună în maşina de spălat, a bătut în fereastra bucătăriei doamna Fingell.

— Ai angajat bărbaţi să-ţi lucreze ceva? a întrebat ea urcând treptele şi intrând în bucătărie. Adulmeca de parcă ar fi vrut să simtă mirosul de zugrăveală sau de tâmplărie nouă.

— Nu, de ce? Ce bărbaţi? a întrebat-o Jenny. Aplecată peste maşina de spălat vase, a umplut compartimentul corespunzător cu detergent pentru spălat, a verificat filtrul şi a pus nişte sare. De ce oare maşinile astea care de fapt ar trebui să-ţi economisească timp au nevoie de atâta atenţie? a bombănit ea ridicându-se şi dând drumul la maşina de spălat.

Doamna Fingell s-a lăsat să cadă pe balansoar şi şi-a proptit picioarele de bufet. Pare că se simte foarte confortabil, şi-a zis Jenny, flatată brusc de faptul că femeia se simte absolut în largul ei. Close nu era genul de loc în care oamenii să fie încurajaţi să se facă comozi într-o cameră care nu era a lor.

— Pentru că în ultimul timp au tot intrat şi ieşit bărbaţi de aici, de aia, i-a răspuns doamna Fingell, cercetând cu privirea ascuţită calendarul din bucătărie.

Jenny a simţit cum o trece un fior. Deci „De veghe-n cartier” este totuşi eficientă! Doamna Fingell nu a putut să-i vadă decât pe Robbins şi George Pemberton (plus trandafirii) şi pe cei din echipa de filmare. Jenny s-a simţit însă dintr-odată vinovată, ca şi cum ar fi fost surprinsă expunându-se numai în portjartier şi cu bască în cadrul uşii, sub o lampă roşie.

— Doar pentru câteva modificări ici şi colo, a minţit ea întrebându-se de ce se oboseşte şi refugiindu-se la chiuvetă pentru a umple ceainicul. Polly este un pic cam prea mare pentru tapetul din camera ei, cu toţi poneii ăia roz. Faceţi cumva informări pentru Paul Mathieson sau ce? a întrebat-o întorcându-se să o înfrunte pe doamna Fingell cu un zâmbet provocator. În definitiv, ce o interesa pe ea, mai ales pe ea, cu cine se vede, când şi pentru cât timp?

— Întâmplător, n-ai cumva drum spre supermarket în dimineaţa asta? a schimbat subiectul doamna Fingell. Dacă ai avea, nu m-ar deranja să vin şi eu cu dumneata.

Nu era o sugestie sau o rugăminte, ci un ordin. Nu este nimic neobişnuit în faptul că o bătrână să aibă nevoie de puţin ajutor la cumpărături, şi-a zis Jenny. Numai că, întrucât avea conştiinţa nu tocmai atât de curată pe cât ar fi trebuit, ea a resimţit totul ca pe un fel de şantaj. Între ele parcă plana în încăpere vechiul cântec din copilărie – „te-am văzut, te-am văzut!“

Jenny s-a simţit încolţită, dar destul de în siguranţă. Doamna Fingell nu putea să ştie ce s-a întâmplat în dimineaţa aceea când transperantele de la seră au fost bine trase în jos şi, categoric, având în vedere trecutul ei, nu avea niciun drept să judece. Jenny şi-a spus toate astea în timp ce-şi căuta supusă cheile maşinii.

— Am şi eu nevoie de câteva lucruri, i-a spus doamnei Fingell. Apoi putem să mâncăm ceva în cafeneaua magazinului, dacă vreţi.

Bătrâna doamnă a zâmbit cu satisfacţie şi s-a ridicat de pe balansoar. A pornit cu o viteză surprinzătoare spre uşa din spate.

— Atunci hai să mergem, scumpo, altminteri câinele o să-şi piardă răbdarea aşteptând plimbarea asta. Căutând sub chiuvetă în colecţia ei de pungi, Jenny i-a aruncat o privire aspră. Este în regulă, pot să mă descurc plimbându-l şi singură în jurul cartierului, i-a strigat doamna Fingell batjocoritor.

Ăsta-i genul de lucru pe care ar trebui să mă vadă Carol Mathieson că-l fac, s-a gândit Jenny în timp ce o ajuta pe doamna Fingell să se urce pe locul din faţă în Golf, nu cum îmi arăt fundul într-un magazin plin de cumpărători!

Nu că opinia lui Carol ar conta, şi-a zis ea, întrebându-se dacă acţiunea „De veghe-n cartier” nu era menită să-i facă mai degrabă pe oameni să se simtă mai paranoici decât în mai mare siguranţă!

La intrarea în magazin, cu mâna pe cărucior doamna Fingell a ezitat, parcă sperând că Jenny o să-i facă chiar ea cumpărăturile, să se întindă pe rafturile de sus şi să se vâre în frigidere în locul ei, în timp ce ea să arate cu gesturi regale spre biscuiţi şi banane.

Jenny nu era dispusa să facă jocul ăsta, a văzut cât de agilă putea fi bătrâna şi, hotărâtă, a luat şi ea un cărucior şi a condus-o pe doamna Fingell în primul raion.

— Ne vedem la casă şi apoi, dacă mai avem timp, mergem şi la cafenea, i-a spus ea, după care a lăsat-o mai moale. Ţine minte ce nu poţi ajunge şi mă întorc să le iau eu pentru dumneata. Sau poţi cere lucrul ăsta cuiva din personal sau oricui din jur, a adăugat imediat.

— Îmi fac cumpărăturile aici din ziua în care s-a deschis magazinul, i-a strigat doamna Fingell peste umăr, îndreptându-se spre raionul de ţigări. Am să mă descurc!

„Cumpără până cazi din picioare”, era fraza care i-a trecut prin cap lui Jenny în timp ce punea în cărucior tot felul de cutii.

Ceea ce era distractiv când cumpărai haine şi pantofi, dar într-un supermarket lucrurile stăteau altfel, întotdeauna se bloca când încerca să-şi amintească ce mănâncă de obicei familia, ce marcă de cereale pentru micul dejun să aleagă, cât de bună este hârtia igienică gri. Chiar şi atunci când venea la magazin cu lista bine întocmită, organizată şi eficientă, tot o apuca nebunia, ceva ce avea poate legătură cu plafonul prea jos, ameninţător, şi începea să arunce la întâmplare în cărucior diverse sucuri oferte speciale, detergenţi pentru podea, tot felul de semipreparate de pui care sfârşeau în fundul congelatorului. Probabil că sunt profilul ideal al cumpărătorului, îşi zicea ea uneori cu luciditate.

Încărca furioasă pungile pentru a ţine ritmul cu fata de la casă, întrebându-se cum a putut să ia zece cutii de mâncare pentru

pisică când nu mai avea nicio pisică. În clipa aceea a auzit din spate vocea Laurei Benstone.

— Este pozitiv! Nu-i aşa că e minunat? Jenny a reuşit să dea dovadă de atâta amabilitate socială, încât să-şi ridice ochii şi să-i transmită felicitări. O privire scurtă spre Laura a convins-o că ea însăşi arăta ca un bebeluş, cu un pulover de mohair mult mai mare decât măsura ei şi cu bretonul prins deasupra sprâncenelor. Fetelor nu le-am spus încă, ne-am gândit că ele l-ar vrea chiar acum. Ştii cum sunt copiii, n-au răbdare să aştepte!

Triumfătoare, Jenny a vârât ultima pungă cu morcovi într-una dintre numeroasele sacoşe, exact în clipa în care casieriţa marca totalul.

— Nouăzeci şi şase şi cincizeci, vă rog, a anunţat-o cu vocea plictisită, iar Jenny a început să caute în geantă după cârdul Switch.

— Nouăzeci şi şase de lire sterline! Pe toţi dracii, ce armată ai de hrănit?

Doamna Fingell, urmată de un tânăr care-i ducea cele două pungi de cumpărături, a apărut în faţa lui Jenny, care a fost tentată să-i răspundă: „Întreaga armată a SUA, contingentul 1944!“ S-a auzit în schimb un zgomot urât de la maşina de verificat cârdurile.

— Îmi pare rău, doamnă, cârdul ăsta nu este valabil, i-a spus casiera căscând şi aşteptând răbdătoare ca Jenny să-i dea un alt mijloc de plată.

— Oh, scumpo! a auzit-o pe Laura în spate. Ce îngrozitor! De parcă n-ar fi întâlnit nimic mai tragic în viaţa ei.

— Vă dau atunci un cec, a spus Jenny răscolind în geantă şi dorindu-şi să nu fi păstrat toate chitanţele şi bonurile pe care le primeşte. Asta probabil pentru că sunt soţie de contabil, şi-a zis ea. Fata de la casă cunoştea totuşi regulile meseriei ei.

— Numai dacă aveţi un alt card care să vă garanteze cecul, i-a spus ea întinzându-i cârdul Switch fără nicio valoare.

A strâns buzele pungă privind spre raionul delicatese, fără să fie câtuşi de puţin nefericită că este ţinută pe loc.

Conştientă că în spatele ei s-a format o coadă bunicică şi că oamenii sunt nerăbdători, Jenny a încetat să mai cotrobăie prin geantă.

— Ei bine, de fapt este singurul card pe care-l am la mine, a încercat zâmbind sigură de ea şi cu un ton absolut liniştit. Sunt convinsă că este o greşeală şi, oricum, am tot felul de acte de identificare dacă acceptaţi cecul. Şi a început să întindă pe masă permisul de conducere, carnetul de membru al clubului de tenis şi alte documente.

— Îmi pare rău, nu putem, i-a răspuns fata complet neimpresionată.

— Oh, dar cu siguranţă… a început Laura să o susţină.

— Ascultă, aici îmi fac întotdeauna cumpărăturile. Este un şef sau cineva cu care să pot vorbi? Să-i explic situaţia? Evident, nu pot să renunţ la cumpărături de nouăzeci şi şase de lire sterline numai din cauza birocraţiei sau a vreunei greşeli stupide a băncii.

Jenny a simţit că dacă va pleca acum fără cumpărăturile din căruciorul încărcat ochi, nu va mai putea să facă niciodată cumpărături. Salvarea a apărut sub înfăţişarea unui bărbat bine îmbrăcat, cu ecuson în piept, care a venit cu paşi mari şi situaţia a fost lămurită.

— Sunt unul dintre clienţii dumneavoastră cei mai fideli, s-a auzit Jenny zicând. A câştigat, a fost uşor, cu manierele ei, cu accentul ei şi cu numărul carnetului de membru al clubului de tenis şi adresa scrijelite pe dosul cecului.

— Ai fost al naibii de norocoasă, i-a spus doamna Fingell în

timp ce se îndreptau spre maşină.

— De ce? Cecul meu nu este fals şi nu-şi puteau închipui că am atâţia bani lichizi asupra mea, puteam să fiu jefuită. M-aş fi putut duce acasă să iau o altă carte de credit.

— Oh, nu, n-ai fi putut, a intervenit Laura. Nu dacă ai cumpărat şi ceva produse lactate. Nu permit să se lasă cu ele din magazin dacă au trecut mai mult de treizeci de minute din clipa în care au fost luate din raft. De teamă să nu capeţi vreo intoxicaţie şi apoi să-i dai în judecată.

— Cecul ăla putea fi totuşi fals, nu? Au acceptat numai pentru că faci parte. Din lumea bună, a insistat doamna Fingell, înfuriind-o pe Jenny. La drept vorbind, ai plecat fără să plăteşti. Crezi că ar risca aşa ceva cu oameni ca mine sau cu cei din cartierul de blocuri? a pufnit bătrâna.

Jenny a încărcat toate cumpărăturile în portbagaj şi l-a trântit puternic. Doamna Fingell aştepta să-i fie deschisă portiera, ţinând-o pe a ei:

— Când nu este vorba de oameni de genul tău, ci de cei ca mine sau din Common, asta se numeşte cu totul altfel. I se spune furt din magazin.

— Stai puţin, vorbim cumva despre acelaşi Ben? Fratele meu, Ben? Eşti cuplată cu Ben?

Vocea lui Daisy devenea tot mai puternică cu fiecare întrebare, iar fetele de la coadă, la bufetul pentru prânz, au început să se uite la ea cu interes.

Emma părea jenată, jucându-se cu piureul din farfurie, dar nu putea să nu-şi ascundă un zâmbet.

Daisy a pus furculiţa jos şi a considerat încheiat prânzul (ravioli făcute la şcoală, oricum părea fără niciun gust ca să fie mâncate).

Sophie stătea lângă Emma, confirmându-i prin zâmbet că îngrozitoarea veste este adevărată, foarte adevărată: Emma ieşea acum cu fratele ei.

— Dar este fratele meu! Ce porcărie! a exclamat ea. Cum ai putut? După care, sortându-şi priorităţile a întrebat: Şi de ce nu mi-aţi spus până acum?

— Pentru că am ştiut că ai să reacţionezi aşa, i-a răspuns Emma. Ştiu că probabil este greu să gândeşti despre fraţi ca despre nişte fiinţe umane, dar dacă îi priveşti cu detaşare, obiectiv, să zicem când este cu colegii lui, într-un grup, nu arată rău deloc. Şi sărută grozav, a spus ea cu o plăcere nedisimulată. Daisy a fost cuprinsă de un tremur uşor. Nici măcar nu-şi putea închipui că fratele ei ar face aşa ceva cu cineva, darămite cu cea mai bună prietenă a ei. Într-un fel era, ei bine, era indecent! Mirosurile prânzului îi trezeau greaţă.

— Oricum, mi-a spus, ceea ce este cel mai important, a continuat Emma sperând să o aducă pe Daisy într-o dispoziţie mai bună, că prietenul lui, Oliver, te place cu adevărat. O să fie la petrecerea Sophiei sâmbătă, nu-i aşa?

— O, da, Oliver vine categoric, a confirmat ea. Aşa că va trebui să găseşti o modalitate de a fi şi tu, Daisy. A întrebat de tine şi săptămână trecută. S-a oprit exact la timp pentru că era cât pe-aci să adauge: „Înainte să o abordeze pe Lucy“.

Daisy s-a dus la bufet şi a luat mărul cel mai verde. Holul răsuna de vocile copilăreşti care o înnebuneau de cap.

De-abia aştepta să termine şi să meargă la colegiu. Cunoştea toate statisticile, părinţii ei şi prietenii lor le citeau ca pe nişte texte biblice săpate în piatră, totul despre cât de mult mai bine le e fetelor într-o şcoală numai de fete.

„Fără ca nimic să le distragă atenţia”, adăugau ei întotdeauna

eufemistic, referindu-se la băieţi.

Cât de puţine ştiau! În definitiv, despre ce credeau ei că vorbesc fetele la şcoală tot timpul şi la ce credeau ei că se gândesc? Băieţii te distrăgeau, indiferent că erau sau nu prezenţi ca persoană fizică. Deşi trebuia să recunoască că probabil era mult mai uşor la o oră de fizică să nu fii într-o şcoală cum este cea la care spune Ben că merg fraţii lui Oliver, unde băieţii le tachinează tot timpul pe fete.

Dar dacă ea şi Ben ar fi fost la aceeaşi şcoală, poate că nu l-ar vedea ca aparţinând unei specii diferite, care nu are niciun drept să prezinte vreun interes romantic pentru cea mai bună prietenă a ei.

S-a liniştit amintindu-şi căldura privirii ochilor negri ai lui Oliver când se uita la ea acolo, pe terenul de hochei.

— Îmi pare rău, Emma, a spus Daisy strecurându-se înapoi pe locul ei şi încercând să zâmbească. Pur şi simplu am fost şocată. Nu este de mirare că în ultima vreme lui Ben nu-i mai dispare zâmbetul ăla uriaş de pe faţă.

— Cred că nu numai zâmbetul este uriaş, a şoptit Sophie chicotind.

— Oh, te rog, scuteşte-mă, a bombănit Daisy, împinsă dincolo de limitele suportabilului.

Avea nevoie de timp ca să se obişnuiască cu ideea că Ben, Bel cel stângaci, cu mâinile alea lungi şi care roşea din orice, poate fi obiect al dorinţei.

Îi trebuie probabil o viaţă pentru a se obişnui cu aşa ceva, şi-a zis ea.

— E cam prea în scurt, ştiu, i-a spus Carol lui Jenny pe treptele casei familiei Collins. Şi îmi cer scuze. Dar am considerat că este vremea să avem o mică întâlnire, doar pentru o trecere în

revistă, ca să spunem aşa. Fă tot posibilul să vii.

Jenny a căutat o scuză, dar n-a găsit niciuna.

— Vine şi prietena ta, Sue, a încercat să o convingă Carol, strângând în mod automat din buze, gândindu-se la capacitatea lui Sue de a goli paharele.

— N-ai putea să distribui pur şi simplu un fel de buletin? i-a sugerat Jenny, întrebându-se de ce oare n-ar face un raport zilnic, editat la un nivel aproape profesional, pe computerul din mansarda lui Paul.

— Oh, nu, nu merge aşa. Avem nevoie de inputul personal şi de sugestii din partea membrilor, a insistat Carol. A udat vârful creionului, prins cu un şiret de blocnotes, şi a tăiat numele lui Jenny de pe listă. Consider deci că ai spus da, a anunţat-o când era deja la jumătatea drumului spre poartă, înainte ca Jenny să mai aibă timp să spună ceva.

În timp ce închidea uşa, surprinsă că nu a fost stabilită o parolă secretă pentru întâlnirea din cursul serii, a auzit deschizându-se poarta casei de alături şi a simţit un val de simpatie pentru vecinul ei nevăzut.

— Vin cu tine diseară dacă vrei, i-a spus Ben indiferent, coborând scările. Nu am prea multe teme şi este totuşi o chestie.

— N-o să fie nicio distracţie, numai vecini. N-ai să te plictiseşti?

— Nu, este O.K. Vin pur şi simplu ca să văd şi eu cum este, a mormăit el întorcându-se sus.

— Crezi că este vorba de ceva ce am fi făcut noi? Parcă am fi la şcoală şi ne-a convocat directoarea, i-a şoptit Sue lui Jenny când s-au strâns, mai târziu, în camera de zi la Carol. Şi unde sunt ceilalţi?

Nu era o participare la nivelul primei întâlniri în cadrul

acţiunii, trebuia să recunoască.

După cât se părea, Fiona Pemberton a trimis un bilet de scuze, invocând o întâlnire cu părinţii.

Nu l-a menţionat şi pe George, care stătea acum cocoţat pe braţul canapelei de piele a lui Carol zâmbindu-i pe furiş lui Jenny şi bătând uşor cu mâna pe locul de lângă el în semn de invitaţie, ceea ce o făcea să-şi dorească să se aşeze oriunde numai lângă el nu.

Era prezentă şi doamna Fingell, zâmbind fără să se adreseze cuiva anume, comod instalată în fotoliul de lângă dulapul cu băuturi.

Actorul şi câteva neveste de funcţionari la BBC stăteau grupaţi lângă ferestrele ce dădeau pe verandă, sporovăind despre cea mai bună modalitate de a curăţa trandafirii căţărători, fără niciun pahar şi tot întrebându-se ce să facă cu mâinile.

Un cuplu se uita foarte des la ceas. Jenny i-a făcut semn cu mâna doamnei Fingell şi l-a salutat cu un zâmbet pe actor, apoi i-a spus lui Sue:

— Noutăţile sunt toate vechi. N-o să aflăm nimic extraordinar.

— Oh, priveşte, i-a spus Sue cu interes, uitându-se afară pe fereastră. Uite-l pe Harvey fără Laura. Poate că o să vină după aceea să bem un păhărel.

— Sue, nu se poate! Nu Harvey! a avertizat-o Jenny. Este prea aproape de casă, iar Laura este din nou însărcinată.

A tras-o cu hotărâre de la fereastră şi s-au aşezat cât mai aproape de uşă pentru o posibilă retragere rapidă. Din bucătărie venea un miros îmbietor de chifle cu cârnăciori.

— Ascultă, dacă tot zici că este aproape de casă, i-a replicat Sue, uită-te la Ben al tău şi spune-mi cu mâna pe inimă că întotdeauna, dar întotdeauna se oferă voluntar să ajute în bucătărie…

Jenny s-a ridicat, a crăpat uşa şi s-a uitat discret. L-a văzut pe Ben în bucătăria lui Carol în postura cu totul neobişnuită pentru el de a aşeza paharele pe o tavă.

Carol era lângă el, murmurându-i instrucţiunile, iar Ben era tot îmbujorat.

Deşi ţinea cu o extraordinară grijă tava, paharele scoteau clinchete periculoase, a reuşit însă în cele din urmă să o aşeze pe masa de cafea fără ca întreaga colecţie de cristaluri a lui Carol să ajungă fărâmiţe pe podea.

— Un păhărel mai întâi, nu? a întrebat Paul agitând sticla cu sherry. Şi după aceea începem, i-a anunţat el.

S-a aşezat toată lumea, atenţi ca la şcoală, aşteptând ca Paul să-i introducă în subiect. Ben s-a lungit pe podea, într-un colţ, de unde avea o deschidere permanentă spre canapeaua pe care stătea Carol.

Sperând ca mama lui să nu observe, se holba încântat la Carol, a cărei fustă era trasă mult în sus, numai bine să zărească o flamură triunghiulară de chilot alb.

Spera din toată inima că n-o să-i ceară nimeni să se ducă să aducă ceva de la bucătărie.

Nu era sigur că putea să meargă.

— Problema este că nimeni nu raportează nimic, a început Paul străbătând camera cu paşi mari şi plini de importanţă, şi agitând broşura lui oranj „De veghe-n cartier”. S-a auzit un foşnet şi un oftat colectiv. Harvey s-a întins spre masă şi s-a servit cu două chifle cu cârnăciori, iar doamna Fingell ronţăia mare cu zgomot alune. Nimeni nu voia să-şi petreacă seara primind o muştruluială.

— Close a fost plin de străini în ultimele câteva săptămâni, cu toate echipele alea de filmare, a continuat Paul. Toţi s-au uitat la

Harvey, majoritatea cu simpatie. Şi au fost parcate aici tot felul de maşini, care, după câte ştim cu toţii, nu aparţin nici unuia dintre locuitori.

— Şi ce anume exact ar trebui să facem noi în legătură cu asta totuşi, Paul? l-a provocat Jenny nerăbdătoare să ajungă odată la subiect. Cu siguranţă nu este treaba nimănui cine vine în vizită la noi, nu?

— Ei bine, problema este să fim vigilenţi. Paul s-a răsucit şi a îndreptat ameninţător broşura spre ea. Să luăm numerele maşinilor, să verificăm cine intră şi în ce casă, şi dacă ies din nou şi încearcă poate o altă uşă. Genul ăsta de lucruri. Ar putea fi hoţi, care controlează când lipsesc proprietarii de acasă.

— Sau ar putea fi Martorii lui Iehova, a adăugat Harvey, întinzându-se şi umplându-şi paharul.

— Sau portărei, a intervenit Sue întinzând şi ea paharul ca să-i fie umplut.

Jenny s-a simţit foarte prost, ca şi cum fiecare aspect al vieţii ei personale s-ar afla permanent sub lupă. Era îngrozitor, de parcă ar fi fost din nou adolescentă, iar mama ei îi controla fiecare mişcare.

— De fapt, a intervenit ea cu hotărâre, mă gândesc să mă retrag din această acţiune, dacă nu vă deranjează. Găsesc oribil de lipsită de orice bun-simţ ideea să i se facă portretul şi să i se înregistreze numărul maşinii oricui mă vizitează, ca în nu ştiu care stat poliţienesc. Dacă stau şi mă gândesc bine, aş prefera să fiu jefuită decât să ştiu că li se întâmplă lucrul ăsta vizitatorilor mei!

— Şi eu la fel, a adăugat doamna Fingell, bătând emfatic cu bastonul în podea.

— Dar ce importanţă are dacă nu ai nimic de ascuns? a sărit Carol străpungând-o pe Jenny cu privirea, ca şi cum se aştepta să

descopere în orice clipă un secret îngrozitor. Jenny s-a lăsat pe spătarul scaunului, alarmată.

— Ei, haideţi, oameni buni. Nimeni nu vrea să spioneze, doar să avem grijă unul de celălalt. Asta înseamnă vigilenţă, nu înseamnă că-ţi vâri nasul unde nu trebuie. Paul făcea toate eforturile ca să-i împace.

— Este oribil, a insistat Jenny, uşor distrasă de faptul că Ben era teribil de îmbujorat.

Categoric, era şi el de acord cu ea, de data asta nu ea era cea care-l făcea să se simtă stânjenit.

S-a ridicat şi s-a aplecat să-şi ia poşeta de lângă scaun.

Poate că ar trebui să-i angajeze pe Paul şi Carol ca detectivi particulari, să-i pună să-l verifice pe Alan, să vadă ce pune la cale, asta le-ar elibera minţile de crimele inexistente din Close.

— Ăăă, ia loc încă un minut, te rog, Jenny. Paul a prins-o de braţ şi a aşezat-o cu blândeţe înapoi pe scaun. Nu este vorba numai de numerele maşinilor şi lucruri de genul ăsta. Ce vreau eu să spun este că oamenii nu observă când se petrece ceva neobişnuit. Aşa cum s-a întâmplat când ai sărit poarta ca să-ţi recuperezi pisica din grădina noastră.

— Ca Bill Spărgătorul, a pufnit chicotind Sue. Cu prada în spate şi tot tacâmul!

— Exact ca Bill Spărgătorul. Asta e. A declarat Carol, aplecându-se în faţă şi îndreptând un deget acuzator spre Jenny. Şi nimeni nu a observat! Nici măcar o singură persoană. Nimeni de pe toată strada… Acum degetul tremura de furie, rotindu-se spre toată camera, acuzându-i absolut pe toţi. Nevestele de la BBC priveau vinovate mocheta. Nimeni nu a raportat că a sărit peste poartă şi că s-a întors pe acelaşi drum, în mod absolut evident cu un sac în spate!

S-a lăsat din nou pe spătarul scaunului, fusta ridicându-i-se şi mai mult din cauza agitaţiei, spre nespusa încântare a lui Ben.

— Carol, i s-a adresat Jenny cu blândeţe, aşa cum ai vorbi cu cineva în pragul nebuniei, Carol, asta s-a întâmplat pentru că a fost vorba de mine. Dacă m-a văzut cineva, s-a întrebat probabil ce caut acolo, sus, simţind un pic de curiozitate, dar toată lumea mă cunoaşte. Nu era cazul să fiu subiectul unui raport referitor la un delict. Şi mi-am cerut scuze pentru că am spart porcul.

— Dar în locul tău ar fi putut fi oricine! Cineva din cartierul vecin! a izbucnit Carol.

— Dar nu a fost! Am fost eu! Oh, totul este ridicol. Mă duc acasă să mă uit la televizor. Jenny s-a ridicat din nou să plece. Sue a dat lacomă paharul peste cap şi s-a sculat şi ea să o însoţească.

Carol arunca fulgere din priviri, iar Jenny nu a rezistat să n-o mai provoace puţin, anunţând, aşa, în general:

— Nu fac decât să traversez drumul, Carol. Nu te simţi obligată să mă urmăreşti sau să faci însemnări.

Ajunse afară, Sue şi Jenny au tras adânc în piept aerul proaspăt, liber.

— Eu sunt de vină sau Carol o ia razna? a întrebat Jenny. Şi ce este cu treaba asta „dacă n-ai nimic de ascuns“? Ce înseamnă asta?

— N-am nicio idee, i-a răspuns căscând Sue. Ceea ce aş vrea eu să ştiu totuşi, şi n-ai decât să mă consideri o băgăcioasă dacă vrei, este de ce Ben al tău a mai rămas acolo?

CAPITOLUL 13

Pe drum spre casă, de la Leicestershire, Alan a condus foarte repede, uşurat într-un fel că nu a putut să o convingă pe Serena să accepte să meargă cu el cu maşina, ea insistând să se întoarcă la Londra singură, cu trenul.

I-a spus că are o carte pe care arde de nerăbdare să o termine, cerându-şi scuze pentru faptul că nu este sociabilă şi exprimându-şi speranţa că n-o să se supere. Mai bine că este singur cu gândurile şi muzica lui decât să fi fost nevoit să facă conversaţie pe parcursul a o sută cincizeci de mile!

Cu siguranţă că ar fi sfârşit povestind anecdote despre familie. Nici nu s-a străduit prea mult să o ademenească în maşina lui, conştient că a fost mult prea laş ca să o seducă.

Nu a reuşit nici măcar să facă o încercare aşa cum se cuvine, contând prea mult – în timp ce se învârtea neîndemânatic în jurul ei, tot turnându-i vodcă –, că o să-şi dea seama şi ea ce urmăreşte de fapt şi o să intre în joc. O consolare foarte mică era faptul că nimic nu s-a întâmplat în realitate, că încă nu are de ce să se simtă vinovat şi că cel puţin se poate întoarce acasă capabil încă să o privească pe Jenny drept în ochi.

În timp ce mergea cu viteză pe M1, de la radio au început să se reverse sunetele cântecului Trepte spre paradis, al formaţiei Led Zeppelin, ceea ce l-a dus pe Alan cu gândul la prima lui întâlnire cu Jenny. Fermecat de felul în care a cântat Concertul de Mozart la colegiu, unde însoţise fără tragere de inimă o verişoară cât se poate de plicticoasă, a fost uluit când Jenny a acceptat să ia cina cu el.

Întors acasă şi aproape nevenindu-i să creadă ce noroc are că a acceptat să vină cu el, a pus la patefon preţiosul album Led

Zeppelin recent achiziţionat, cerându-şi scuze pentru gustul său muzical, dar din raftul de lângă biroul lui dezordonat Jenny luase vechiul casetofon din liceu şi asculta tocmai Trepte spre paradis. Până la solo-ul chitarei erau deja în pat. Nici nu-i venea să creadă în succesul lui, atât de uşor a mers totul.

Acum, încercarea de a face cuiva curte, chiar şi gândul la o asemenea încercare, îi provoca o groază care-i usca gâtul şi-i accelera bătăile inimii. A dat vina pe lipsa de practică, pe adrenalină şi pe aventură. Toate astea nu erau deloc bune pentru tensiune şi-i displăcea profund sentimentul că, practic, a ajuns la o vârstă la care trebuie să se gândească la sănătate. Când doctorii scriu despre stresul de la mijlocul vieţii, la el se referă. Era prea deprimant. Oare faptul că îmbătrânea să însemne că de acum înainte va trebui să-şi petreacă tot restul vieţii având mare grijă să nu fie încercat de emoţii prea mari?

Şi undeva, în adâncul fiinţei lui, avea bănuiala, fără niciun fel de legătură cu durerea şi cu potenţialul dezastru de a fi descoperit, că dorinţa biologică de a face toate lucrurile alea sexuale cu trupul unei persoane cu totul noi s-ar putea nici să nu merite osteneala.

Sigur că, în ziua în care a reuşit să-i facă Serenei cunoscută dorinţa lui, s-a supărat pentru modul crud în care a fost respins şi pentru umilinţa la care a fost expus. Iar dacă reuşea, care i-ar fi fost recompensa? Nimic altceva decât sex şi, aşa cum se spune, asta găsea şi acasă.

Dar cum rămâne cu sentimentul de a te simţi mai tânăr? şi-a zis, cotind, în sfârşit, pe M25. Avea impresia că este bătrân, că-i albeşte părul, că îi cade şi că pierde şi puţinul ce-i mai rămăsese din şarmul şi puterea de atracţie de care se crampona şi care, ani de zile, i-au compensat lipsa copilărească de încredere. Dacă Serena l-ar putea face să se simtă mai bine în toate aceste privinţe,

atunci într-adevăr asta ar fi ceva ce n-ar găsi acasă!

Este perfect că Alan întârzie, s-a gândit Jenny la 13,30, dorindu-şi ca tipul pe care l-a trimis David Robbins să se fi rătăcit. De ce oare oamenii reuşesc să fie atât de punctuali, atât de capabili să găsească adresa la timp atunci când este vorba de ceva nelegal? s-a întrebat ea în clipa în care a auzit soneria. Nici nu putea să ţină socoteala celor care au întârziat la cină, scuzându-se toţi că au greşit drumul după Podul Putney, sau că s-au aventurat accidental în cartierul de vizavi, ca şi cum ea şi Alan ar fi locuit în cine ştie ce fundătură, iar indicatoarele erau scrise în sanscrită!

I-a spus cu fermitate omului de afaceri la patru ace care stătea nerăbdător pe treptele casei ei:

— N-am să pretind că aţi greşit adresa, dar pur şi simplu nu mai fac aşa ceva.

S-a auzit un murmur de scuză din partea clientului dezamăgit, apoi, de pe stradă, bocănitul inconfundabil al pantofilor lui Carol Mathieson. Aceasta s-a oprit, s-a uitat curioasă la vizitatorul ei şi, fără niciun fel de introducere, a zis:

— Am uitat să-ţi spun aseară cât de rău îmi pare de pisică! Păcat!

„Oh, Dumnezeule mare, era exact momentul potrivit pentru asta”, şi-a zis Jenny în barbă, zâmbind pe cât a putut atât lui Carol, cât şi clientului din faţa ei. Jenny şi-a dat seama că purta încă mănuşile galbene de cauciuc pe care le folosea când ştergea dulapurile din bucătărie şi brusc s-a gândit că s-ar putea ca bărbatul să bănuiască, mai ales după bizarul comentariu al lui Carol, că minte şi că are deja un client pentru practici mai bizare, înăuntru, legat poate gol de un scaun, aşteptând să fie biciuit cu coada ştergătorului cu care spală podeaua.

Dacă ar mai fi încercat-o fie şi cea mai mică tentaţie de a

continua să câştige bani servindu-i pe bărbaţi, întâlnirea din cadrul acţiunii „De veghe-n cartier”

De seara trecută i-a ucis definitiv orice asemenea ambiţie. Trebuie să existe modalităţi mai puţin riscante de a-ţi câştiga existenţa, modalităţi care să nu implice înregistrarea de către vecini a numerelor de înmatriculare ale maşinilor îndoielnice şi care să te facă să minţi spunând că ai primit vizita unor decoratori. Trebuie, de asemenea, să existe modalităţi care să n-o facă să-l trădeze pe Alan. Posibilitatea să o înşele era atât de dureroasă pentru ea, încât nu voia să rişte ca şi el să simtă acelaşi lucru din cauza purtării ei.

Când a venit David Robbins, jumătate de oră mai târziu, Jenny şi-a început discursul când el se afla încă la jumătatea drumului pe alee.

— Îmi pare rău, dar pur şi simplu nu mai pot să fac lucrul ăsta. Şi a izbucnit în râs când i-a văzut expresia de dezamăgire simulată. Mă retrag ca să duc o viaţă plină de virtute. Va trebui să faci un efort şi să te duci la o agenţie care stabileşte întâlniri sau ceva de genul ăsta.

— Oh, nu-ţi face probleme. De fapt nu am venit decât să-ţi mulţumesc, pentru că am cunoscut pe cineva, a anunţat-o cu un zâmbet fericit, făcând-o să se simtă că a cam exagerat cu graba şi că s-a cam făcut de râs. S-a gândit apoi dacă să-i ofere o ceaşcă de ceai, dar s-ar fi putut ivi complicaţii în conversaţie. Despre ce naiba să vorbească ei doi? Aşa că, susţinut acum numai de o pereche de bastoane, David a pornit pe noile lui picioare de plastic înapoi, după colţ, unde a parcat cu atâta discreţie. Nicio şansă ca Paul Mathieson să înregistreze acest număr de maşină, şi-a zis ea, având sentimentul, în timp ce închidea uşa şi se pregătea să fie din nou o soţie scrupulos de onestă, că şi-a luat rămas-bun de la un

prieten. Plină de bune intenţii, a petrecut următoarea oră scoţând copii după CV la computerul lui Daisy şi trimiţându-le la toate şcolile locale. Undeva trebuie să existe şansa unei slujbe oneste, şi-a zis ea.

Când s-a întors cu Polly (şi cu Harriet) de la şcoală, Alan era acasă, şi-şi preluase în stăpânire mult îndrăgita lui bucătărie. Aroma bogată a sosului Madeira pe care-l fierbea încet pe plită plutea îmbietor şi umpluse holul. Aromele gătitului din plăcere, spre deosebire de cele ale gătitului de nevoie, i-au încântat în asemenea măsură papilele gustative încât a fost nevoită să-şi înăbuşe un geamăt de lăcomie când a năvălit, împreună cu fetele, în casă.

— Ooh, a strigat adulmecând aromele îmbietoare, chestia asta pare delicioasă!

Alan stătea confortabil în balansoar, în jurul lui strălucind oale şi tigăi, pline cu legume şi ierburi, gata să fie puse la foc.

Părea solid, fericit, încântat că este acasă, cu ziarul deschis la pagina de fotbal şi cu pisica torcând pe genunchi. S-a aplecat să-l sărute, dar s-a tras înapoi îngrozită.

— Biggles! Ce caută aici? a exclamat ducând uluită mâna la gură.

— Oh, mulţumesc, Jenny, ce bine este să aflu că te bucuri că mă vezi! i-a spus el zâmbindu-i mustrător.

— Dar Biggles este mort! s-a mirat şi Polly uluită. Asta-i o stafie!

Jenny a simţit că-i vine să o pocnească, în defini tiv, a fost pisica lui Alan, iar veştile rele trebuie anunţate cu mai multă grijă. A considerat că este prea. Crud să-i spună la telefon, chiar şi ca pedeapsă pentru faptul că se cuibărea într-un hotel elegant cu Serena cea subţire. Numai că Biggles, care torcea fericit frecându-

şi capul mare de fiinţa favorită, era cât se poate de viu!

— Este mort! Tu l-ai îngropat, mami, nu-i aşa? a continuat Polly pironind-o cu privirea pe Jenny pentru a vedea vreun semn că şi-a pierdut minţile şi că a inventat totul.

— Da, am îngropat ceva. Aşteptam să te întorci ca să-ţi spun, i-a spus îndoită lui Alan, privindu-l cu suspiciune pe Biggles în timp ce-şi agăţa haina în cuier.

Polly a mângâiat uşor pe cap motanul pici că se putea mai murdar.

— Va trebui să te rebotezăm Iisus, a anunţat ea cu importanţă. Pentru că este a treia zi, nu-i aşa, iar tu ai înviat!

Jenny şi Alan s-au uitat unul la altul şi au izbucnit în hohote de râs.

— Ei bine, nu ştiu unde o fi fost, probabil încuiat în vreun garaj unsuros, undeva. Este teribil de murdar. Nici nu m-am gândit să verific zgarda celeilalte pisici. Nici măcar nu m-am uitat să văd dacă are zgardă, a spus Jenny. Cine ştie cine îi plânge acum lipsa.

Polly, de parcă i-ar fi venit dintr-odată o idee genială, a înşfăcat-o pe Harriet şi, plictisite de subiectul referitor la pisici vii şi moarte, cele două fetiţe au zbughit-o pe scări în sus. Avea un sentiment ciudat acum, că Alan era acasă.

Jenny petrecuse atât de mult din noaptea anterioară imaginându-şi-l în flagrant, încât parcă acum în faţa ei s-ar fi aflat cineva deghizat. Se aştepta ca în orice clipă să împingă pisica jos, să pună paharul pe masă şi să înceapă să anunţe sfârşitul mariajului lor. A simţit un fel de încordare interioară şi-i era tot mai greu să respire în bucătărie, unde era cald.

— Mă duc să iau ceva din maşină, i-a spus simţind că are nevoie de puţin timp pentru a se obişnui cu ideea că arăta atât de neschimbat, atât de normal.

Când a ajuns afară lângă BMW a fost tentată să deschidă portiera şi să adulmece aerul după vreun parfum străin. Pe banchete nu era nimic, niciun fel de revistă, niciun ruj uitat.

S-a dus la maşina ei căutând ceva cu care să se întoarcă în casă şi a văzut pe bancheta din spate dicţionarul de franceză al lui Polly. În clipa când încuie portiera, de peste drum s-a auzit un zgomot de geam spart. Îmboldită de simţul datoriei, a ieşit să vadă ce se întâmplă.

Harvey Benstone venea în ritm alert dinspre nr. 5, copleşit de responsabilitatea lui pentru ceea ce se petrece în vecini.

— Cred că este vorba de casa familiei Pemberton, a spus ajungând-o din urmă pe Jenny. Probabil copii din cartierul vecin după vreun video sau chestii din astea pe care să le vândă ca să-şi cumpere droguri.

Era atât de sigur că avea dreptate, încât Jenny nu a putut decât să admire felul în care lucrul ăsta îl făcea nepăsător faţă de posibilul pericol de a fi bătut măr de vreo bandă de adolescenţi solizi.

Dar când au ajuns în dreptul grădinii familiei Pemberton, dincolo de cei doi arbuşti de liliac nu era decât silueta contorsionată a lui George, care încerca să se strecoare înăuntru pe geamul de la hol.

— Afurisită femeie, a luat cheia, le-a strigat roşu tot de efort.

Jenny i-a lăsat pe amândoi acolo să încerce să găsească o modalitate de a intra în casă şi s-a întors la ea acasă. Acum cel puţin avea despre ce să-i povestească lui Alan.

— Eşti sigură că o să meargă? a întrebat-o Daisy pe Emma în baie. Tu de ce nu ţi l-ai făcut? Cu foarte multă grijă, nervoasă că ar putea să dizolve gresia dacă ar cădea pe jos, a deschis sticla de perogen, a mirosit-o şi a strâmbat din nas. Miroase periculos, i-a

spus Emmei.

Emma i-a luat sticla din mână şi a mirosit şi ea conţinutul.

— Nu, miroase eficient. Eu nu mi-l fac pentru că sunt deja blondă. Iar blondele au mai mult succes, nu aşa se spune? M-am gândit că părul tău este cam tern, cam prea spre griul ăla de şoarece. Chestia asta este tocmai bună pentru tine.

— Ei bine, cel puţin mamei n-o să-i pese, dată fiind starea în care este. Deşi nu ştiu, nu mai pot fi la fel de sigură de ea cum eram până acum, a spus Daisy desfăşurând pe raftul din baie toate ustensilele. A deschis preţiosul flacon de vopsea albastră şi l-a mirosit şi pe el. Dacă-mi vopsesc numai vârfurile, pot să le tai pe urmă dacă. or să arate groaznic. Haide să o facem!

Daisy s-a aşezat pe marginea băii, iar Emma i-a despărţit părul în circa treizeci de şuviţe mici, după care, cu pămătuful de bărbierit al lui Alan, a aplicat perogenul, pe vârfuri, la vreo cincisprezece dintre ele.

— Este ca şi cum ai face rădăcinile cuiva, dar invers, i-a spus Emma zâmbindu-i în oglindă.

— Oh, de-abia aştept să văd ce iese! Sper că pot să am încredere în tine în chestia asta, i-a spus Daisy cam îndoită în privinţa rezultatului.

— În ce-l priveşte pe fratele tău, ai încredere în mine, nu? a zgândărit-o Emma privind peste umăr spre uşă în eventualitatea că Ben s-a strecurat până aici sus şi ascultă.

— Nu începe. Mi-ai promis. Am nevoie de timp să mă obişnuiesc cu asta, a avertizat-o Daisy.

Emma a terminat de aplicat perogen pe toate vârfurile şuviţelor, după care le-a legat cu elastice în fâşii de staniol.

— Vopseaua o aplicăm după cină, i-a spus ea Emmei. Părul tău are nevoie de ceva vreme ca să se decoloreze. A auzit paşi pe

treptele spre mansardă şi zgomotul unei uşi închise cu fermitate. Cred că fratele tău este acasă, a zis abandonând părul lui Daisy şi înfoindu-l pe al ei în faţa oglinzii. Ai puţin ruj?

La cină, Jenny a povestit familiei cum George Pemberton şi-a spart propria fereastră ca să poată intra în casă.

Toţi au râs exact atunci când trebuia, dar ea s-a simţit ciudat, ca şi cum tot ce spunea trebuia să repete mai întâi în minte pentru a elimina orice lucru care l-ar fi putut determina pe Alan să-i spună ceva ce n-ar fi vrut să ştie. Era mai uşor să vorbească cu copiii.

— Ce-ţi faci la păr? a întrebat-o curioasă pe Daisy, văzând cum şuviţele ambalate în staniol balansează în mod periculos peste cartofi. Indiferent ce o fi, sunt sigură că Fiona n-o să aprobe, a chicotit ea, atrăgându-şi o doză de dispreţ din partea lui Daisy.

În opinia feţei, în rolul părinţilor nu intra şi fronda faţă de directoare.

— Mami a mea nu m-ar lăsa niciodată să mi-l fac albastru. Eşti atât de norocoasă, Daisy, a spus Emma cu un surâs mâhnit şi maliţios totodată.

— Albastru? Şuviţele alea legate în staniol. or să fie albastre? Dumnezeule mare! a exclamat Alan, nevenindu-i să creadă.

Ben nu a scos niciun cuvânt, a mâncat puţin şi tot arunca priviri aprinse spre Emma, căreia, în trecut, înainte de electrizantul contact fizic de sâmbătă, nu-i era deloc greu să-i spună orice-i trecea prin cap.

Jenny şi-a dat seama cum stau lucrurile şi a simţit un fior matern pentru el, fiind nevoită să-şi muşte limba ca să nu comenteze.

— S-ar putea ca mâine seară să ieşim, i-a spus Alan, turnându-i al treilea pahar de vin. Era îmbujorată, şi atrăgătoare, şi gata să reacţioneze la orice. Era momentul să o ducă într-un loc

special. Doar ei doi. Am citit despre un local în *The Sunday Times*, săptămâna trecută. Poţi să stai cu Polly, nu-i aşa, Daisy? Şi este ultimul weekend în care vei fi consemnată să rămâi în casă.

Se aştepta ca Daisy să fie încântată că, în sfârşit, a fost iertată, dar ea şi Emma se holbau la el înţepenite şi şocate, ca şi cum tocmai le-ar fi anunţat că este ucigaş în serie şi că ele sunt următoarele victime.

— Ce nu-i în regulă? a întrebat-o Jenny. Nu te bucuri că ai să-ţi recapeţi libertatea? Şi nu mă deranjează ca mâine să te plătesc pentru că ai grijă de Polly.

Polly se uita când la Emma, când la Daisy, întrebându-se ce se întâmplă şi a început să pună la un loc fragmente din ceea ce ştia, începând cu seara în care Daisy a ieşit afară căţărându-se pe fereastra dormitorului. I-a făcut un semn lui Harriet şi i-a spus:

— Te deranjează dacă sărim peste budincă? Trebuie să ieşim puţin în grădină.

— Dar e întuneric. De ce vreţi să vă duceţi afară? a întrebat-o Alan.

— Oh, nimic special, doar să ne uităm şi noi puţin. O să luăm o lanternă, i-a spus făcându-şi de lucru ca să nu se uite la el.

Şi, înhăţând farfuria de-abia golită din faţa Harrietei, a pus-o, cum nu-i era în obicei, în maşina de spălat.

A tras-o pe Harriet după ea, şi-au luat hainele şi i-a şuierat prietenei ei:

— Grăbeşte-te!

— A vrut să scape de strânsul mesei, a spus Jenny în timp ce aduna farfuriile şi, de data asta, era dispusă să fie indulgentă. Astă-seară am să le spăl eu. Cred că aveţi şi voi câte ceva de făcut.

În numele lui Ben şi al Emmei, Daisy s-a înroşit furioasă din cauza lipsei de tact a mamei ei şi s-a ridicat trăgând-o pe Emma pe

scări ca să termine vopsitul părului.

— Acum ce am mai spus? l-a întrebat Jenny pe Alan.

— N-am nici cea mai mică idee. Am crezut că de fapt le faci o favoare. Acum despre cina de mâine seară… a început el apropiindu-se şi îmbrăţişând-o. Jenny s-a întrebat dacă Alan o fi remarcat cum i s-a încordat tot trupul când a auzit telefonul. La dracu'! a exclamat el sărutând-o pe ureche şi întinzându-se să preia convorbirea.

— La dracu, a spus din nou când a pus telefonul în furcă câteva minute mai târziu.

— Ce este? Probleme la serviciu? l-a întrebat. Părea nervos.

— Este vorba de mâine seară. Un dineu, poţi să vii dacă vrei, dar nu vom mai fi numai noi doi. Partenerul principal consideră că ar trebui să ne întâlnim înainte de luni şi să avem o discuţie despre situaţia financiară a firmei. A propus să cinăm undeva, lângă Watford. Este mai convenabil pentru el decât pentru noi, dar el este cel care plăteşte.

— O asemenea cină pe seama companiei nu prea este utilă pentru finanţele ei. De ce nu vă întâlniţi luni dimineaţă, devreme, la birou?

— Pereţii au urechi. Unele dintre ele electronice, i-a spus misterios, făcând-o pe Jenny să creadă o clipă că locul ar putea fi împânzit cu microfoane, ca o ambasadă a fostului bloc răsăritean. Cu toate sistemele astea telefonice moderne şi toate computerele, a continuat Alan. Ca să nu mai vorbim de femeia care face curăţenie şi care ştie ce se întâmplă înaintea noastră… Iar când este vorba de păstrarea unui secret parcă ar fi ziaristă la o fiţuică de scandal.

Părea supărat că bunele lui intenţii referitoare la familie au fost date peste cap. Cine o mai veni la cina asta? Să nu fie Serena,

s-a rugat Alan, deşi era nepoata lui Bernard şi era foarte posibil.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Jenny l-a întrebat simulând indiferenţa:

— Şi cine o să mai fie acolo? Soţia lui Bernard, Monica, nu? Şi altcineva din personal? Nu se uita la el, împăturind prosopul pentru ceai cu cea mai mare grijă şi aranjându-l la locul lui de parcă ar fi fost un preţios pulover din caşmir.

— Nu ştiu. Îmi pare rău, nu m-am gândit să întreb. Oricum, o placi pe Monica, nu? Sunt sigur că n-o să fie chiar atât de rău. Cu toate astea, regret, aveam de gând să fim numai noi doi, dar ştii cum este cu slujba în ultima vreme.

Jenny ştia din toate declaraţiile alea îngrozitoare referitoare la bănci. Ştia, de asemenea, că Monica, soţia lui Bernard, o femeie energică şi dominantă, o va epuiza în decurs de o jumătate de oră cu lista celor mai recente fapte bune şi opere de caritate ale ei, menită, evident, să intimideze. Va trebui să petreacă o seară întreagă lăsându-se impresionată.

— Avem lumânări? Polly şi Harriet au năvălit agitate prin uşa din spate, aducând cu ele aer rece, proaspăt.

— Da, în dulapul de sub scări, le-a spus Jenny uitându-se cum lasă urme de noroi pe podeaua de lemn, fără să o deranjeze însă în mod special.

A clătit chiuveta gândindu-se ce să inventeze ca să impresioneze şi ea mâine seară şi hotărându-se să aibă grijă să îngurgiteze o cantitate suficientă de alcool încât să devină imună.

— Ce-or mai pune acum la cale? s-a întrebat Paul, singur în biroul lui de la mansardă.

Carol a vrut să vadă ultima versiune a filmului Oklahoma! produs recent de o societate locală, aşa că s-a simţit izgonit din camera de zi şi s-a refugiat lângă telescopul lui iubit. Pretutindeni

în jur părea că totul este în ordine, în afară de grădina familiei Collins, unde se desfăşura o intensă activitate la lumina unei lanterne.

Mai licărea ceva ce părea a fi nişte lumânări. Dacă ar fi putut să vadă clar ce puneau la cale şi cine anume! A deschis fereastra şi a lăsat să pătrundă aerul rece al nopţii. A ascultat atent, cu capul într-o parte, cu urechea ciulită să prindă ceva. Nu se auzea decât traficul străzii şi muzica din maşinile care circulau în cartierul de vizavi, dar nimic altceva.

A tresărit când o pisică sau o vulpe a răsturnat una dintre numeroasele pubele ale doamnei Fingell şi s-a lovit cu capul de geam încercând să întindă gâtul ca să vadă mai bine. Brusc, aerul a răsunat de ţipete de groază care-ţi îngheţau sângele în vene.

Lanterna din grădina familiei Collins a început să se agite haotic în sus şi în jos, şi să se îndrepte spre uşa din spate. Lumânările s-au stins, călcate în picioare probabil în grabă, şi-a zis el. Indiferent ce ritualuri satanice practica familia asta turbulentă, se părea că a primit ce merita, şi-a zis Paul, pentru că era evident că spiritele invocate ale răului i-au înspăimântat de moarte. A luat dosarul corespunzător din raft şi a făcut încă o notă pentru numărul paisprezece. Dosarul lor era cel mai gros şi mai frustrant; plin de date şi rapoarte, dar nimic concret, numai bănuiala că acolo se petrece ceva!

Alan s-a gândit că expresia „mâncând pământul“ nu părea adecvată când le-a văzut pe cele două fete năvălind ca un vârtej pe uşa din spate.

— Polly! Vorbeşte! Ce s-a întâmplat, cine e acolo, afară? Jenny a încercat să o facă să nu mai răcnească apucând-o de gât. Harriet părea mai calmă, dar arăta îngrozitor de speriată.

— Haideţi fetelor, le-a luat Alan cu blândeţe, spuneţi-mi ce s-a

întâmplat acolo, afară. S-a dus la uşa din spate, a deschis-o şi s-a uitat în întuneric după vreun indiciu oarecare. Una sau două lumânări mai pâlpâiau încă şi a avut impresia că pe pământ zăceau câteva unelte de grădinărit, dar nu era foarte sigur.

— Mă duc să arunc o privire, i-a spus el lui Jenny, părând mult mai curajos decât se simţea de fapt. Ţipetele lor fuseseră într-adevăr de groază.

— Cred că au văzut ceva. Sau pe cineva, a zis Jenny în şoaptă strângând la piept fetiţele care tremurau.

— Este acolo! Nu trebuia să fie acolo! a spus Polly plângând înăbuşit.

Să fie cineva în grădină? Să îndrăznească să-i spioneze sau să-i urmărească cineva copilul?

— Daisy, vrei să ai grijă puţin de Polly? a strigat ea în sus, spre scări. Şi roagă-l şi pe Ben să vină jos! Simţind urgenţa din vocea ei, Daisy, Emma şi Ben au năvălit imediat pe scări, Daisy tamponându-şi părul albastru cu un prosop roz. Lăsându-le pe Daisy şi pe Emma să le liniştească pe cele două fete, Ben, Alan şi Jenny au ieşit în grădină cu lanterne şi curaj colectiv.

— Nu văd nimic. Ce au spus că este? a întrebat Ben. Jenny îl strângea pe Alan de mână, pregătindu-se pentru momentul când din tufiş va sări nebunul cu toporul ridicat. Uşa de la şopron era deschisă şi se mişca din cauza vântului, iar Jenny a tresărit.

— Oh, Dumnezeule, uite ce făceau! a exclamat ea brusc, îndreptând lanterna spre stratul de legume. Lopeţile zăceau abandonate lângă tufele de zmeură şi grămăjoare de pământ erau înşirate în jur. Săpau după sărmana pisică!

— Pare s-o fi găsit-o şi s-au speriat de moarte, a spus Alan, luminând groapa cu lanterna şi retrăgându-se, galben la faţă. Sau oricum, ce a mai rămas din ea. Du-te înăuntru şi ai grijă de ele, iar

eu cu Ben o să umplem din nou groapa, ca să nu apară vreo vulpe.

— Nu, Ben să meargă în casă, am să te ajut eu, a spus încet luând o lopată. În definitiv, eu sunt cea care, în ultima vreme, are practică în domeniu! a adăugat zâmbind.

— Cred că este prea târziu ca să verificăm dacă pisica are vreo zgardă de identificare, nu? a întrebat Alan uitându-se la ea cu speranţa că va fi de acord.

Jenny a ezitat, dacă l-ar urî cu adevărat ar insista să sape şi să se uite la pisică. Şi-a exprimat speranţa că nu-l va urî niciodată chiar într-atât!

— Categoric este prea târziu, i-a spus ea, săpând hotărâtă şi cu eficienţă.

— Eşti atât de proastă, Polly! De ce ai făcut asta?

Daisy şi Emma le-au dus pe fete în baie, sus, ca

Daisy să nu rateze vopsitul părului în albastru. Cele două fetiţe stăteau pierdute pe palier, în timp ce Daisy răcnea la ele.

— Şi, colac peste pupăză, m-am pricopsit şi cu o treabă pentru mâine seară. Să stau să am grijă de tine! Nu este drept. Ar fi bine să faci tot, dar absolut tot ce-ţi spun!

Şi a început să vorbească furioasă în şoaptă cu Emma. Polly şi-a întins gâtul ca să audă ce spune, în pofida zgomotului făcut de duş.

— Acum ce mă fac? Planul meu nemaipomenit e la pământ, complet distrus! Sunt prinsă în capcană cu această micuţă Miss Macabru, aici, acasă, când cea mai grozavă petrecere a anului are loc doar la o milă depărtare!

Oklahoma! era încă în plină desfăşurare. Paul putea auzi sonorul de la etajul al doilea. Dacă gemenii ar fi dat atât de tare televizorul, Carol le-ar fi ţinut o adevărată predică. Şi-o şi imagina, stând pe canapea, cu picioarele în sus şi mâncând bomboane de

ciocolată una după alta. Paul vedea prin telescop cum oameni veseli părăseau clubul de tenis. Era târziu, dar chiar şi de la această distanţă, auzea cum portierele maşinilor sunt trântite fără nicio grijă.

Un Range Rover a intrat alunecând fără zgomot în Close şi s-a îndreptat spre casa lui. Când luminile casei s-au încrucişat cu cele ale farurilor maşinii, a putut să-l vadă clar pe şofer care a întors maşina pe aleea lui. Era blonda aia cu părul şuviţe care făcea întotdeauna ăsta, de obicei dimineaţa, când o lua pe Polly. Într-o zi o să fie jos şi o s-o prindă el. Unde se ducea?

Centrând telescopul spre grădina familiei Collins, a văzut nişte siluete care se aplecau, se mişcau şi arătau ridicol (pentru că era noapte), ca şi cum se ocupau de grădinărit.

Două persoane, a numărat Paul, urmărindu-le cum sapă şi lucrează împreună. Dacă ar fi fost alt undeva decât în Close ar fi bănuit că îngroapă un cadavru. Poate că, în definitiv, Jenny nu a glumit când a vorbit despre funeralii personale, deşi era sigur că până şi ea, oricât de ciudată era, n-ar face o înmormântare fără ceremonia corespunzătoare (băutură, puţină mâncare, flori). Era mult mai probabil că a fost la Garden Centre şi a cumpărat cine ştie ce plantă care înfloreşte mult mai frumos dacă este răsădită într-o noapte cu lună.

— Ce-or face acolo? a întrebat el aerul nopţii, simţind că-l ustură ochii de efortul făcut pentru a zări ceva în întuneric. Acum parcă ar face ceva romantic, aşa lipiţi unul de altul cum păreau. Trebuie să fie nişte adolescenţi, şi-a zis el, întorcându-se să ia din nou dosarul Collins şi să facă o însemnare despre femeia cu Range Rover-ul. Adulţii nu fac niciodată asemenea lucruri!

CAPITOLUL 14

— Dacă vrei cafea sau ceai sper că nu te deranjează dacă te serveşti singură. Sunt puţin cam blocată, după cum vezi, i-a spus Jenny lui Sue, care intrase pe uşa din spate. În acea sâmbătă dimineaţă Jenny era conştientă că arăta absolut ridicolă, aşezată la masa din bucătărie, ascultând Loose Ends şi citind ziarul, cu fiecare cot sprijinit în câte o jumătate de lămâie. Şi-a cuibărit mai bine coatele în bucăţile de lămâie.

— Lucruri pe care le facem ca să fim frumoase. Nu poţi să ieşi în lume cu coate scorojite, a suspinat, mulţumind cerului că Alan, în pofida faptului că ştia că vor cina în oraş în seara asta, nu a rezistat să nu iasă pentru obişnuita lui rundă de cumpărături alimentare.

— De ce nu te îmbraci pur şi simplu cu ceva cu mâneci lungi? i-a sugerat, logic, Sue, aşezându-se vizavi de ea şi furându-i jumătate de ziar.

— M-am gândit, dar am chestia aia neagră de catifea, cu mâneci scurte şi strâmte, ei, nu chiar atât de scurte, încât să arate partea de sus a braţului. Ce naiba se întâmplă cu coatele? Înţeleg că bărbiile şi fundul se lasă şi se lăţesc cu vârsta, dar cât de tare se poate degrada un cot? Pentru Dumnezeu, ce naiba faci cu ele?

— Pot să-ţi spun că există bărbaţi ale căror coate sunt probabil deja tocite de atâta folosinţă, a bombănit sumbră Sue. Oricum, lucrul ăsta este absolut valabil în ce-i priveşte pe cei pe care i-am cunoscut eu. Şi, apropo de bărbaţi… a bătut cu ziarul în masă pentru mai mult efect… l-a ghiceşte?

Jenny s-a uitat bănuitoare la expresia aceea de „am-un-secret“ şi a bombănit:

— Oh, nu, nu iarăşi, Sue, să nu-mi spui că ai cunoscut iarăşi

vreun neisprăvit!

— Nu. Ba da! Sue radia ca o adolescentă îndrăgostită. Numai că de data asta sunt sigură că este exact omul potrivit.

— Sue, întotdeauna eşti sigură de asta, dar întotdeauna! Jenny a izbucnit în râs, s-a mişcat, iar lămâia din stânga a căzut de pe masă. S-a uitat la cot. Priveşte, este roşu şi aspru ca al unei bătrâne de nouăzeci de ani. Crezi că lămâile astea chiar ajută la ceva?

— Nu pot să-ţi spun. Totuşi, toate revistele scriu despre treaba asta. Aşa cum castraveţii sunt buni pentru pleoapele umflate.

— Ştii, încep să cred că toate astea se datorează faptului că lămâia are forma potrivită pentru cot, la fel cum castraveţii se potrivesc pe orbita ochiului, iar avocado are consistenţa potrivită pentru a fi pasat şi întins pe faţă.

— Toată publicitatea asta făcută remediilor naturale, la fiecare şase luni apărând altele noi, nu are drept scop decât ca atunci când îţi dai seama că nu dau niciun rezultat să alergi şi să cheltuieşti o avere pe cosmeticele alea care pur şi simplu sunt absorbite cu nesaţ de pielea ta recunoscătoare.

— Nu eu. Nu, după toată chestia aia pentru combaterea celulitei. Acum sunt foarte circumspectă. Aş vrea să pot pretinde că nu mai sunt o victimă a cosmeticelor, dar, dacă ar fi adevărat, n-aş face acum chestia asta. Şi este tot mai greu să mă hotărăsc şi cu ce să mă îmbrac. Aş vrea să existe o modalitate de a fi absolut sigură de lucrurile în care arăt bine ca să nu fac greşeli care să mă coste, a spus Jenny.

— Ei bine, poţi să faci orice, dar să nu întrebi un bărbat, a sfătuit-o Sue. Ultima dată când l-am întrebat în ce arăt cel mai bine, mi-a spus „într-o cameră obscură”. Am divorţat de el. Păi

după aşa ceva, trebuia să o fac, nu?

Jenny a început să chicotească, fericită că nu-şi pusese şi o mască pe faţă care până acum ar fi fost crăpată precum o farfurie veche.

— Oricum, vorbeşte-mi despre el, cine este, unde l-ai cunoscut şi ce-l face să fie altfel decât restul colecţiei tale?

Sue nu s-a grăbit să-i răspundă, luându-şi timp de gândire.

— Ei bine, este categoric altfel. Nu este de pe aici, este cineva pe care l-am cunoscut din întâmplare. A tăcut, evitând ochii întrebători ai lui Jenny şi uitându-se spre ghivecele de flori de pe pervazul ferestrei, ca şi cum ar fi chibzuit cât de mult să-i dezvăluie. Jenny tocmai şi-a dat seama de reticenţa asta neobişnuită, când în bucătărie a apărut Daisy.

— Dumnezeule, mami, ce faci acolo?

— Mă simt extraordinar, mulţumesc, şi chiar îmi plac şuviţele tale albastre de păr, dar nu foarte mult, a intervenit Sue. Jenny a tras adânc aer în piept aşteptând ca Daisy să iasă din cameră sau să spună ceva deosebit de grosolan.

— Nu e ceva permanent, doar pentru… ăă… doar aşa, ca să mă distrez puţin, a răspuns Daisy.

Oare ce punea la cale? a fost gândul care i-a trecut imediat lui Jenny prin cap. Pentru Daisy, reacţia previzibilă ar fi fost să se supere şi să arunce un „îmi pare răăău” cu tot sarcasmul de care era în stare, apoi să iasă ca o furtună din bucătărie, după ce şi-a făcut în mod ostentativ un ceai numai pentru ea.

Dar acum, după activitatea din jurul dulapului cu ceşti şi după pliculeţele cu ceai care fluturau împrăştiindu-se pe toată podeaua, Daisy făcea ceai pentru toată casă, lucru extraordinar de rar pentru ea.

Sper că nu are de gând să-mi ceară o favoare, şi-a zis

îngrijorată, încercând să-şi imagineze ce ar putea fi. Bani? Să vină o prietenă să doarmă la ea? În ambele privinţe se puteau probabil înţelege, numai să nu-i ceară să-i împrumute rochia neagră cu care vrea să se îmbrace în seara asta. Dar Daisy nu se ducea nicăieri astă-seară, şi-a amintit ea după aceea.

Nu avea niciun rost să se gândească să apeleze la Ben. N-o să fie capabil să vină cu nicio soluţie.

El o să meargă la petrecerea Sophiei indiferent ce se întâmplă. El împreună cu Emma.

Daisy şi-a luat cana cu ceai în camera ei, întrebându-se cum să-şi calce rochia de un albastru-închis cu stele aurii fără să trezească suspiciuni.

„Tu nu calci niciodată nimic! Ce se întâmplă?” ar fi reacţia imediată a mamei ei, care, cu radarul specializat în depistarea problemelor, ar bănui ce este mai rău şi ar pune-o sub pază toată noaptea. Or, şi mai rău, ar rămâne acasă şi ar păzi-o chiar ea!

Cea mai mică greşeală şi Jenny s-ar transforma pe loc în acel gen de mamă pe care o au toate celelalte fete la şcoală.

Pur şi simplu nu era drept. Şi-a luat caseta cu Senseless Things, două beţişoare parfumate într-o sticlă cu vin şi gelul pentru duş, şi a intrat în baie ca să înceapă procesul de pregătire în vederea petrecerii. S-a rugat să dea Domnul să nu fie totul zadarnic.

Alan era în al nouălea cer, dând uitării toate grijile vieţii, se afla în raionul de brânzeturi al magazinului italian de delicatese şi parcă era în transă, la fel cum alţi bărbaţi caută în rafturile cu filme porno, după colţ, la Rentavid casete de închiriat.

Şi, la fel ca şi ei, nu trebuia deranjat, aşa încât a tresărit vizibil când Paul Mathieson l-a bătut pe umăr.

— Şi tu ai fost trimis la cumpărături? l-a întrebat Paul în

încercarea timidă de a trezi simpatia.

Alan a simţit imediat o vrăjmăşie cruntă şi s-a luptat cu sentimentul că întrebarea era absolut rezonabilă.

În definitiv, Paul nu încerca decât să fie politicos.

— Nu, mie îmi face plăcere. Este chiar un fel de hobby, i s-a confesat el. Gătitul este foarte odihnitor, a adăugat privind înapoi, la Mozzarella, deşi nu cred că Jenny ar fi de acord cu asta când nu-şi mai vede capul încercând să hrănească copiii între drumurile pe care le face să-i ia de la şcoală şi să-i ducă la diferitele lor activităţi extraşcolare.

Paul nu a găsit niciun răspuns. Gătitul era ceva pe care Carol îl făcea cu vigoare şi dedicaţie, dar fără niciun semn de reală încântare. De fapt, nu făcea nimic cu plăcere, singura excepţie era mângâiatul pisicilor ălora slăbănoage. Relaxarea nu era cuvântul pe care l-ar fi folosit pentru a descrie atmosfera din bucătăria lor când Carol toca, mixa, felia şi mesteca. S-a gândit la brutalitatea cu care spărgea şi bătea ouăle.

— Uită-te puţin la parmezan, a murmurat Alan. Ştii că-l ţin între straturi de lasagne proaspete înainte de a fi împachetat spre a fi vândut?

— Nu, n-am ştiut. Se împrăştie pe toată podeaua când îl desfaci? a întrebat Paul, gândindu-se la expresia furioasă a lui Carol când se confrunta cu o dezordine neaşteptată.

— Da, fireşte, dar cui îi pasă? Merită, într-adevăr! i-a spus Alan, întorcându-se spre raftul cu paste şi luând două pachete. Încearcă şi tu! l-a îndemnat pe Paul punându-i un pachet în mână.

Dar nu de asta-i ardea acum lui Paul. El murea de nerăbdare să afle altceva, motiv pentru care se hotărâse să intre în magazinul ăsta îngrozitor.

— Ce s-a întâmplat în grădina voastră din spate noaptea

trecută? Parcă era un conclav de vrăjitoare! Şi în minte i s-a strecurat sentimentul alarmant că s-ar putea ca, întâmplător, să aibă dreptate. Poate că au aruncat un blestem asupra lui!

Niciodată n-a încetat total să creadă că oamenii ar putea fi preschimbaţi în broaşte, probabil că din cauza asta nu i-a ripostat niciodată lui Carol.

S-a uitat în jur, aşteptând ca Alan să izbucnească în râs şi să dea un răspuns de genul că studia borcanele cu roşii uscate la soare.

— Cum dracu’ poţi să vezi tu ce se întâmplă în grădina mea din spate? l-a întrebat Alan în schimb, cu un calm ameninţător. Şi care este motivul pentru care te uiţi?

— Oh, zgomotul şi luminile alea care licăreau. Ştii, ar fi putut să fie nişte hoţi, orice, copii de pe proprietatea comunală, ştii… Întâmplător eram în mansardă, a parat el jalnic, apărându-şi pieptul cu coşul imens pentru cumpărături, conştient că în magazin s-a făcut dintr-odată foarte linişte şi că mai mulţi clienţi ascultau fără nicio jenă.

Majoritatea era bărbaţi, unii ameninţător de solizi. S-a simţit dintr-odată ca un intrus nedorit în această vizuină de gurmanzi.

Or să treacă secole până când va fi servit, clienţii cu prioritate fiind vorbitorii de italiană sau, cum era Alan, prieteni cu proprietarul.

Ar fi fost mult mai fericit în supermarket. A zâmbit nervos.

— Pur şi simplu curiozitate de vecin.

Zâmbind rece, Alan i-a dat peste cap, cu un gest deloc prietenos, cu o pâine mare cu măsline şi l-a apostrofat:

— Ei bine, să nu mai fi curios!

Soneria de la intrare a răsunat exact în clipa în care Jenny cobora scările.

— Poţi să stai până la zece de data asta, dar nu mai târziu, a strigat ea peste umăr spre Polly, aruncând o privire în oglinda din hol. Părul, care-i luase treizeci de minute ca să-l ridice şi să-l aranjeze, a început să se lase deja, dar cu rujul de un roşu-intens şi strălucitor şi cu mult rimei arăta foarte bine şi se simţea mândră de ea.

— George! a exclamat surprinsă să-l vadă la uşa ei, cu o faţă pe care i se citea mai curând o expresie de ruşine. Te-a trimis Fiona să împrumuţi o ceaşcă de zahăr?

— Nu, am venit să te văd, i-a răspuns cu ochii pironiţi pe decolteul destul de adânc al rochiei de catifea neagră. Jenny şi-a dus protector mâna la piept.

— Pe mine? Oh, George, doar ţi-am spus. Este „nu“! Şi tot „nu“ va fi şi data viitoare când ai să întrebi, asta ca să te cruţ de deranj, i-a şuierat cu hotărâre, trăgând puţin uşa în spatele ei ca să n-o audă cineva.

— Oh, ascultă, zău că fac un efort, a implorat-o ca un elev care se scuză că nu şi-a făcut tema cum trebuie. Le-am încercat pe toate, din King’s Cross până… Tot ce vreau…

— Ştiu exact ce vrei, i-a spus Jenny fericită că purta pantofii cu tocuri înalte şi avea autoritatea pe care i-o dădea faptul că era ceva mai înaltă decât el. Şi îmi pare rău, dar n-ai să obţii aşa ceva de la mine şi cu asta basta! Felul dur în care l-a tratat a avut asupra lui exact efectul invers, şi-a dat ea seama. Acum, avea o expresie categoric lascivă.

— Arăţi minunat. Numai bună de mâncat, i-a spus dintr-o răsuflare, privind-o din cap până în picioare şi lingându-se pe buze.

Jenny a simţit că o trece un fior numai la gândul că probabil, cândva, i-a spus lucrurile astea formidabilei Fiona. S-a întrebat ea cum o fi reacţionat, cu o disciplină de fier, şi-a închipuit, fapt

pentru care s-a şi căsătorit probabil George cu ea.

— Ascultă, George, a început schimbând tonul spre o blândeţe plină de raţiune. Suntem pe punctul să ieşim astă-seară, eu şi Alan. Trebuie să pleci. A deschis uşa ceva mai larg, încercând să-l descurajeze, iar lumina din hol a accentuat paloarea feţei lui jalnice. Arăta la fel de uzat şi de fără de speranţă precum jacheta de pe el. Şi în clipa aceea au tresărit amândoi auzind vocea lui Alan. George a mormăit un rapid rămas-bun şi a luat-o iute spre poartă. Sărmanul suflet bătrân, şi-a zis Jenny, făcând o încercare nereuşită de a-şi mai aranja puţin părul în oglinda din hol. Lumea părea să fie plină de oameni ca el. Nu se putea ocupa de el, dacă ar fi vrut să se implice în activitatea de caritate mai mult decât simpla participare la asociaţia locală, Ajutaţi-i pe cei bătrâni şi neputincioşi", existau şi cauze mult mai demne.

— Ce a vrut? a întrebat-o Alan, verificându-şi nodul cravatei.

— Doar trupul meu, i-a spus Jenny făcându-i cu ochiul în timp ce pornea din nou pe scări pentru a-i spune noapte bună lui Polly.

— Lung drum ca să mergi la o cină cu nişte oameni pe care nu tu i-ai ales ca să petreci seara, a spus cu un ton de scuză Alan în maşină.

— Nu mă deranjează, mă simt bine că ieşim şi mâncarea trebuie să fie miraculoasă la restaurantul ăla, i-a răspuns ea. Parcă aş trăi într-un acvariu în Close, cu obsesia asta a lui Carol şi Paul de a urmări pe oricine. Nu mai este o glumă, Alan. Poate ar trebui să le trimit o listă cu tot ceea ce fac într-o zi, absolut totul, inclusiv de câte ori merg la WC şi ce aduce poştaşul. Poate că atunci ar înţelege aluzia.

— Nu, n-ar înţelege. Paul crede că ne-am apucat de vrăjitorie. Mi-a spus în magazinul de paste şi brânzeturi că noaptea trecută a văzut lumânări în grădina noastră şi crede că-l invocăm pe diavol.

— Asta mă face. Să-mi doresc să ies goală în grădină şi să oficiez ritualuri incantând vrăji deasupra unui cazan în clocot, a spus izbucnind în râs. L-am putea invita şi pe el. Sunt sigură că nevasta lui n-ar vrea să piardă o asemenea ocazie.

— Ar fi bună de vrăjitoare-şefă, a fost de acord Alan, dând solemn din cap. Se pricepe grozav la menţinerea ordinii. Tipul dominator!

Să-şi aducă aminte să i-o propună pe Carol lui George Pemberton data viitoare când o să mai vină chinuit de dorinţa de a cumpăra servicii sexuale, şi-a zis Jenny. S-ar potrivi amândoi.

Când au oprit la semafor, Alan a căutat o casetă potrivită. A dat peste Beach Boys, dar a renunţat, amintindu-şi cât de tare se enerva Jenny din cauza încercărilor lui afone de a fredona armoniile irezistibile.

Restaurantul era unul renumit, menţionat în nenumărate ziare care apar în weekend. Cei care se ocupau de rubrica restaurante îl adorau, era destul de departe de redacţii ca să fie nevoiţi să lipsească o zi întreagă doar pentru a se deplasa până aici ca să-şi scrie materialul.

Când au intrat, după atmosferă parcă era plin, dar de fapt mai mult de jumătate era gol. Zgomotul se datora schimbărilor stridente de saluturi şi replici între obişnuiţii casei, toată lumea dorind să se afle că chelnerul-şef ţine minte masa preferată a fiecăruia şi că toţi sunt trataţi cum se cuvine.

Bernard şi soţia lui, Monica, amândoi durdulii, bine avansaţi spre vârsta mijlocie, erau deja instalaţi la o masă rotundă aşezată pentru şase persoane.

Mai era cu ei o femeie tânără, pe care Jenny nu o cunoştea, deşi nu i-a trebuit decât o secundă în care inima aproape că i s-a oprit în loc, pentru a-şi da seama că tânără elegantă, cu părul

castaniu-închis legat la spate cu o eşarfă roşie şi îmbrăcată într-o jachetă de mătase de un roz-prăfuit, care putea să fie Armâni, nu era alta decât Serena, nepoata lui Bernard.

— Frankie tocmai s-a dus la WC, se întoarce într-o secundă, a spus Serena când au fost făcute prezentările.

Jenny s-a aşezat făcându-şi de lucru cu şervetul şi aruncând priviri furişe spre mâinile încărcate de inele grele ale Serenei, întrebându-se de ce nu i-a trecut niciodată prin cap că Serena ar putea fi căsătorită. Cum o să fie oare seara, conversând cu femeia pe care a suspectat-o că are o aventură cu Alan?

Oare soţul ei, dacă i-o fi soţ, acest Frankie, o avea aceleaşi suspiciuni chinuitoare?

S-a hotărât să-şi caute siguranţa şi refugiul, în mod cu totul copilăresc, în deliciile mâncării.

La mult prea multe cine aromele delicios de extravagante i-au scăpat din cauza tensiunii provocate de cunoştinţa cu oameni noi, de întreţinerea conversaţiei. Uneori, noaptea târziu, la întoarcere, când Alan vorbea cu încântare de fineţea unui sos sau al altuia, ea de-abia îşi amintea ce gustase.

S-a uitat la el, care stătea vizavi, între Monica şi Serena. A remarcat că părea categoric exuberant, radia tot şi chemase deja chelnerul ca să comande băuturile.

— Întotdeauna este puţin cam stresant să iei masa cu un expert în materie cum eşti tu, l-a auzit pe Bernard spunându-i lui Alan, aşa că m-am gândit, pentru a mă simţi în siguranţă, să aduc asta cu mine. Jenny a văzut pe faţa lui Alan un licăr de consternare şi s-a uitat la bucăţica de ziar de un albastru-deschis, mototolită, pe care Bernard a scos-o din buzunar. Este un material al rubricii consacrate restaurantelor din The Sunday Times, a explicat Bernard celor care nu ştiau despre ce este vorba. Îl pui pe masă,

iar chelnerul ştie că. Te aştepţi la cel mai bun serviciu. Ştie că apreciezi lucrul ăsta.

În clipa aceea a apărut şi ultimul invitat.

— Bună, sunt Frankie, a auzit Jenny şi s-a întors spre prietenul Serenei, care s-a dovedit a avea părul blond şi vreo treizeci şi ceva de ani. Interesant, prietenul era femeie.

Emma a fost cea care a venit cu soluţia la problema cea mare.

— O luăm pe Polly cu noi la petrecere. Simplu. O să ne întoarcem înaintea părinţilor tăi, sunt plecaţi la mile depărtare şi n-or să ştie niciodată, a declarat ea optimistă.

— Nu putem, a fost reacţia imediată a lui Daisy. Polly o să le spună. În plus, nu vreau să merg la petrecere târând-o după mine pe sora mea cea mică.

În pofida îndoielilor, Daisy continua să se pregătească. Trebuia să existe o cale, o salvare de ultim minut. S-a gândit să îndrăznească s-o roage pe doamna Fingell să aibă grijă de Polly, dar nu mai avea bani suficienţi să o plătească. În plus, n-ar fi putut să-i ceară să nu-i spună lui Jenny.

Dacă ar fi făcut asta, doamna Fingell nu numai că putea să refuze, dar i-ar spune oricum. Nu merita să rişte să o abordeze. O să se ducă totuşi, cu sau fără Polly. Rochia cu steluţe era frumos călcată, găsise şi o pereche de ciorapi negri care nu aveau decât un fir dus, iar acum îşi lipea cu grijă o pereche de gene false în culorile curcubeului.

— Chestiile astea nu arată stupid? a întrebat-o pe Emma clipind.

— Nu, arată grozav. Hai, grăbeşte-te, mai avem să rezolvăm cu Polly şi apoi putem să plecăm, s-a făcut deja opt.

Arde de nerăbdare să fie cu Ben, şi-a zis Daisy, îngrozită că va fi la aceeaşi petrecere cu el şi că o să-l vadă fără îndoială cum se

giugiuleşte cu cea mai bună prietenă a ei. Nu avea încotro, trebuia să o ia pe Polly cu ea, părea singura posibilitate.

— Cum am să mă distrez cu Polly acolo, care-mi va urmări fiecare mişcare? a bombănit ea, întrebându-se dacă Oliver va avea vreodată şansa să pună mâna pe ea.

— Cel puţin ai să fii şi tu, n-ai să lipseşti, asta contează. Polly o să adoarmă probabil pe sub vreo masă. Încetează să-ţi mai faci probleme şi hai să o convingem să meargă. Va trebui să o ademenim cu ceva?

— S-o ameninţăm poate! Sâmbăta îi place să se uite la Casualty. Şi-a aranjat în aşa fel părul, încât să-i cadă exact atât cât trebuia peste partea stângă a feţei. Vârfurile albastre dădeau foarte bine pe rochia cam de aceeaşi nuanţă, poate ceva mai închisă. Doar n-o să irosească tot efortul făcut!

Polly ştia că se întâmplă ceva şi intenţiona ca, într-un fel sau altul, să profite şi ea. Daisy nu şi-ar fi dat atâtea ore osteneala să se aranjeze pentru a-şi petrece o seară liniştită în casă, asta era sigur. Tocmai forma numărul de telefon al Harrietei pentru a se consulta cu ea în legătură cu cea mai potrivită şi mai profitabilă formă de şantaj, când Daisy şi Emma au intrat pline de importanţă în camera de zi şi au închis televizorul.

— Hei, mă uitam! a strigat la ele.

Daisy i-a luat telefonul din mână şi l-a pus în furcă, după care a dus-o spre canapea. Polly a început să fie cam nervoasă, Daisy era prea blândă cu ea, fapt pentru care nu ştia cum să reacţioneze. Cu o Daisy furioasă şi poruncitoare ştia cum să se poarte, era obişnuită cu asta!

Daisy şi Emma s-au aşezat pe canapea, cu ea la mijloc, iar Polly se aştepta la tot ce putea fi mai rău, poate chiar şi la o bătaie zdravănă.

— Polly, ce-ai zice să mergi la o petrecere cu adevărat grozavă? Cu noi, i-a zis Emma zâmbindu-i dulce, ca şi cum i-ar fi oferit un cadou.

— Da, dar trebuie să fie un secret. Nu trebuie să le spui părinţilor, a adăugat Daisy.

Polly s-a prefăcut că se gândeşte îndelung, străduindu-se să nu izbucnească în râs. Îşi închipuiau că nu vrea să meargă, aşa că trebuiau să o convingă. Ce proaste! Şi-a cuibărit mai bine picioarele sub ea, pentru a le da impresia că se pregăteşte pentru o seară în faţa televizorului.

— Dar în seara asta este Casualty şi ştii că mă uit întotdeauna la el. Şi-a încrucişat sfidător braţele la piept, întrebându-se cât de departe poate să meargă înfuriind-o pe Daisy.

— Îl înregistrăm pe video, i-a spus Daisy muşcându-şi buza. Trebuie să vii, Poli, nu te pot lăsa singură aici.

— Nu, nu poţi să faci asta, a fost de acord Polly. Şi eu cu ce mă aleg dacă merg? Ar trebui să faci bine să ieşi cu ceva într-adevăr grozav pentru că n-ai vrea să te vezi pedepsită din nou, nu? a întrebat-o vicleană, privindu-i cu ochi mari şi inocenţi genele multicolore.

Daisy s-a uitat însă ia ceas şi a ştiut că posibilităţile de opţiune i-au expirat. Voia să plece, şi asta acum. Răbdarea i s-a evaporat şi a apucat-o pe Polly de păr.

— Ai să vii cu noi, Polly, şi ai să fii foarte, foarte cuminte, ai să faci exact ce-ţi zic eu şi n-ai să spui nimănui despre asta, niciodată, altfel… altfel…

— Altfel ce? a întrebat Polly cu răsuflarea tăiată.

Daisy i-a zâmbit într-un mod care a băgat-o în speri eţi.

— Altfel, ştii pisica aia descompusă, pe care tu şi Harriet aproape că aţi dezgropat-o seara trecută?

— D… d… da, s-a bâlbâit Polly.

Emma a zâmbit şi ea maliţios.

— Ei bine, am văzut odată un film. Daisy vorbea continuând să zâmbească, în care un prostănac umbla cu vorba de colo-colo când n-ar fi trebuit să o facă, iar într-o dimineaţă, când s-a trezit, în pat cu el era un cap de cal şi totul oribil de plin de sânge. În cazul tău ai putea sfârşi împărţind patul cu pisica aia putredă! La imaginează-ţi asta!

— Da, ai dreptate. Emma s-a apropiat de Dolly şi i-a şoptit la ureche: Nu ţi-ar plăcea deloc lucrul ăsta, Polly, nu-i aşa? Ştiu sigur că nu ţi-ar plăcea.

CAPITOLUL 15

Dacă ar fi ştiut că vine Serena, Alan ar fi invocat o scuză, un angajament anterior imposibil de anulat. Înţelegea că pentru unii bărbaţi, ideea de a sta la aceeaşi masă cu soţia şi cu obiectul dorinţei lor secrete este extraordinară, un adevărat stimulent pentru virilitatea lor ofilită, dar pentru el era îngrozitor de periculos.

Dacă se îmbată şi spune ceva stupid, cum ar fi să se adreseze cu apelativul „budincuţă“ exact cui nu trebuia? Adulterul, nici măcar etapele pregătitoare ale acestuia, nu erau pentru el. Alan nu era decât un amator jalnic în privinţa asta.

Amândouă femeile păreau la fel de atrăgătoare. Jenny, cu coama ei leonină, începuse deja să arate de o neglijenţă sexy în rochia ei neagră de catifea cu decolteu adânc, iar Serena, în jacheta roz de mătase care lăsa să se vadă dantela neagră de dedesubt. Trupul lui Jenny îi era cunoscut, familiar, în această privinţă Serena avea avantajul de a fi mai tentantă nefiind

încercată. Sentimentul de vinovăţie i-a tăiat orice apetit. A aşteptat într-adevăr cu nerăbdare să iasă cu Jenny, eliberat de orice fantezii ce-i puteau induce sentimentul de vinovăţie.

Îi plăcea soţia lui, mai mult, o iubea. Ceea ce simţise pentru Serena era ceva complet separat, iar cele două femei n-aveau nicio problemă în a sta una în faţa celeilalte şi a-şi exercita graţiile mondene la o masă în restaurant.

Dacă ar fi ştiut, ar fi putut invoca aniversarea căsătoriei sau ziua de naştere a unuia dintre copii, sau moartea neaşteptată a unei mătuşi irlandeze cu un priveghi de trei zile obligatoriu în Kilburn şi, pur şi simplu, ar fi dus-o pe Jenny la Riva, în Barnes, aşa cum plănuise. Îşi dorea din toată inima ca în clipa asta să îi fost acolo, privind în jur cum toţi bărbaţii o admiră pe Jenny.

Şi era şi foarte aproape de casă, nu peste două comitate, pe un teritoriu uitat de Dumnezeu. Bernard ar fi trebuit să lase discuţiile despre finanţele biroului până luni, cu siguranţă că nu era o criză care să impună o asemenea urgenţă.

A avut impresia că o recunoaşte pe Frankie ca fiind femeia care aştepta pe trotuar. În seara când a condus-o pe Serena acasă. Categoric avea aceeaşi siluetă, deşi nu a văzut-o suficient de bine încât să-i remarce tunsoarea nostimă sau uriaşii ochi verzi. Serena a prezentat-o pur şi simplu drept „prietena mea, Frankie, locuim în acelaşi apartament”. A avut impresia că apartamentul a fost cumpărat de Serena, aşa că probabil a luat-o pe Frankie pentru a-şi mai acoperi din cheltuieli. Tipic pentru Serena să nu menţioneze asta, s-a gândit Alan. S-a tot foit nervos pe scaun când Serena şi-a încrucişat picioarele lungi sub masă, îngrozit că s-ar putea ca, inconştient, coapsa lui să se simtă atrasă spre a ei sub acoperirea feţei de masă şi că Jenny, care vedea şi ştia totul, o să vadă şi o să ştie totul.

Făcută sandviş între Bernard şi Frankie, Jenny se întreba de ce frumoasa Serena nu are niciun bărbat lângă ea într-o sâmbătă seara. Poate că avea un soţ care lipsea, un logodnic în marină i s-ar potrivi grozav, şi-a zis ea, cineva care arată bine în uniformă şi caro face ceva important cum ar fi să apere Golful de pe Ark Royal.

Serena părea genul sigur din Surrey, care n-ar fi avut niciun fel de probleme cu dineurile pentru ofiţeri.

— Polly şi-a revenit după examene? a întrebat-o politicos, ceea ce i-a trezit pe loc şi nejustificat un resentiment împotriva lui Alan pentru faptul că a discutat cu ea despre familie.

Şi i-a imaginat imediat pe amândoi, rezemaţi de pernele îmbrăcate în mătase albă ale patului Serenei, făcând conversaţie după partida de sex, Alan relatându-i povestioare amuzante ale vieţii lui dezordonate de familie.

Jenny a încercat să-şi stăpânească imaginaţia care i-o lua razna. În definitiv, nu era vorba decât de o seară, căreia putea să-i facă faţă cu brio.

Bernard, Serena şi Alan aveau avantajul că ştiau ce aveau să discute la această întâlnire.

— O să terminăm rapid cu partea plictisitoare, după care vom putea continua să ne bucurăm de această seară, a anunţat jovial Bernard, de parcă plăcerea cinei putea fi stopată şi declanşată la comandă. Practic trebuie să vedem dacă o să mai avem sau nu unde să mergem luni la slujbă.

A izbucnit în râs ca şi cum undeva, în străfundul minţii lui, era absolut de neconceput ca firma să se găsească chiar într-un asemenea pericol, de parcă aşa ceva nu se întâmplă niciodată unor oameni ca el.

Jenny s-a simţit exclusă de la discuţia care se purta vizavi de ea şi, după ce a comandat mâncarea, şi-a dat seama că n-avea

încotro decât să facă conversaţie cu Frankie şi Monica.

O clipă creierul ei s-a deconectat complet de realitatea imediată întrebându-se dacă n-ar fi trebuit să comande biban de mare în loc de miel, iar când şi-a revenit, câteva secunde mai târziu, Monica se lansase în prezentarea programului ei săptămânal.

— În zilele de marţi şi joi au loc mesele pe roţi, iar vinerea merg la spital unde dau o mână de ajutor. A chicotit copilăreşte şi li s-a confesat. I se spune clinica celor de peste optzeci de ani, pentru că asta este vârsta minimă a celor admişi. Infirmierele îi numesc brigada „celor care mai sunt cu noi“, pentru că toată lumea, începând de la cei de pe ambulanţe şi până la medicul consultant, îi întreabă de cum îi văd: „Mai eşti cu noi, dragă?“. Sunt cam îndrăzneţi, ştiu, a spus râzând acum de-i tresăltau la gât mărgelele în formă de fructe.

— Mai curând condescendenţi, nu crezi? a intervenit

Frankie cu o voce ca de gheaţă.

— Faptul că sunt nişte oameni bătrâni nu este un motiv să-i trataţi ca şi cum n-ar avea mai multă inteligenţă decât nişte animăluţe domestice, s-a întors Jenny către Monica. Aceasta părea uşor nedumerită, ca şi cum nu era sigură că a auzit bine. Lui Jenny i-a părut rău pentru ea că, aşa naivă şi bine intenţionată cum era, nu ştia deloc să se apere.

— Lucrezi întâmplător în cadrul serviciilor sociale? a întrebat-o Jenny pe Frankie cu nevinovăţie.

— Fizioterapie. Lucrez cu cei care supravieţuiesc atacurilor cerebrale. Nu le mai spunem victime, fireşte. Este o chestiune de atitudine pozitivă, i-a răspuns Frankie.

— Trebuie să ai satisfacţii enorme când ajuţi sărmane făpturi bătrâne să-şi recapete diverse funcţii pierdute. Monica şi-a revenit

şi zâmbea, făcând o tentativă stângace de a intra în graţiile lui Frankie. Aceasta a fulgerat-o cu privirea.

Nici vorbă de satisfacţii pentru bieţii pacienţi ale căror membre care şi-au pierdut funcţionalitatea sunt readuse la viaţă de o terapeută care consideră că este o crimă politică să-i spui cuiva „scumpule”, şi-a zis Jenny.

De dincolo de masă i-au ajuns la urechi aluzii la insolvabilitatea financiară dezastruoasă. Situaţia la birou părea chiar mai proastă decât i-a spus Alan, un număr mai mare decât oricând de clienţi nu-şi mai achitau notele de plată. Din frânturile pe care le-a auzit, a înţeles că, dacă până luni la prânz firma nu-şi plăteşte chiria anuală pentru birouri, plus majorările inevitabile, va urma categoric evacuarea. Nu era de mirare că Bernard nu a mai putut aştepta încă patruzeci şi opt de ore ca să discute lucrul ăsta cu Alan.

L-a auzit vorbind de angajarea unor curieri pe motociclete care să colecteze toţi banii pe care îi puteau plăti clienţii îndatoraţi pentru a susţine bilanţul bancar şi s-a simţit de parcă era la somptuosul banchet de pe Titanic.

Chelnerul îşi făcea de lucru cu vinul şi trăgea cu urechea, arborând un zâmbet de superioritate, care i s-a întins pe toată faţa la perspectiva ca şi cei prezenţi la masă să nu fie în stare să-şi achite nota de plată. Alan, Bernard şi Serena stăteau aplecaţi asupra unui calculator de buzunar atât de mic încât de-abia puteau să citească cifrele, iar Jenny l-a auzit pe Alan spunând că era inutil, era un calculator alimentat cu energie solară şi se descărcase. Ai fi zis că nişte contabili de talia lor pot să lucreze atât la un calculator de ultimul tip, dar pot în acelaşi timp să facă şi o adunare de modă veche, ajutându-se de un petec de hârtie şi de un creion, s-a gândit Jenny.

— Am întârziat, a spus Daisy accelerând ritmul şi trăgând-o pe Polly după ea. Nu era uşor să mergi repede încălţată în ghete, care o rodeau deja la degetul mic de la piciorul stâng. Când se va sfârşi seara o să aibă o rană de toată frumuseţea!

— Nu am întârziat! Petrecerile sunt întotdeauna plictisitoare la început. Nu este aproape nimeni şi nimeni nu este încă beat! a strigat Emma aproape fără suflare, încercând să ţină ritmul cu Daisy.

Erau acum la capătul străzii Sophiei şi se auzea muzica. În mijlocul drumului stăteau băieţi sorbind din cutii cu bere pe care le trimiteau cu şuturi în nişte tufişuri, unde aterizau cu zgomot. Unul dintre ei a strigat la Daisy, distrându-se:

— Ce târăşti acolo după tine? Este copilul tău?

— Sora cea mică, i-a strigat Emma peste umăr.

— Taci din gură, Emma! i-a şuierat furioasă Daisy. Nu vreau să ştie lumea. Am de gând să mă debarasez de ea de cum o să intru. Şi a înghiontit-o supărată pe Polly, îndemnând-o să se grăbească. Voia să ajungă înainte ca vreo altă fată, poate din clasele mai mari, să pună mâna pe Oliver. Probabil că de-acum el este convins că ea n-o să mai vină.

Sophie avea părinţi drăguţi şi înţelegători, care au fost de Acord că ar fi frumos să dea o petrecere de ziua ei de naştere. Ca toţi ceilalţi părinţi din vecinătate, şi ei considerau scandalos faptul că adolescenţii nu aveau unde să meargă serile pentru că ori încălcau legea, ori mediul.

Cel puţin cu petrecerile astea ştiau că sunt în siguranţă acasă la unul dintre ei, că nu riscă vreo ceartă şi bătaie cu cuţite în oraş, iar dacă Detrecerea are loc chiar în propria casă nu mai trebuia să discute cine să rămână destul de treaz ca să iasă în aerul rece al nopţii, sâmbătă la ora unu a.m., pentru a-şi aduce copiii.

Aşa că, refuzând să plece de acasă şi să o lase pe Sophie singură cu toată bătaia de cap, au urcat şi s-au instalat într-o cameră neîncălzită de la mansardă, cu un televizor vechi şi cu mâncare indiană, au deschis aparatul şi s-au asigurat reciproc că totul o să iasă bine. Oaspeţii erau toţi copii drăguţi, de la şcoli bune, învăţaţi să aibă un respect sănătos faţă de alcool. De droguri nu se temeau.

Sophie le-a dat asigurări în această privinţă. Dacă fata va avea vreo problemă, erau acolo ca s-o ajute să o rezolve, iar dacă nu, ei bine, i-au promis fiicei lor că n-or să se amestece, n-or s-o umilească în asemenea hal încât să-şi arate mutrele.

Zgomotele care veneau de jos erau zgomote pe care orice părinte optimist spera să le audă. Adolescenţi bine crescuţi care se distrau, râdeau, mai strigau puţin, multă muzică, dar nu pahare sparte, nu răcnete, niciun scandal din partea băieţilor pe care excesul de testosteron i-ar fi putut face agresivi.

S-au instalat confortabil în fotoliile vechi, de-abia aşteptând să vadă, nederanjaţi, un film francez, vecii.

Oliver şi Ben erau în bucătărie, sprijiniţi de frigider, când a intrat Daisy să-şi ia ceva de băut. L-a ignorat complet pe cei doi şi s-a servit singură cu o sticlă de cidru, apoi ca un gând întârziat, a luat şi o cutie de Coca-Cola pentru Polly, după care a părăsit camera.

— Poftim, ţi-am spus că mă place, i s-a adresat Oliver lui Ben. Noroc că am venit pregătit, i s-a destăinuit el, bătându-se cu un zâmbet peste buzunarul de la piept al hainei.

Ben a sorbit din sticla de bere şi şi-a zis că ar fi preferat să nu ştie de provizia de prezervative a lui Oliver dacă urma să fie folosită pe sora lui, deşi i-ar putea fi de folos şi lui dacă va fi deosebit de norocos cu Emma. Când o să fie şi el capabil, ca Oliver,

să intre în orice staţie de benzină şi, în mod cu totul firesc, împreună cu o ciocolată, să ia şi un pachet de prezervative? Pentru Dumnezeu, când va avea nevoie şi el de aşa ceva? s-a gândit Ben.

Polly s-a ghemuit sub biroul din dormitorul Sophiei şi a terminat rapid sticla de Cola. Ştia că a făcut o promisiune absolut fermă şi de neîncălcat de a nu se arăta şi de a nu fi o pacoste, dar nu era să rămână acolo toată noaptea, nu? A stat nemişcată răsfoind din când în când jurnalul personal al Sophiei şi asculta atentă la cei doi băieţi aşezaţi pe pat, care fumau o doză cu miros dulceag, discutând despre faptul că Ben le cere prea mult pentru drog şi întrebându-se dacă ar găsi mai ieftin la vreunul dintre dealerii din cartierul comunal.

După ce au ieşit din cameră, Polly a ieşit de sub birou şi s-a aventurat până în capul scărilor. Prin norii de fum de ţigară a văzut că, jos, casa era acum plină. N-o să observe nimeni dacă o să coboare şi ea şi o să găsească un loc mai interesant unde să se aşeze. A coborât încet şi s-a furişat croindu-şi drum prin masa de copii.

De pe un scaun bine ascuns în spatele unei plante decorative mari în camera de zi, Polly a văzut-o pe Daisy stând de vorbă, foarte aproape unul de altul, cu un băiat cu părul foarte negru şi cu acel gen de ochi care nu-ţi părăsesc faţa nicio clipă. Daisy îi zâmbea nedezlipindu-şi nici ea ochii de faţa lui şi, după părerea lui Polly, arăta oribil de sentimentală. Probabil că el îi spune minciuni enorme despre cât de minunată este.

Dacă aşa este, atunci Daisy o să creadă fiecare cuvânt pe care-l spune, aşa încât probabil foarte curând vor începe să se giugiulească, lucru pe care trebuie să-l raporteze Harrietei. I s-a făcut din nou sete, dar nu voia ca Daisy să o prindă că a coborât, aşa că s-a uitat în jur şi pe pervazul ferestrei, chiar în spatele ei, a

zărit o sticlă. Părea să fie a nimănui, pentru că n-a oprit-o nimeni când a luat-o şi a mirosit să vadă ce este. Nu era Cola, dar o să meargă.

Într-un colţ al camerei de zi, Ben era grămadă peste Emma. Nu era suficient de întuneric pentru a lansa vreun atac îndrăzneţ asupra trupului ei şi erau prea mulţi oameni care făceau zgomot, iar în forfota de colo-colo se tot loveau de ei. Aerul era încărcat de fum de canabis. Grozav ar fi să o atragă într-unul din dormitoare! A simţit cum îi transpiră mâinile numai la acest gând, dar avea curaj pentru că băuse câteva pahare şi n-avea decât să întrebe. Problema se punea

— Acum ori niciodată!

— Ce-ar fi să mergem undeva unde este mai multă linişte? i-a şoptit în păr. Şi-a ţinut răsuflarea aşteptând ca ea să-i râdă în nas şi să-i spună să o lase baltă.

— O.K., i-a răspuns în şoaptă, în mod cu totul neaşteptat.

Poate că nu şi-a dat seama la ce se referea el! A luat-o de mână şi a condus-o pe scări, un număr impresionant de oameni urmărindu-i cum urcă împreună. Chiar în locul în care scara făcea o curbă, Ben şi-a aruncat cu totul întâmplător ochii înapoi, spre camera de zi. Ce-o bea Polly din sticla aia? s-a întrebat el. Totuşi, Daisy răspundea de Polly, nu el, şi mai ales nu într-un moment ca ăsta! Şi i-a venit în minte că acolo, în bucătărie, acum patruzeci şi cinci de minute, ar fi trebuit să se gândească să împrumute un prezervativ de la Oliver. Tocmai i se ivise cel mai minunat prilej în care ar putea avea nevoie de unul!

— Deci suntem atât de faliţi încât va trebui să plecăm fără să luăm un desert? l-a întrebat Monica veselă pe Bernard în clipa în care acesta tocmai a închis calculatorul şi s-a întins să mai toarne nişte vin.

— Sincer, da, i-a răspuns, deşi avea o expresie amuzată şi neconvingătoare, de parcă nu se aştepta să fie într-adevăr crezut.

Monica a părut că acceptă răspunsul şi a continuat să-şi ungă chifla cu mult unt, dar Alan era foarte palid, iar Jenny s-a întristat că situaţia la birou era evident mult mai proastă decât spunea el. Alan putea să rămână fără slujbă, iar săptămână viitoare pe vremea asta să fie în căutarea unui loc de muncă, dar ar continua să-i spună ei să nu-şi facă nicio problemă. Ar fi trebuit să se gândească la o carieră proprie serioasă cu mult timp în urmă, nu să se mulţumească cu lecţiile pe care le dădea acasă.

A înălţat o rugă scurtă dorindu-şi ca CV-urile trimise să cadă pe un teren fertil. În clipa în care chelnerul i-a pus în faţă farfuria cu ravioli cu stridii, stomacul i s-a contractat gândindu-se câţi ani mai avea de plătit taxe pentru şcoala lui Polly. Nu-i trebuia calculator ca să ştie că ea şi Alan mai aveau nevoie de cel puţin treizeci şi trei de mii de lire sterline pentru a-şi educa cel de-al treilea copil, iar banii ăştia nu veneau de la asigurările sociale, aşa că a mai înălţat iute o rugă, implorând ca rezultatele la examen să-i aducă lui Polly o bursă.

— …Ei bine, cred că va trebui să tragem la sorţi să vedem cine va renunţa la maşina companiei! spunea Bernard. Jenny a văzut cum zâmbetul lui Alan se stinge încet şi a început să fie îngrijorată. Oare Bernard să fie atât de aproape de pensie încât să nu-i mai pese deloc? Probabil că el are o schemă grozavă de pensie, pe care de-abia aştepta. Să pună mâna, dar ce se întâmplă cu restul? s-a întrebat ea.

— L-am cumpărat Monicăi o maşinuţă grozavă, pe care o folosim tot timpul, a adăugat Bernard.

— O maşină clasică, a murmurat Monica cu gura plină cu ravioli cu somon.

— Oh, da? Am şi eu una, un MG Midget. Mi-am pus-o singură la punct, a spus Frankie mândră.

Jenny şi-a imaginat-o imediat pe Frankie, îmbrăcată într-o salopetă de mecanic şi vârându-se sub maşină cu tot felul de scule pe lângă ea. Între timp, la masă s-a încins o discuţie despre maşini şi despre asigurări, după care o vreme s-a făcut tăcere. Jenny se uita la Serena cum întindea nişte paté pe o pătrăţică de pâine prăjită, pe care o ţinea delicat cu degetele cu unghii lungi, date cu ojă roz, ca şi cum eventualele firimituri s-ar fi putut lipi de lacul de pe ele. Şi-a imaginat imediat mâinile astea mângâindu-l pe soţul ei, întrebându-se dacă şi în cele mai aprinse momente de pasiune s-o purta la fel şi cu Alan, cu tot atâta grijă ca nu cumva să-şi strice manichiura.

— Şi tu cu ce te ocupi? a venit întrebarea politicoasă, de rutină, din partea lui Frankie pentru Jenny.

— Predau lecţii de flaut, când găsesc elevi. În momentul ăsta am impresia că lecţiile de muzică se numără printre micile extravaganţe care sunt tăiate de pe listă când vremurile devin mai grele, a spus ea oftând. Din păcate, acelaşi lucru este valabil şi pentru şcoli, cele de stat nu-şi pot permite personal din afară, iar părinţii care se luptă să plătească taxele şcolare nu-şi pot permite nici ei asemenea lecţii, aşa că numai copiii celor superbogaţi învaţă să cânte la un instrument.

— Ca pe vremuri, când muzica era rezervată numai tinerelor femei foarte bogate, a ciripit Monica.

— Numai dacă erai bărbat ţi se permitea să devii un compozitor de geniu, a intervenit dură Frankie. Întotdeauna m-am întrebat de ce fete la fel de talentate ca Mozart nu au fost niciodată încurajate. Numai aşa am fi putut avea şi mari compozitori femei.

— Fetele erau prea ocupate cu orele pentru brodat şi recitare,

pregătindu-se să pună mâna pe un soţ, a replicat Jenny, izbucnind în râs. În plus, dacă vreun părinte, guvernantă sau tutore îl puteau determina pe un băiat să stea într-un loc mai mult de zece minute, probabil că erau atât de fericiţi încât nu puteau decât să-i încurajeze să continue. Eu una ştiu că aşa aş face!

Serena s-a întins de partea cealaltă a mesei şi a luat o felie de lămâie din farfuria lui Frankie. A început să o sugă fără măcar să clipească, ascultându-le cum râd.

— Deci, la urma urmei, despre asta era vorba, nu? a spus ea brusc. Să înveţi cum să faci pe plac unui soţ. Nici acum lucrurile nu diferă prea mult, sincer, mai sunt încă femei – puteţi să vă imaginaţi lucrul ăsta? – care continuă să trăiască pe seama soţilor! Cum să nu-ţi câştigi propria existenţă? În caz contrar, nu este vorba de altceva decât de prostituţie!

Jenny s-a uitat mai bine la ea căutând semne de ironie, dar pe faţa zâmbitoare, de porţelan, a Serenei nu era nimic altceva decât nerăbdarea de a fi aprobată. Jucându-se cu şervetul, Monica s-a încruntat.

— Există şi alte lucruri importante în afară de a-ţi câştiga existenţa în sensul financiar. Venitul soţului poate fi împărţit cu soţia pentru lucruri mult mai importante decât doar pentru sex, a spus Jenny.

— Ei bine, da, categoric aşa este, a sărit Monica aprobând-o. Copiii, în primul rând, şi activitatea în domeniul caritabil când aceştia se fac mari. Am crezut că voi, feministele, apreciaţi creşterea unui copil drept o ocupaţie sănătoasă şi motivată.

— De asemenea, a intervenit după un minut de gândire Jenny, faptul că nu te înghesui pe piaţa forţei de muncă dacă nu ai într-adevăr nevoie de două venituri poate fi considerată o acţiune responsabilă pe plan social. În privinţa asta, cel mai important

lucru este cu siguranţă faptul că de această opţiune ar trebui să se bucure nu numai femeile. Deşi nu sunt multe familii care în ziua de astăzi se pot descurca doar cu un singur venit.

Alan o urmărea, îi simţea privirea şi atenţia concentrată asupra ei. Frankie s-a întins peste masă cu o furculiţă plină cu peşte, iar gura rozalie a Serenei s-a deschis să o înghită.

— Hmm, ador chestia asta, a murmurat Serena. Frankie a zâmbit cu dragoste prietenei ei, iar în clipa aceea Jenny a înţeles brusc. Frankie şi Serena împărţeau mai mult decât doar apartamentul. Oh, sărmanul Alan, şi-a zis ea, era limpede că el nu avea nici cea mai mică idee în această privinţă!

Lui Polly a început să-i placă cidrul, chiar dacă la început i să părut puţin cam acru. Îi lăsa în gură o aromă plăcută de măr şi o făcea să se simtă fericită, ca atunci când i se permitea să bea şampanie la aniversările din familie.

Daisy şi Oliver erau undeva, la o depărtare care-i juca în faţa ochilor, îmbrăţişaţi într-un mod curios pe canapea. A încercat să se furişeze mai aproape şi să audă ce vorbesc, să vadă dacă discută despre sex, dar Daisy i-a zis s-o şteargă şi să găsească un loc undeva, unde să se culce. Acum Polly era foarte obosită, dar, întoarsă, pe scaunul ei, când a închis ochii casa a început să se învârtă cu ea de parcă era în roata mare, la bâlci.

Muzica era prea tare, iar zumzetul permanent al vocilor, străpuns de câte un ţipăt, o readuceau la realitate exact în clipa în care era pe punctul de a adormi. A hotărât că poate ar fi mai bine să se ducă să caute un pat liniştit unde să se întindă doar puţin şi s-a strecurat pe scări în sus, pe lângă un grup de fete care vorbeau despre cea mai indicată vârstă la care să-ţi pierzi virginitatea. Polly şi-a dat seama că trebuie să fie incredibil de obosită, n-a simţit nici cea mai mică dorinţă să mai stea pe lângă ele ca să audă ce spun,

aşa cum s-ar fi întâmplat în mod normal, ci a continuat să urce ţinându-se cu grijă de balustrada scării, pentru că simţea că acum se învârteşte şi pământul cu ea.

— Ben? Eşti aici? a strigat în uşa dormitorului Sophiei. Sunt obosită! Când mergem acasă? Nu i-a răspuns nimeni, aşa că a intrat în vârful picioarelor, în camera întunecoasă, îndreptându-se spre pat, să urcat şi a încercat să se cuibărească într-un vraf de haine.

— Polly! Dă-te jos!

A căzut cu o bufnitură pe podea, uitându-se în sus spre Ben şi Emma, care, cu feţele ca în ceaţă, foarte apropiate, o priveau din pat. Ar fi trebuit să spună că sunt acolo şi că se ascund sub haine, de ce n-au făcut-o?

— Oh, Dumnezeule, este complet beată! Unde este Daisy? a întrebat-o Ben, apucând-o de încheietura mâinii.

— Nu ştiu, cu un tip jos, i-a răspuns Polly bâlbâindu-se.

Emma a aprins o veioză şi curiozitatea lui Polly s-a trezit din nou la viaţă când a remarcat că-şi vâră mâna pe sub bluză şi-şi încheie sutienul negru, de dantelă. Trebuie să ţină minte să-i spună şi asta lui Harriet, a fost ultimul ei gând în stare de trezire.

— Crezi că ar trebui să vorbim cu părinţii Sophiei?

Jos, Ben se uita la Daisy care, furioasă, se desprindea de Oliver, pe o canapea. Oliver i-a zâmbit leneş şi i-a făcut cu ochiul.

— Nu fi prost, Sophie ne-ar ucide. Şi apoi s-ar putea să le spună şi părinţilor noştri, a urlat Daisy la el.

Trebuie să o ducem acasă şi să o urcăm în pat.

— Nu cred că poate să meargă, a intervenit Emma uitându-se la Polly cum stătea proptită de scări cu capul căzut pe piept, de parcă era o păpuşă de cârpă.

— Atunci va trebui să o ducă Ben, s-a răstit Daisy. Şi-a muşcat

buza şi a încercat să-şi aducă aminte câţi bani mai are la ea. Un taxi ar fi cel mai bun lucru, mai ales că şi pe ea o durea foarte tare degetul de la piciorul stâng, deşi s-ar putea ca şoferul să refuze să o ia pe Polly în starea în care se găsea. Dacă-i vomita în maşină? Şi poate că nu este vorba ca Polly să fie beată, iar el s-ar putea să spună cuiva şi s-ar putea să aibă din nou necazuri cu poliţia. Şi mai era şi aproape miezul nopţii, aşa că ar fi taxaţi mai mult.

— Plecăm toţi. N-ar trebui să fie prea greu dacă cu şi Ben o s-o susţinem, a intervenit Oliver, preluând conducerea în speranţa că va câştiga suficientă recunoştinţă din partea lui Daisy încât data următoare când vor fi împreună să-l privească cu alţi ochi şi să se poarte şi mai frumos cu el. Oricum, aici tot nu prea putea să progreseze, întinşi pe o canapea nici că se putea mai publică, cu toată lumea dansând, strigând şi căzând în jurul lor, deşi semnele au fost extrem de promiţătoare.

Daisy, Oliver, Emma şi Ben au încercat să pară cât se poate de naturali şi fireşti să treacă cât mai neobservaţi în drum spre casă, îngroziţi să nu se oprească vreun poliţist plictisit şi să-i ia la întrebări. Susţinută de o parte şi de alta de Ben şi de Oliver, picioarele lipsite de coordonare ale lui Polly aproape că nu aveau nevoie să atingă pământul. Capul i se legăna încoace şi încolo şi mormăia întruna ceva. Când au ajuns la intrarea în Close, Daisy şchiopăta dureros, simţind că rosătura de pe degetul mic i-a ajuns aproape la os. Era sigură că scumpa ei gheată era plină de sânge înăuntru şi că piciorul îi înota într-o băltoacă.

— Ar fi trebuit să-i ceri Sophiei un plasture, i-a spus Emma, ţinând-o de braţ şi ajutând-o să meargă.

— Ştiu, ştiu. Stai o secundă, să mă descalţ. Nu mai pot suporta, mai bine merg desculţă. Şi s-a aşezat pe bordură.

Când maşina lui Carol şi Paul Mathieson a cotit pe lângă casa

lui Sue Kennedy, în faţa ochilor li s-a înfăţişat următoarea imagine: Daisy stătea pe jos şi-şi inspecta piciorul gol, Polly stătea pe gard, susţinută de Ben, iar Oliver şi Emma îşi aprindeau o ţigară.

— Ai pătit ceva? Putem să te ajutăm cu ceva? a întrebat Carol destul de politicoasă, uitându-se la piciorul lui Daisy.

Polly a devenit brusc rigidă şi s-a ridicat în picioare.

— Îmi vine să vomit, s-a văitat ea. Ben s-a uitat la Daisy şi amândoi la Carol, toţi căzând în mod telepatic de acord că nici măcar nu se puteau gândi să o ducă pe Polly acasă în starea asta, indiferent de consecinţe.

CAPITOLUL 16

Paul era uluit. Dacă n-ar fi fost absolut sigur că nu băuse decât un sherry, ar fi zis că soţia lui este pur şi simplu beată.

Să-i ducă pe toţi oamenii ăştia în casă la această oră din noapte! Ce o fi în capul ei?

Carol s-a dovedit foarte practică, chiar şi în rochia ei elegantă de mătase. Era clar că fetiţa era foarte beată, iar adolescenţii n-aveau nici cea mai mică idee ce să facă cu ea. Stăteau sprijiniţi de perete, absolut inutili. Şi erau atât de mari!

— Ar fi mai bine de fapt dacă ar vomita, i-a spus Carol lui Daisy. În felul ăsta n-o să se simtă atât de îngrozitor mâine dimineaţă şi cel puţin o parte din alcool va fi eliminată. Este foarte periculos pentru ea să se afle În starea asta.

Daisy şi Ben se holbau, ruşinaţi, la covorul din hol. Carol a împins-o pe Polly în baia de jos şi a sprijinit-o de chiuvetă.

— Paul, du-te şi adu-mi un pahar mare cu apă caldă.

Niciun „te rog“, a remarcat el îmbufnat, pornind automat spre bucătărie pentru a face ce i s-a cerut.

A fost foarte bine dispusă după Charley’s Aunt[7], sporovăind tot drumul în maşină şi lăsând să se înţeleagă că ar fi bine să fie acasă, la căldură.

Şi avea de gând ca, de cum ajung acasă, să o ducă direct în patul lor călduros, ceea ce se întâmpla însă înainte să dea peste gloata asta în stradă.

— Vreţi să-i daţi apă sărată? a întrebat-o Emma pe Carol, încercând să manifeste un interes inteligent.

— Categoric nu! Asta ar ucide-o, sarea ar ajunge imediat în rinichi şi ar putea muri de deshidratare. Să nu faci niciodată

7 Mătuşa lui Charley

greşeala asta, i-a spus ea Emmei. Aceasta s-a apropiat de Daisy ca să o consoleze şi amândouă s-au dus să se aşeze pe scări.

Daisy frecându-şi degetul care sângera şi sperând că n-o să păteze carpeta bej. Şi-a astupat urechile cu ambele mâini când a auzit-o pe Polly vomitând cu zgomot.

— Părinţii voştri n-ar trebui să fie de-acum acasă? l-a întrebat Paul pe Ben. N-ar fi oare cel mai bine dacă ar avea grijă de ea chiar mama voastră?

Ar fi vrut să-i întrebe unde au dus-o, păreau să vină de la o petrecere sordidă, emanau un miros stătut de ţigări şi alcool.

Ar fi trebuit să aibă mai multă grijă de Polly. Daisy a fost ştearsă definitiv de pe lista celor care puteau fi lăsaţi cu gemenii.

— Nu fi prost Paul, s-a auzit vocea lui Carol. Nu vor ca Alan şi Jenny să ştie ce s-a întâmplat. După toate astea, sunt sigură că n-o să se mai întâmple niciodată, nu-i aşa? A scos capul pe uşa băii de jos, cu un prosop pluşat în mână şi i-a aruncat lui Daisy o surprinzătoare privire conspirativă.

Ben a fost şocat. Carol era întotdeauna atât de ţepoasă, adeptă atât de înfocată a respectării regulilor! Nu era sigur dacă o plăcea în noua ipostază.

Aştepta să înceapă să le ţină o predică serioasă. Îi făcea plăcere să se bazeze pe fermitatea ei de nezdruncinat, certitudinea de sută la sută că nu exista nicio şansă să fie sedusă (sau, şi mai bine încă, să-l seducă ea pe el). Numai aşa imposibilele fantezii erau pasionante!

Are nevoie ca băieţii să fie mai des acasă, şi-a zis Paul urmărind-o pe Carol cum îi dă cu tandreţe şi dragoste lui Polly părul umed de pe ochii care nu se puteau concentra şi de pe faţa îmbujorată.

Trebuie să aibă grijă de cineva, şi nu este vorba de mine şi de

afurisitele alea de pisici. A oftat şi a urcat spre dormitor, întrebându-se dacă mai merită să dea drumul la pătura electrică.

Lui Carol îi plăcea să facă sex numai într-un pat preîncălzit, altminteri tremura şi îi era imposibil să se relaxeze, plângându-se tot timpul că picioarele i-au ieşit de sub cuvertură şi că îi este frig!

A trecut de uşa dormitorului şi a mers mai departe, spre mansardă. N-are decât să nu i se dea voie să le spună lui Alan şi lui Jenny despre aventura îngrozitorilor lor copii, dar acest lucru nu putea să rămână neînregistrat în dosar.

Era un incident, s-a întâmplat. A scos dosarul galben şi s-a aşezat la biroul lui ordonat, trist că era singura informare pe care o putea face în noaptea respectivă.

Ieşiţi din restaurant, Jenny i-a dat lui Alan cheile maşinii, iar el i le-a înapoiat imediat.

— Ascultă, i-a spus ea calmă, descuind maşina şi aruncând ultimele zâmbete de rămas-bun spre Monica şi Bernard, care se urcau în anticul lor Morris Traveller, nu vreau să ne certăm stupid într-o parcare, cu toată lumea în jur luându-şi la revedere, dar, sincer, cred că am băut depăşind cu mult limita ca să mai pot conduce.

Strecurându-se pe locul pasagerului, Alan i-a răspuns:

— Ar fi trebuit să rezolvăm problema asta mai devreme. Am crezut că am făcut-o şi că este rândul tău. Şi eu am depăşit limita, şi dacă-mi pierd permisul, ei bine…

— Vrei să spui că este mai puţin important dacă-mi pierd eu permisul pe un an decât dacă ţi s-ar întâmpla ţie lucrul ăsta? l-a luat Jenny la întrebări, gândindu-se la toate cursele pe care le face la şcoală şi care nu vor mai fi făcute, la toate pungile cu cumpărături de la Sainsbury care vor trebui aduse acasă cu autobuzul, la imposibilitatea rugăminţilor de ultim minut ale lui

Daisy şi Ben: „Te rog, mami, am spus că mă întâlnesc cu Emma la cinci şi este deja trecut de cinci“. Cine o să mai facă toate astea?

— Nu, nu este asta. Sunt totuşi teribil de obosit, a zis încet Alan, sprijinindu-şi capul de geamul rece, aburit, al portierei. Şi oricum, tu conduci mai bine decât mine.

— Asta sună a linguşire, a bombănit ea. E-n regulă, am să conduc eu, dar nu-mi face nicio plăcere şi o să dureze o veşnicie. Va trebui să mă ţii de vorbă ca să rămân trează.

A ieşit cu maşina pe drumul neluminat, încercând să-şi dea seama la lumina farurilor încotro să o ia. Alan, deja pe jumătate adormit, a mârâit ceva, iar ea şi-a zis că n-are încotro decât să se împace cu faptul că o să facă un drum lung, în timpul căruia va trebui să şi conducă şi să şi vorbească singură.

— Nostim, nu? s-a adresat trupului inert al lui Alan. Oameni ca noi fac asta tot timpul, spun că nu este cine ştie ce şi-şi asumă oricum riscul. Puştii din cartierul comunal şterpelesc maşini şi merg cu ele, iar când îi prinde poliţia îi tratează de parcă ar fi o armă criminală. Ceea ce şi sunt. Dar şi noi suntem. Pentru asta noi primim amenzi şi o suspendare pe o perioadă de timp, în timp ce ei sunt internaţi în centre de detenţie şi puşi sub supraveghere. Pe noi nu ne afectează decât în ce priveşte primele de asigurare pe termen lung, dar ceea ce li se întâmplă lor îi face să nu mai poată fi angajaţi niciodată.

— Hmm, a murmurat Alan, fără să asculte.

Se gândea încă la Serena care a plecat de la restaurant în MG-ul ireproşabil renovat al lui Prankie, prietena ei. Dacă ar fi dus-o şi el pe Serena într-o maşină mai nostimă şi nu în BMW-ul ăsta serios, poate că l-ar fi admirat, considerându-l ceva mai dinamic, mai demn de încredere.

Tot timpul a dispreţuit acel gen de bărbaţi care cumpără maşini ca simbol al puterii sexuale, pornind de la premisa că asta le compensează deficienţele, dar acum, că a ajuns de vârstă mijlocie şi lipsit de orice alte simboluri sexuale vizibile, se gândeşte că bărbaţii respectivi poate au dreptate.

Jenny conducea atent, deşi nu atât de încet încât să atragă atenţia asupra maşinii. La fiecare cotitură se aştepta să fie urmărită de o lumină albastră, intermitentă.

Alan sforăia încet lângă ea, visând, şi-a închipuit Jenny, la contabile zvelte, drăguţe, cu părul negru ridicat şi legat cu eşarfe de mătase.

L-a aruncat o privire, întrebându-se cum poate un bărbat care şi-a susţinut atât de bine familia (până acum) să fie atât de opac când este vorba de o femeie.

O fi ea dragostea oarbă, cum se spune, dar pasiunea trebuie să fie şi incredibil de mioapă. Sărmanul Alan, să fie oare o consolare pentru el descoperirea că Serena nu se simte atrasă de el pentru simplul fapt că în general nu este atrasă câtuşi de puţin de bărbaţi? Cel puţin în felul ăsta nu va lua respingerea ei ca pe ceva personal, ceea ce ar fi fost o ruşine.

Prăbuşit deloc estetic lângă ea, Alan deschidea din când în când ochii, ca o pisică adormită, iar Jenny s-a minunat de felul în care putea să se deconecteze în clipa în care era sigur că altcineva a preluat problemele îngrijorătoare în locul lui.

Când a ajuns acasă, fix la unu şi treizeci de minute, a văzut o lumină la mansardă.

Trebuie să fie Ben, care s-a întors de la petrecere şi acum citeşte.

Spera că s-a distrat bine.

— Daisy, vin să te iau de la şcoală şi de acolo mergem direct

la poliţie, i-a spus Jenny la micul dejun, luni dimineaţă. Iar tu, Polly, eşti sigură că acum te simţi bine?

I-a pus mâna pe frunte, dar nu dădea niciun semn de febră. Nici ieri nu a avut, ceea ce a fost surprinzător pentru că Polly a petrecut toată ziua întinsă în pat, cu draperiile lăsate, strângându-l în braţe pe ursuleţul Panda şi spunând că-i este prea rău ca să mănânce.

Alan i-a spus că a simţit miros de ţigări pe părul feţei şi s-a gândit că Daisy, plictisită să mai facă pe babysitter-ul cu ea, sâmbătă seara, o fi lăsat-o pe Polly să încerce o ţigară.

— Este bine că asta i-a făcut atât de rău, a hotărât el. N-o să mai încerce altă dată.

Jenny nu a fost atât de sigură că are dreptate în ce priveşte vreuna dintre cele două supoziţii şi a sâcâit-o pe biata fată suferindă venind din oră în oră şi punând-o să ridice şi să plece capul pentru a se asigura că nu are meningită.

Daisy şi-a petrecut ziua evitându-i cu abilitate pe amândoi părinţii, făcând un volum neobişnuit de teme pentru acasă În sanctuarul camerei ei şi ducându-se la Emma să ia prânzul.

Luni dimineaţă Polly arăta tot palidă, însă mult mai bine, iar boala misterioasă de care suferea n-avea să o împiedice să meargă la şcoală.

— Nu mă deranjează dacă vrei să rămâi acasă, i-a zis Jenny. Poate că te-ai molipsit de ceva. Poate că circulă vreo boală. Daisy, tu te simţi bine? Este atât de cald aici, încât nu se poate să ai nevoie de eşarfa aia.

— Polly nu a vrut nici în ruptul capului să renunţe la şcoală, avea un test la matematică pe care nu-l putea pierde. Scoţând vasele din maşina de spălat, cu gâtul înfăşurat într-una din eşarfele favorite de caşmir ale lui Jenny, Daisy a pufnit nevenindu-i să

creadă.

— Vrei să te duci la şcoală pentru un test? Eşti nebună?

Polly i-a aruncat o privire foarte pătrunzătoare şi i-a spus rar:

— Nu doar pentru test. Trebuie să o văd pe Harriet. Daisy s-a înroşit toată şi şi-a tras mai bine eşarfa pe gât-

— Trebuie să merg la poliţie în uniforma de şcoală, mami? Nu pot să vin mai întâi acasă să mă schimb? a întrebat Daisy.

— Nu, îmi pare rău, au spus la ora patru şi este singura cale ca să nu întârziem. Şi, în plus, a adăugat cu o privire care a făcut-o pe Daisy să ghicească ce urmează, este bine să arăţi ca o persoană care în mod normal are pe deplin simţul responsabilităţii, ca şi cum ce s-a întâmplat n-ar fi fost decât o scăpare de comportament. Dacă ai să te îmbraci cum umbli tu de obicei, costumaţie completată de ghete, or să creadă că eşti o turbulentă înnăscută şi că asta nu este decât prima din numeroasele dăţi în care te vor vedea.

— O.K., a spus Daisy oftând îndurerată. Am să fac în aşa fel încât să creadă că sunt cea mai bună fată a anului.

Jenny s-a apropiat de ea să o îmbrăţişeze, dar Daisy, rigidă, s-a ferit să fie atinsă.

— Numai că ei nu prea au imaginaţie. Iar oamenii au tendinţa să fie snobi: or să recunoască uniforma şi se aşteaptă să respecţi legea, i-a zis Jenny. Dacă ai să arăţi ca o rebelă şi ca un copil-problemă, exact asta. or să vadă. Nu au timp şi nu te cunosc aşa cum te cunoaştem noi. Prezintă-te în faţa lor cu imaginea de fată cuminte şi ascultătoare, şi or să te lase în pace. Este uşor.

Daisy a dat din cap şi s-a dus să-şi ia geanta de şcoală.

Poate că n-o să fie totuşi o zi atât de rea, poate că o să-l vadă pe Oliver în pauza de prânz.

Atunci o să-i poată arăta urmele pe care i le-a lăsat pe gât şi

să-i ceară să fie ceva mai atent data viitoare.

Polly nu a putut să spună prea multe în maşină. Jenny asculta emisiunea Today şi era concentrată asupra traficului, dar Polly era prea deşteaptă încât să înceapă să-i povestească Harrietei despre seara de sâmbătă. Mamele simt întotdeauna când este vorba de ceva interesant.

Harriet a înţeles cu uşurinţă mesajul că are informaţii pe care merită să le aştepte după felul în care se tot strâmba Polly şi-i şoptea aluzii criptice. În clipa în care au coborât din maşină, Harriet n-a mai rezistat.

— Ce ai făcut? De ce făceai mutrele alea pline de importanţă la mine?

— Aşteaptă până când intrăm, i-a spus Polly, sperând ca pe drum să atragă o audienţă mai largă.

A înşfăcat-o pe Harriet de mână şi a tras-o după ea în şcoală, unde, de fapt, nu aveau voie să intre până la primul clopoţel.

La uşă a ezitat, uitându-se în jur încet şi pe furiş, asigurându-se că cinci sau şase dintre colegele ei mai zvăpăiate au văzut-o şi sunt suficient de curioase ca să o urmeze.

Ajunse în holul central, s-a urcat pe scară ca să le domine când o să le povestească totul, fiind în acelaşi timp atentă pentru cazul în care s-ar apropia vreun profesor.

Fiona Pemberton, aflată sus, pe palierul personalului didactic, nu a fost deloc surprinsă să o vadă pe Polly Collins vorbind unui grup de fete.

Copilul nu avea nicio problemă în a se bucura de audienţă şi a fost o adevărată stea în pantomima de Crăciun, probabil că datorită lecţiilor de dans, şi-a zis ea.

Dacă Polly va continua aici şcoala, va trebui să o împiedice să mai irosească cu baletul timpul destinat studiului.

Erau deja prea multe probleme în familia asta, părul albastru al lui Daisy nu a trecut neobservat, dar decizia comitetului profesoral a fost de a-l ignora. Rezultatele lui Polly la examen nu au fost excepţionale.

La eseul de engleză a dat dovadă de o imaginaţie vie, dar lucrarea la matematică a fost un adevărat dezastru. Decizia în legătură cu şcoala la care-şi va continua studiile urma să fie luată astăzi.

Fiona s-a apropiat de balustradă uşor, fără să facă nici cel mai mic zgomot, prefăcându-se că numai din întâmplare aude ce le spune Polly fetelor.

— Aşa că la miezul nopţii eram complet beată! spunea ea. Beată cui! Să ştiţi că era grozav! Iar cât am stat în dormitor am inhalat suficient drog încât…

Fiona a tresărit, strângând la piept lucrările de la examen. S-a uitat pe furiş peste balustradă, doar pentru a verifica încă o dată că este vorba de Polly. Nu-i venea să creadă ce aude!

— Ai văzut pe cineva făcând sex? a întrebat-o Harriet nerăbdătoare.

Fiona şi-a ţinut respiraţia, aşteptând îngrozită răspunsul.

— Nu tocmai. Deşi prietena lui Daisy, Emma, era sub un maldăr de haine cu Ben şi avea sutienul desfăcut, s-a auzit vocea uşor dezamăgită a lui Polly, care s-a înviorat însă imediat proclamând sus şi tare: Dar s-a făcut mult sex oral!

Fiona s-a repezit în birou şi s-a prăbuşit şocată pe scaunul ei directorial, pierzând în consecinţă afirmaţia făcută în continuare, cu mare autoritate şi aplomb de Polly:

— Pentru că ştiţi, aproape tot timpul au vorbit despre asta!

Auditoriul era fascinat, exact aşa cum şi-a dorit Polly să fie.

Totuşi, directoarea ei, care credea că, având în vedere cei

cincisprezece ani de când conducea şcoala, nu o mai putea surprinde nimic din ceea ce vede şi aude, era cu mâna pe telefon, cerându-i brutal şi scurt secretarei să-i sune imediat pe părinţii Collins, să vină cât mai curând posibil la şcoală pentru a se întâlni cu ea ca să vorbească despre viitorul lui Polly.

S-au strâns exact atâţia bani cât pentru a salva firma pe durata următorului trimestru.

Chiria clădirii era acum astronomică, de parcă recesiunea nici n-ar fi avut loc. „Trebuie făcute reduceri”, era fraza care circula printre membrii personalului.

Se uitau suspicioşi unul la altul, făcând supoziţii cine urma să fie invitat primul să părăsească slujba în cadrul măsurilor menite să ducă la economii. Una dintre măsuri, reflecta Alan, ar trebui poate să fie aceea de a se muta într-un cartier mai puţin scump.

În cursul unei pauze între întâlnirile cu clienţii, i-a vorbit despre asta Serenei.

— Ce zici, a întrebat-o ocupându-se de cafetieră, în biroul lui, crezi că mulţi clienţi ne-ar părăsi dacă ne-am muta într-un cartier mai ieftin, să zicem din Mayfair în Mortlake?

Spre uimirea lui, a văzut că Serena este foarte mâhnită.

— Pentru mine nu are nicio importanţă unde o să vă mutaţi, a pufnit ea în lacrimi, căutând în buzunar un şerveţel. Eu am fost ultima angajată, aşa că voi fi prima concediată. Şi nici măcar nu mi-am terminat cursul de instruire. Acum a început să plângă cu sughiţuri, iar Alan, aşa cum ar fi făcut pentru orice femeie, s-a justificat el mai târziu, s-a apropiat în mod automat de ea să o consoleze. A prins în braţe trupul care tremura, l-a tras la piept, bătând-o delicat pe spate şi murmurându-i încet cuvintele de alinare ce se impuneau în cazul în speţă.

A simţit-o cum se zbuciumă toată în braţele lui de atâtea

sughiţuri şi oftaturi, şi, în clipa aceea, un drăcuşor care-i zăcea undeva în cap l-a făcut să arunce iute o privire spre uşă să se asigure că nu-l vede nimeni, după care a început să o mângâie serios.

Mirosea a lăcrămioare şi i-a inhalat parfumul adulmecându-i gâtul, cum stătea aşa, cu capul romantic înclinat, s-a gândit că, la modul ideal, el ar fi ales un loc mai plăcut decât biroul ăsta plin de praf şi cu pereţi care aveau mare nevoie de o zugrăveală, unde Serena să-i cadă plângând în braţe. Hotelul Blake, de exemplu, era luminat discret şi de o Senzualitate extraordinară.

Serena continua să plângă, aşa că a strâns-o mai tare, simţindu-i tot trupul subţire lipit de el. Acum nu i-a mai păsat dacă îl vede sau nu cineva şi a coborât mâinile, după care le-a vârât pe sub bluza largă, simţindu-se extaziat în clipa în care i-a întâlnit pielea goală şi fierbinte.

— Ce dracu’ faci? s-a răstit la el din mijlocul camerei, unde, nu se ştie cum, a ajuns într-o clipită. M-ai atins! M-ai pipăit! Cum îndrăzneşti?

Alan stătea acolo stângaci, sprijinit nervos de peretele dintre două discuri de aur înrămate, neştiind ce să facă cu mâinile.

— Aaa… îmi pare rău, a murmurat moale. Am crezut… pur şi simplu am crezut… Nu ştia ce a crezut, nu ştia deloc. O fi crezut că-l place, dar acum lucrul ăsta părea atât de puţin probabil, atât de ridicol, că nici măcar nu putea să i-l spună.

— Ai crezut? Nu, n-ai crezut, pur şi simplu ai fost sigur. Ai fost sigur că pentru că am ieşit cu tine la vreo câteva localuri ard de nerăbdare să sar în pat. Ei bine, nu! De fapt nu mă culc de fel cu bărbaţi!

— Îmi pare rău, a murmurat cu totul nepotrivit Alan, încercând să înţeleagă ce a vrut să spună.

Uitându-se la el, Serena şi-a revenit, s-a adunat şi apoi i-a spus rar:

— Hărţuire sexuală, asta este. Când am să plec de aici, dacă am să plec, o să primesc pentru asta o compensaţie serioasă! Aproape că a scuipat cuvintele.

Alan şi-a recăpătat echilibrul şi ceva i-a spus că reacţia ei a fost mai mult decât exagerată, nu? Ori avea dreptate? Hărţuirea sexuală era delict penal sau civil?

De ce nu s-o fi obosit să citească niciodată despre asemenea cazuri în ziare, ca şi cum aşa ceva nu l-ar fi putut privi niciodată pe el?

A ieşit trântind cu putere uşa, iar Alan s-a întrebat cui o să spună în primul rând, unchiului Bernard sau întregului birou unde lucra şi care era plin de oameni mai tineri.

Indiferent cui ar spune mai întâi, Alan era la mare ananghie. S-a aşezat la birou cu faţa împietrită sprijinită în mâini.

Simţea încă parfumul Serenei, dorindu-şi brusc să-l alunge din cameră şi din viaţa lui. Acum o să afle şi Jenny, şi o să-l urască.

Şi nici măcar nu s-a întâmplat nimic. Nu s-a întâmplat niciodată nimic. Tot necazul pentru nimic!

S-a întins spre coşul de gunoi unde aruncase revista tagmei lor, a contabililor, Accountancy Age, şi, deznădăjduit, a început să-şi caute o slujbă.

La clubul de tenis, Sue şi Jenny tocmai şi-au terminat ora de aerobic, pornind spre jacuzzi pentru a se delecta cu o bârfă de cincisprezece minute înainte de a înota zece bazine.

Clubul era înţesat de femei care se ocupau cu seriozitate de întreţinerea tonusului trupurilor lor în scopul de a-şi păstra interesul soţilor sau al amanţilor şi de a încăpea în continuare în măsura doisprezece.

— Biata de ea! a exclamat Sue când s-au apropiat de jacuzzi. Sunt fericită că am scăpat de toate astea. După care a adăugat misterioasă: Şi totuşi, cine ştie? Poate că nu.

— Ce vrei să spui? a întrebat-o Jenny aruncând o privire furişă spre cealaltă femeie care mai era în jacuzzi, o tânără mamă bronzată, care citea revista Hello! în timp ce rimelul îi curgea pe faţă din cauza picăturilor de apă care săreau în jus. Eşti însărcinată?

— Nu încă! a spus Syue cu un zâmbet larg. Fiecare lucru la timpul lui. Ardeam de nerăbdare să-ţi spun. Mă mărit!

— Te măriţi! Dumnezeule, de ce? Şi cu cine? Cu cel nou?

— Fireşte că cu cel nou! a răspuns Sue scoţând languros un picior şi întinzându-l deasupra apei să vadă dacă se impune să se epileze din nou. Şi să nu-mi zici că nu-l cunosc decât de cinci minute. Ştiu toate astea. La vârsta mea, vârsta noastră ar trebui să spun, suntem în stare să ne dăm seama cum stau lucrurile încă de la prima privire.

— Prostii, i-a replicat Jenny nedumerită. Când o să aibă loc?

— Sâmbătă după-amiază, am obţinut o aprobare specială. Aşa cum ţi-am spus, de ce să o mai lungim? Singurul motiv de întârziere ar fi fost dacă nu găseam un costum potrivit, dar am fost la Whistles şi acum tocmai îmi ajustează ceva foarte sexy. Luni îl ridic şi mă căsătoresc în el sâmbătă. Petrecerea este la mine acasă, după-amiază. Este binevenită întreaga stradă. Simplu ca bună ziua.

— Chiar că te lasă fără grai! Trebuie să fie un tip minunat. Cine este? Şi unde ai să locuieşti? N-o să te muţi, nu? A devenit brusc îngrijorată de posibilitatea de a-şi pierde singura prietenă de care putea fi sigură că, oricât de rău s-ar purta, n-ar judeca-o niciodată.

— Ah, aici este o chestie. Îl ştii, de fapt ai putea spune că l-am

cunoscut prin tine, i-a răspuns Sue cu un zâmbet îngrijorat, privind dintr-odată cu mare interes şi suspicios de vinovată apa înspumată. Şi-a parcat maşina lângă poarta mea tocmai când ieşeam şi, ei bine, şi asta este!

— Oh, Dumnezeule, nu pot să cred! Ai pus mâna pe David Galezul! Cel fără picioare! Dar a venit la mine, nu mai departe decât alaltăieri!

— Da, ei bine, te place! l-am spus că n-am nimic împotrivă, în definitiv la început n-am ştiut dacă o să dureze. Părea îngrijorată. Nu te superi, nu? Vreau să spun că tu n-ai făcut-o decât pentru bani, nu?

Revistş Hello! a început să se mişte şi de după ea a apărut o faţă uluită cu dâre de rimel. Jenny a chicotit şi a spus în mod deliberat cât a putut de tare:

— Nu, nu este nicio problemă. A fost o chestie pur de afaceri. Sper că vei fi fericită. Sunt doar surprinsă, asta-i tot. Chiar uluită. Credeam că oamenii nu se mai obosesc să se mai căsătorească.

— Ştii, în adâncul sufletului este un bărbat de modă veche. La fel ca mine, i-a explicat Sue, izbucnind în râs de propria-i absurditate.

Cele două femei au ieşit din jacuzzi şi au început să înoate în piscina încălzită, de la un capăt la altul, ceea ce trecea drept exerciţii pentru întreţinere. Nu mai era atâta lume, mamele cu copiii care luau lecţii de înot plecaseră.

Odată asigurată că Sue nu intenţionează să se mute, ci să-l aducă pe David cu ea, Jenny a început să se întrebe dacă lucrul ăsta n-o să fie o problemă, faptul că peste drum o să locuiască un bărbat cu care a făcut sex oral pentru bani.

Or să se întâlnească în permanenţă, or să fie cine comune, mese la iarbă verde, petreceri de Crăciun şi deci o mie de

posibilităţi pentru toate indiscreţiile care pot fi spuse ori de câte ori este la îndemână prea multă băutură. Cu puţin noroc, totuşi, s-ar putea ca David să nutrească aceleaşi temeri în ce o priveşte, iar în cazul ăsta ar putea coexista într-o stare de armistiţiu.

— Priveşte acolo! Sue înota alături de Jenny, acum erau chiar la capăt, iar ea îi arăta spre jacuzzi. Femeia care citea revista Hello! era încă acolo, dar revista zăcea abandonată, plutind deasupra apei.

Femeia stătea întinsă în apa cu bule, spumegând, cu capul rezemat pe braţele încrucişate pe marginea piscinei, cu ochii închişi şi gura uşor întredeschisă.

Ca un copil ce visează în somn, nepăsătoare la tot ce era în jurul ei, gemea din când în când, iar faţa îi strălucea de plăcere.

— Vezi? Mă înţelegi acum în privinţa lui David, nu? Nu vreau să sfârşesc aşa, prin a fi nevoită să am experienţe sexuale de una singură, într-un jacuzzi public.

— Oh, nu ştiu ce să zic, a provocat-o Jenny chicotind, mie nu mi se pare chiar atât de rău. Poate că după ce terminăm cu înotul…

CAPITOLUL 17

Când a luat-o pe Daisy de la şcoală era greu de spus care din ele două era mai nervoasă. Daisy s-a urcat repede în maşină, ca să n-o vadă cineva că este luată în mod cu totul ruşinos de mama ei. Jenny, cu sentimentul inconfortabil că poliţiştii sunt deja cu ochii pe ea, a condus cu prudenţă, oprind mai mult decât era nevoie la fiecare intersecţie şi folosind indicatoarele de circulaţie de la o distanţă mult prea mare, ca şi cum dădea testul de conducere.

Cu eşarfa încă înfăşurată în jurul gâtului, Daisy are probabil frisoane, şi-a zis Jenny, la gândul că merge la poliţie, unde trebuia să debiteze rolul. Bine cel puţin că părul albastru era ascuns cu grijă sub eşarfă.

Aşteptând în camera de primire ca sergentul imposibil de tânăr să găsească un inspector, Jenny s-a mai uitat o dată la Daisy pentru a se asigura că se prezintă cum trebuie. Era cald, iar scaunele de plastic erau aşezate lângă un radiator vechi, mare şi curbat, care bolborosea şi fâsâia, amintindu-i lui Jenny de şcolile din copilărie. Pereţii erau vopsiţi într-un galben luminos, vesel, ca pentru a contracara sentimentul de îngrijorare şi teamă care îi invadează probabil pe vizitatorii acestui loc.

— Te coci aici, nu altceva, s-a plâns Jenny, făcându-şi aer cu mâna. Daisy, ar fi bine să-ţi scoţi eşarfa aia, altfel ai să leşini.

— Mă simt bine aşa, nu te mai agita, i-a replicat fata, legănându-şi nervoasă picioarele pe podea.

Jenny s-a ridicat şi a început să citească anunţurile de pe pereţi. Un afiş mare îi sfătuia pe copii să-şi încuie bicicletele cu lacăte cu cod, un altul vorbea despre avantajele acţiunii „De veghe-n cartier”, iar un al treilea invita la intrarea în rândul forţelor speciale. S-a hotărât să-i sugereze lucrul ăsta lui Paul Mathieson,

poate că aşa o să renunţe să mai descopere cu tot dinadinsul criminali în Close!

Zgomotul făcut de frecarea ritmică a picioarelor lui Daisy de podea a încetat brusc. Fata s-a ridicat şi a început să străbată încăperea cu paşi mari.

— N-o să mai dureze mult, a asigurat-o Jenny. Nu-mi dau seama ce-i poate face să întârzie atât, este trecut de patru. Încearcă să nu-ţi mai faci probleme.

— Nu-mi fac probleme, s-a răstit Daisy. Pur şi simplu nu pot să mai suport zgomotul pe care-l face radiatorul ăla, îmi aminteşte de burta lui Ben, dimineaţa.

Jenny a auzit pas greu de cizme pe coridor.

— Se pare că sunt gata pentru tine. Daisy era aprinsă la faţă şi Jenny s-a gândit că sărmanul copil chiar ar putea să leşine. Şi ce dacă. or să-i vadă părul albastru, ce conta lucrul ăsta? Lasă-mă să-ţi scot asta, a spus ea, întinzând mâna spre eşarfa de la gâtul feţei înainte ca ea să apuce să o oprească.

— Nu! a ţipat Daisy, dar era deja prea târziu, iar fata s-a trezit în faţa sergentului şi a inspectorului expunându-şi în mod sfidător nu numai părul albastru la vârfuri, ci şi salba roşiatic-vineţie de muşcături din jurul gâtului subţire, altminteri foarte slab.

— Oh, Dumnezeule, a şoptit Jenny în timp ce Daisy i-a aruncat o privire încărcată de venin. Probabil că ai să fii condamnată la închisoare pe viaţă!

Tot ce a primit în schimb a fost o dăscăleală bună pentru faptul că a înşelat căile ferate britanice, nimic altceva. Va trebui să se ferească de orice bucluc multă vreme de aici înainte, sau cel puţin până la optsprezece ani, când dosarul ei va fi distrus, iar delictul comis şters din computere. Inspectorul nu era pus să-i inspecteze viaţa sexuală şi de altfel văzuse el lucruri şi mai rele.

Puteai să-ţi pui întrebări despre asemenea muşcături pe gâtul unei copile de nouă ani, dar Daisy avea cincisprezece şi la ce sunt buni anii adolescenţei dacă n-ai nici măcar şansa să-ţi potoleşti hormonii superactivi?

Cu toate astea, când Daisy a părăsit secţia de poliţie alături de mama ei îngrijorată, inspectorul a simţit o mare uşurare că el şi soţia lui au procreat numai băieţi.

— Cum ai putut? s-a repezit Jenny la ea, odată aflate în maşină. Cum crezi că arăţi? Şi cine este şi când s-a întâmplat?

Au evitat să se uite una la alta, Jenny concentrându-se asupra drumului, mergând cât putea de repede, fericită că semnele vii ale pasiunii de pe gâtul fiicei ei nu puteau atrage privirile curioşilor.

Pe Daisy o îngrijora cel mai mult faptul ca nu cumva mama ei să afle de petrecerea de la Sophie şi trebuia să inventeze rapid ceva.

— Ies cu cineva. De multă vreme, a aruncat imediat minciuna. Ne vedem uneori în pauzele pentru prânz, la şcoală. Este coleg cu Ben, unul dintre prietenii lui, a adăugat vicleană, încercând să o îmbuneze pe Jenny pe motive de snobism. Băieţii de la şcoala lui Ben erau ceea ce toată lumea din Close i-ar considera la unison „corespunzători”.

— Dumnezeule, nu mă deranjează cu cine ieşi sau ce faci atâta vreme cât eşti atentă, i-a zis Jenny cu mai multă blândeţe. Doar ştii asta. Dar asemenea semne! Sunt atât, ei bine, atât de…

— Tipice pentru Common? a înfruntat-o cu curaj Daisy. Nu te deranjează ce fac atâta vreme cât nu ştie nimeni?

— Atât de desfigurante, ăsta-i cuvântul, i-a replicat Jenny încercând să treacă peste adevărul neplăcut rostit de fiica ei. Şi atât de vizibile! La şcoală n-a observat nimeni din personalul didactic? Ce vor crede despre tine?

— Nu-mi pasă. Şi n-a observat nimeni. Pentru asta purtam eşarfa.

Ei bine, era o chestie, cel puţin Daisy ştia când să acopere lucrurile, şi-a zis Jenny. Cum a ajuns acasă, s-a repezit să vadă dacă Alan a lăsat vreun mesaj pe robot să-i spună ce se întâmplă la serviciu. Nu erau decât două mesaje scurte din partea secretarei Fionei Pemberton care le cerea să-i facă o vizită în legătură cu Polly. Secretara avea o voce care implica în mod enervant scuze; „Este în legătură cu Polly”, spunea în şoaptă adăugând, cu totul caraghios, ca şi cum Jenny avea nevoie să i se amintească lucrul ăsta: „Fiica dumneavoastră din clasa a patra”.

Am să-i sun mâine dimineaţă, s-a hotărât Jenny, după care a strigat-o pe Daisy:

— Decongelează nişte pui şi fă o salată, te rog, Daisy, cât mă duc eu să o iau pe Polly de la Ceci. Mulţumesc, a adăugat, sigură că Daisy a auzit-o.

La Ceci era veselie, un aer sărbătoresc, de parcă era ziua de naştere a cuiva. Poarta era larg deschisă şi Jenny a intrat. Ceci, pe care în mod normal o găseai lungită pe o canapea, în timp ce copiii se jucau în altă cameră, a apărut agitată în pragul uşii să o întâmpine.

— Ai primit scrisoarea? a întrebat-o radiind triumfător.

— Ce scrisoare?

— De la şcoală! Rezultatele! Harriet a trecut, nici nu-mi vine să cred!

Jenny a zâmbit, bucurându-se sincer pentru Harriet, conştientă însă că, de fapt, greu i-a fi fost lui Ceci să recunoască eşecul fiicei ei. Ea nu primise în ziua aceea nicio scrisoare de la şcoală. Să însemne oare asta că Polly nu a luat examenul? Nici măcar nu s-a gândit ce să facă dacă nu ia examenul şi era prea

târziu să mai întreprindă ceva acum.

— Oh, a voastră o să vină probabil mâine, a spus Ceci cu amabilitate. Sper că nu este decât o întârziere din partea poştei.

— Am primit un telefon. Fiona Pemberton vrea să ne vadă, ordin strict, prin intermediul robotului, s-a confesat Jenny.

— Dumnezeule! a exclamat Ceci uşor iritată, atunci probabil că a obţinut o bursă, asta trebuie să fie. Am sperat şi noi una pentru Harriet, dar va trebui să apelăm mai întâi la schema cu locul asistat.

Trecând prin holul somptuos decorat spre bucătăria imensă şi ultramodernă, Jenny nu şi-a putut ascunde uimirea. Casa lui Ceci avea cel puţin cinci dormitoare, o elegantă piscină construită în prelungirea serei, şi anual acţiunea de bronzare a lui Ceci începea întotdeauna în februarie în St. Lucia.

— Un loc asistat? a întrebat-o nevenindu-i să creadă şi înainte să se gândească că ar trebui să fie politicoasă. Cum naiba poţi să obţii tu aşa ceva?

Ceci a zâmbit vinovat.

— Cabana de vacanţă. O ştii, nu? Cea din Ţara Galilor. Le-am spus că Howard m-a părăsit şi că locuieşte permanent acolo. Sunt o mamă singură, înţelegi, care încearcă să se descurce cu alocaţia…

— Dar asta-i… a început Jenny.

— Nu tocmai sută la sută adevărat? Oh, scumpo, toată lumea face chestia asta! Şi apoi depun multe eforturi în activitatea de caritate. Altminteri ar trebui să-mi iau o slujbă…

Da, ar trebui să-ţi iei o slujbă, la fel ca noi toate. Deşi nu ca mine, s-a corectat imediat Jenny. N-o prea vedea pe Ceci lăsându-şi rujul în jurul penisului vreunui client care plăteşte.

Alan a venit acasă devreme. Când a ajuns Jenny, el era în

bucătărie pregătind ceva foarte complicat cu piper roşu şi chimen. S-a întristat când i-a văzut faţa dezamăgită.

— Ce s-a întâmplat la lucru? Aţi rezolvat problema banilor? l-a întrebat scoţând pentru amândoi o bere, cam devreme, este drept, din frigider.

— Asta s-a rezolvat. Nu se întâmplă aşa ceva prima dată. Bernard este al naibii de inutil. Nu este în stare să conducă o baie, darmite o afacere, i-a răspuns el curăţând piperul şi ferindu-se să o privească în ochi. Da a apărut altceva, a continuat uitându-se spre Polly, apoi, nehotărât, la ea.

Jenny a simţit că i se strânge inima, acum gata, o să se întâmple! În clipa în care o va trimite pe Polly să vadă Neighbours la televizor, o să-i spună un lucru pe care nu doreşte absolut deloc să-l audă. A avut oare dreptate în ce o priveşte pe Serena? Dragostea vieţii ei să fie Frankie? Nu Alan? A simţit că se aprinde toată, i sau umezit palmele şi era nervoasă ca un copil.

— Polly, ai să pierzi Neighbours, i-a zis ea cu destul de mult curaj. Apoi nu a avut altceva de făcut decât să aştepte şi să asculte.

Alan şi-a făcut umila confesiune în seră, stând vis-à-vis la masa de răchită, cu un ghiveci de lalele la mijloc.

Jenny şi-a luat flautul din locul lui obişnuit şi a început să-i lustruiască muştiucul cu fusta, preferând să nu-i vadă faţa. I-a spus clar ce s-a întâmplat în biroul lui, folosind acelaşi ton descurajat şi deprimat pentru a prezenta atât criza financiară, cât şi abordarea stângace, încercată faţă de Serena.

— …Deci se pare că vor avea loc reduceri, iar după gestul ridicol şi stupid pe care l-am făcut se pare că nu Serena va fi cea care va trebui să plece. Cred că este singurul lucru decent pe care-l am de făcut, nu? O demisie onorabilă.

Stilul ăsta bombastic şi formal nu i se potrivea deloc lui Alan.

— Este puţin cam târziu să te gândeşti la ce este onorabil şi decent, nu? i-a răspuns ea înţepată. Ce vezi onorabil şi decent în faptul că ai vrut să mă înşeli?

Alan a oftat şi s-a uitat în fundul paharului ca un bătrân beţiv, nenorocit.

— Dar n-am făcut-o, asta-i ideea.

— Nu, nu este. Ai încercat, iar asta doare. Asta-i ideea. Faptul că ai dat-o ruşinos în bară nu are nicio legătură cu treaba asta. Dacă ai fi reuşit, ei bine, mi-ai mai fi spus-o vreodată? Şi ce s-ar fi întâmplat cu noi, cu familia? Ce crezi că se va întâmpla acum? s-a răstit Jenny.

Alan stătea cu privirea pironită pe masă, ca un şcolar prins asupra faptei, culegând o petală căzută şi alegându-şi cu grijă cuvintele.

— Este doar o fantezie, ceva separat. Sincer, nu ştiu ce aş fi făcut dacă ar fi răspuns. Lucru foarte puţin probabil, nu? Fii sinceră.

A ridicat privirea spre imaginea lui reflectată în geamurile întunecate şi a zâmbit trist, un zâmbet fără speranţă, din care se vedea clar că e complet conştient de faptul că puterea lui de seducţie s-a ofilit.

— Nu chiar atât de puţin probabil, i-a zis ea moale, simţind dorinţa lui de a fi consolat şi, dintr-o lungă şi îndrăgită obişnuinţă, înţelegându-l. Nu eşti chiar atât de înspăimântător. Eşti totuşi un prost, Alan. Chiar nu ţi-ai dat seama că este lesbiană? N-ai mirosit asta atunci, la restaurant? N-a spus absolut nimic despre viaţa ei de acasă.

— Nu, nu chiar. Alan se juca cu paharul, părând uluit. A spus că are o colegă de apartament. Atâta lume are. De unde era să ştiu?

— Hărţuire sexuală, a rostit cu voce tare Jenny. Cuvintele sunau important. Ce ar crede un tribunal? Conform celor spuse de Alan, a făcut o încercare, într-un moment prost ales, de a se da la ea în biroul lui, ducând prea departe o îmbrăţişare de consolare. S-ar putea totuşi să fie mai mult decât atât, dar, ca orice soţie, nu putea decât să creadă ceea ce a ales Alan să-i spună, ori să se tortureze cu o variantă teribilă imaginată de ea. S-a întrebat care ar fi varianta Serenei. O să afle cu siguranţă dacă Serena se hotărăşte să ducă lucrurile mai departe. Aroma mâncării pregătite de Alan i-a trezit brusc senzaţii de greaţă.

— Am să ies puţin, i-a spus ridicându-se atât de repede încât lalele şi-au scuturat şi petalele pe care le mai aveau. Mă duc până la colţ, la Laura. A primit cecul pentru închirierea bucătăriei, când au filmat reclama aia cu cereale. N-o să stau mult…

În cele din urmă, cu timpul, micul păcat al lui Alan va fi dat uitării, era convinsă de asta, pentru că era un lucru de înţeles. Dacă voia ca viaţa lor comună să continue, povara depăşirii momentului cădea numai pe umerii ei.

De ce oare bărbaţii sunt atât de previzibili? Ori de câte ori citea în vreo revistă un material despre lucrurile clasice pe care le fac soţii într-o anumită etapă a vieţii lor, le respingea furioasă, calificându-le drept prostii stereotipe. Iar acum, poftim, Alan trece prin acel tip de criză standard, lipsită de orice imaginaţie, de la mijlocul vieţii, copiată parcă dintr-un manual.

— Te duci în vreun loc nostim?

Jenny a tresărit din gândurile ei la vocea lui Paul, care s-a grăbit s-o ajungă din urmă şi mergea acum alături de ea.

— Doar până la Laura şi Harvey, i-a răspuns nesimţind nevoia să-i raporteze motivele exacte ale vizitei, dar dându-şi seama că Paul ăsta aştepta. Şi-a permis să-i arunce un zâmbet prietenos şi a

remarcat îngrijorată expresia lui ciudată, de parcă ar fi vrut să-i spună ceva, parcă ar fi ştiut ceva ce ea nu ştia şi murea de nerăbdare să-i ceară să-i povestească. Ei bine, nu sunt în starea de spirit necesară pentru a-i cere lucrul ăsta, şi-a zis ea.

— Carol spunea că nu te-a mai văzut în ultima vreme, a vorbit el în cele din urmă.

— Nu, ştii, sunt ocupată, i-a răspuns bucuroasă că a ajuns în faţa porţii Laurei. Paul s-a întins cavalereşte să i-o deschidă, rămânând aşa, aplecat într-o parte, ca şi cum nu era sigur dacă să-i dezvăluie sau nu secretul lui. Brusc, din casa Laurei s-a auzit un geamăt prelung, ca un ţipăt.

— Oh, Dumnezeule, ce e asta! a exclamat Jenny, uitându-se alarmată spre ferestrele luminate. Dintr-odată a apărut un picior gol, care s-a ridicat sus, dispărând la fel de repede pe cât apăruse.

— Probleme! a spus Paul hotărât şi a ţâşnit pe alee.

— Nu, aşteaptă! a strigat Jenny, râzând după el. Dacă ei…

Aflaţi acum în faţa uşii, în care Paul a început să sune fără nicio ezitare, cei doi au auzit alte oooh-uri şi aaah-uri. Jenny a fost nevoită să recunoască acum că nu erau exclamaţii de plăcere, ci de durere. Numai dacă pentru Harvey nu era unul şi acelaşi lucru, cine ştie?

— Bărbatul a spus să nu intre nimeni. În uşa deschisă, o fetiţă cât un dop le bloca drumul, repetând solemn acelaşi lucru.

— Mami este acasă, Emily? a întrebat-o Jenny.

— Ce înţelegi prin „bărbatul a spus“? Care bărbat? a luat-o Paul la întrebări, iar fetiţa a izbucnit imediat în lacrimi de frică. Eu intru, i-a spus el. Acolo, înăuntru, s-ar putea petrece o crimă.

— Nu, Paul, aşteaptă, l-a strigat Jenny întinzându-se să-l apuce de braţ, dar era prea târziu. În timp ce gemetele şi strigătele deveneau tot mai intense, auzindu-se chiar şi zgomot de sticlă

spartă, Paul a năvălit pe uşa camerei de zi a familiei Benstone.

Laura, calmă şi senină, cu Charlotte după ea, a apărut din bucătărie exact în clipa în care Jenny şi Paul aveau în faţa ochilor scena de pe podeaua de lemn: Harvey zăcea întins pe burtă, îmbrăcat numai cu o pereche de boxeri gen Fred Flinstone, picioarele lui păroase, care pentru o clipă i-au amintit lui Jenny de Biggles, erau ridicate şi îndoite spre spate, iar peste el stătea aplecat cu toată greutatea un tânăr minunat de musculos, şi el îmbrăcat tot numai în şort, şi care s-a uitat încruntat la ei.

— Aaa… îmi pare rău că am dat buzna, a spus Paul de data asta foarte dezumflat.

— Emily! a răcnit Harvey roşu la faţă şi cu ochii aproape ieşiţi din orbite de efort. Ce ţi-a spus Jeremy să nu laşi pe nimeni să intre aici?

— Masaj t’ai chi, le-a explicat simplu Laura din spatele lui Jeremy. Este extraordinar de bun pentru spatele lui. Nu-i prieşte deloc faptul că stă toată ziua pe scaun şi bate la maşină. Ai venit după cec?

Întoarsă acasă, Jenny a pus cecul bine şi a făcut câteva calcule. Avea bani suficienţi pentru întreţinerea familiei cam o lună de zile în cazul în care Alan rămânea fără slujbă şi, împreună cu economiile şi vreo câteva poliţe de asigurare pe viaţă, banii ar ajunge pentru taxele şcolare ale lui Ben şi Polly pentru tot restul anului, poate chiar mai mult. În clipa asta a regretat că a insistat atât ca Ben să rămână la şcoala lui, când el şi-a dorit mult să meargă la colegiu.

Când va veni rândul lui Daisy, o va lăsa să plece. Cât de uşor s-au angajat ea şi Alan să găsească cele unsprezece mii de lire sterline necesare pentru cei doi ani! Iar când o să termine, Ben cu ce se va alege? Cu nimic! S-a ridicat şi s-a dus la fereastra

dormitorului, privind afară, în Close. Doamna Fingell îndesa unul din obişnuitele ei pachete, înfăşurate în ziar, într-una din numeroasele bene din curte.

Fiona Pemberton avea ani buni de practică în exmatricularea elevilor. Şi o foarte largă varietate de metode, toate bazate în mod abil pe informarea părinţilor, de parcă i-ar fi onorat cu privilegiul unui secret, şi anume că pot face mult mai mult pentru copiii lor decât să-i educe la şcoala ei.

Alan şi Jenny, îmbrăcaţi cu aceeaşi sobrietate pe care ar fi ales-o dacă ar fi fost convocaţi la un tribunal, aşteptau în faţa biroului Fionei, în timp ce ea îşi alegea cu grijă cuvintele, comportându-se ca directoare de şcoală şi câtuşi de puţin ca vecină. Biroul ei, plasat incomod la ultimul cât, încât vizitatorii ajungeau gâfâind şi asudând după ce urcau două etaje, era somptuos în comparaţie cu restul şcolii. Fiona avea un tapet în dungi de culoarea piersicii şi farfurii din ceramică, precum şi câteva piersici din lut.

Jenny zâmbea încrezătoare, aşteptând să i se spună că isteaţa Polly a obţinut cel puţin premiul şcolii pentru dramă, ceea ce-i asigura lecţii gratuite de dicţie şi de teatru, şi un rol principal în toate piesele şcolii pentru următorii şapte ani. A încercat să-şi alunge din minte imaginea soţului Fionei tocmindu-se la uşa ei pentru servicii sexuale.

Alan, sumbru din cauza viitorului său şi nevăzând decât dezastru în faţa ochilor, a fost în consecinţă mai puţin şocat decât Jenny când Fiona şi-a început cuvântarea bine repetată, cu coatele sprijinite pe birou:

— …abilităţi care se vor putea dezvolta mult mai bine într-un mediu mai artistic… spunea Fiona cu acea expresie mult exersată, cu mesajul „asta mă doare mai mult pe mine decât pe voi“. Polly va

fi o adevărată pierdere pentru şcoală, un copil, ăăă, atât de vioi. S-a oprit să ofteze, ca după un scenariu bine învăţat, după care a continuat cu un decisiv „Dar…“, exact în clipa în care Jenny deschidea gura să protesteze. Dar este responsabilitatea noastră, datoria noastră, să ne gândim mai întâi la copil, chiar dacă pierdem unul dintre cei mai vioi elevi ai noştri. Acesta este crezul pe care se bazează şcoala noastră şi, în consecinţă, succesul ei.

Alan se uita pe fereastră, urmărind traficul maşinilor şi dorindu-şi să se afle într-una dintre ele, îndreptându-se poate spre depărtatele locuri sălbatice ale Scoţiei, doar cu Jenny alături.

Fiona nu era lipsită în întregime de scrupule, mai ales când era nevoită să împartă Close cu oamenii ăştia, şi a trecut acum la sugestii practice, aplecându-se în faţă pentru a-şi prezenta ideile.

— Polly se va descurca rezonabil oriunde s-ar duce. Dar v-aţi gândit la o şcoală de artă? Întâmplător, o cunosc pe directoarea de la… şi înainte ca Jenny să-i poată pune măcar o întrebare, s-a aplecat să caute într-un sertar de unde a scos o broşură groasă şi lucioasă pe coperta căreia erau prezentaţi elevi îmbrăcaţi ca în Visul unei nopţi de vară.

— Nu, nu ne-am gândit deloc la lucrul ăsta, i-a răspuns Jenny, surprinsă să constate că mai avea glas, atât era de dezamăgită de toată conversaţia asta.

În câteva secunde, Jenny şi Alan au fost cu abilitate concediaţi, conduşi pe scări de secretară şi s-au trezit în stradă, întrebându-se ce să facă cu Polly în următorii şapte ani.

— Mă întreb de ce nu o vrea Fiona pe Polly. Crezi că din cauza lui Daisy, îngrijorată că purtarea ei culpabilă ţine de familie? l-a întrebat pe Alan.

— Este posibil. Daisy este poate puţin cam sălbatică. Iar Polly este destul de isteaţă, dar nu un geniu.

— Oricum, tu ce crezi? l-a întrebat urmărindu-l cum răsfoieşte broşura în timp ce se îndreptau spre maşină. Crezi că este ceea ce i se potriveşte lui Polly? Ore de muzică, dans, teatru şi costumaţie? Mult mai multe ore decât la o şcoală obişnuită.

Se aştepta ca el să se eschiveze, să treacă responsabilitatea pe seama ei, aşa cum se întâmplă când era vorba de casă şi familie.

Înainte vreme, când copiii se aflau în momente hotărâtoare, când trebuiau să schimbe şcoala, lăsa totul pe seama ei, spunându-i că este sigur că ea se pricepe mai bine să facă o alegere bună. Dar de data asta, cu o hotărâre care a surprins-o, Alan a ridicat privirea şi a anunţat-o cu un zâmbet larg:

— Cred că este exact ce i se potriveşte lui Polly. Categoric adoră teatrul.

CAPITOLUL 18

Ce au oare toate căsătoriile astea? În clipa în care Sue şi David au făcut schimb de jurăminte optimiste în biroul de un verde-pal ca de spital al oficiului de stare civilă, Jenny şi-a tamponat ochii cu un şerveţel, simţind cum i se înmoaie rimelul. Daisy i-a şuierat un cinic „Oh, Dumnezeule, mami!“, dorindu-şi în secret să-l impresioneze pe fiul mai mic al lui Sue venit de la internat.

Sue era radioasă, aşa cum trebuie să fie o mireasă, îmbrăcată într-un costum de mătase crem, încântată de ea şi de tot. Mama ei, cu o pălărie violet cu flori roz ca regina-mamă, zâmbea fericită la toată lumea, încântată că fiica ei, de parcă asta era prima căsătorie adevărată a lui Susan, celelalte două fiind numai nişte încercări nereuşite.

Noul soţ al lui Sue, care acum se folosea cu succes numai de un baston, nu a avut nicio problemă în a urca treptele oficiului stării civile şi a pozat fericit pentru fotografiile de rigoare în grădina oficială, împreună cu majoritatea locuitorilor din Close, cu cei doi fii bine făcuţi ai lui Sue şi cu un lot de susţinători galezi sosiţi cu un autobuz închiriat.

Paul Mathieson îl îndruma bombănind pe fotograf, simţind că, în calitate de proprietar al preţiosului Nikon şi de abonat la Fotograful amator, ar fi trebuit să fie invitat să facă el fotografiile.

— Trebuie să fii şi tu în ele, Jen. Trebuie să-i am pe toţi martorii! a strigat-o Sue în clipa în care îşi vâra şerveţelul umed în poşetă.

— Strângeţi-vă puţin, ca să încăpeţi cu toţii, a strigat fotograful, iar Jenny s-a trezit înghesuită în David, zâmbindu-i cu un aer de scuze.

— Mi-ai făcut un serviciu imens, i-a şoptit David în timp ce fotograful era ocupat să-i aranjeze pe oameni. Jenny a simţit cum inima îi stă pe loc. Nu, nu mă refer la aia! a continuat David râzând. Nu, vreau să spun că dacă nu erai tu, n-aş fi cunoscut-o pe Sue! Este cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat, crede-mă!

Când s-a uitat la Sue, faţa lui era atât de evident de plină de încântare, încât Jenny a simţit că o îneacă din nou lacrimile. Cam de o bună bucată de vreme nu s-a mai uitat nimeni aşa la ea.

Alan s-a apropiat destul de mult de asta, seara trecută, după ce i-a spus de Serena şi de posibilitatea de a rămâne fără slujbă, recunoscător şi uşurat probabil că nu l-a dat afară din casă. Dar privirea asta, privirea cu care se uita David la Sue, nu o mai găseşti după atâţia ani de căsnicie, pentru aşa ceva este nevoie de speranţă naivă şi plină de bucurie.

— Toată lumea zâmbeşte! a răcnit fotograful, Jenny spera că n-o să arate în poză de parcă atunci şi-ar fi pus lentile de contact şi-i lăcrimează ochii.

Mai târziu, la recepţia care se desfăşura în grădina lui Sue, alunecând ca o navă amiral în numeroasele ei straturi de mătase de culoarea untului, elegant dispuse, Laura s-a apropiat de Jenny.

— Am vorbit cu Hugo zilele trecute, i-a spus ea. O sărută pe Polly şi a zis că o să vă trimită o casetă video cu reclama făcută de ea. Mi-a spus că a fost extraordinar de bună şi că toată lumea o adoră.

— Drăguţ din partea lui! i-a răspuns Jenny luând un pahar de şampanie de pe tava purtată de fiul mai mic al lui Sue, care venise de la faimoasa lui şcoală publică (urmat şi admirat de la distanţă de Daisy). Hugo ar putea fi de fapt interesat. Am decis să o trimitem pe Polly la o şcoală de artă teatrală. Este încântată de idee şi de-abia aşteaptă ziua audiţiei.

Polly, în cea mai bună rochie a ei, îşi împărţea farmecele între Sebastian şi Marcus, care se bucurau de faptul că puteau să-i zărească din când în când chiloţeii roşii.

— Cine naiba vrea să se facă actor? a intervenit în discuţie Carol Mathieson, fără să mai fie atentă, cum merge prin iarbă cu pantofii ei cu tocuri înalte şi reuşind să verse paharul cu şampanie pe piepţii jachetei de un albastru marin. Ardea de nerăbdare să i se spună toate noutăţile.

Jenny a mai participat o vreme la discuţie. La un moment dat l-a surprins pe George Pemberton aruncându-i ocheade de după o tavă plină cu sandvişuri. Fiona a remarcat şi l-a readus cu brutalitate la ordine poruncindu-i să dea o mână de ajutor la servit.

A decis că era timpul să caute pe altcineva cu care să stea de vorbă. S-a întrebat, de asemenea, unde o fi dispărut doamna Fingell. Sue a invitat-o categoric şi pe ea la petrecere, iar la ceremonie a fost foarte exuberantă, cu pălăria ei roşie.

— Îmi pare rău, trebuie să dau o fugă până acasă, le-a spus Laurei şi lui Carol, care la aflarea veştii că Polly va merge la şcoala de artă dramatică, au rămas uluite de parcă tocmai le-ar fi anunţat că Polly era predestinată din naştere Institutului pentru tineri delincvenţi. Mă duc să iau cadoul pentru Sue şi David, le-a informat ea. N-am vrut să-l car după mine la biroul stării civile. Ne vedem mai târziu.

A pornit mergând cu grijă în pantofii ei favoriţi „dar-numai-dacă-ai-unde-să-te aşezi”. Este oare adevărat, s-a întrebat simţind cum parcă la fiecare pas călca pe ochi, că, odată cu vârsta, îţi cresc picioarele? Sigur măsura cinci de la douăzeci şi trei de ani este aceeaşi şi la patruzeci şi doi?

A lăsat uşa deschisă, şi-a scos pantofii încă din hol şi a văzut pâlpâind beculeţul robotului. S-a îndreptat spre el şi a apăsat pe

buton. Banda s-a încurcat şi majoritatea mesajelor s-au pierdut, dar Jenny a prins suficient ca să înţeleagă mesajul: „mă întreb dacă te simţi în stare să te ocupi de o şcoală întreagă de băieţi, ha, ha!“. Nu astăzi, mulţumesc, s-a adresat ea aparatului, întrerupându-l brusc. Grăbindu-se, s-a dus în bucătărie să ia cadoul.

Absorbită de plăcerea descătuşării binecuvântate a picioarelor şi de căutarea unei panglici pentru a lega pachetul, la început nu şi-a dat seama că a mai intrat cineva după ea în casă.

— M-am gândit să vin şi eu ca să mai respir puţin şi să scap de gloată, a auzit o voce familiară din uşa bucătăriei.

Jenny a tresărit şi a înjurat furioasă când şi-a prins mâna într-un sertar al dulapului.

— George! De ce te furişezi aşa după mine? l-a întrebat supărată. Ştii că ai tupeu, să mă urmăreşti până aici? Practic, era chiar speriată. George era deja beat, se clătina uşor şi începuse să răsufle greu.

— M-am gândit să petrecem câteva minute singuri… i-a spus măsurând-o cu privirea de sus până jos.

Jenny s-a retras nervoasă spre seră, sperând să-l fenteze în clipa în care o va urma şi să se repeadă la uşa din faţă.

— N-o să dureze mult… a continuat George, pe un ton mai curând de implorare disperată. A întins mâna spre fermoarul pantalonilor, fără să-şi dezlipească ochii de pe faţa ei, căutând plin de speranţă vreo expresie de cedare.

— Nicio şansă, George, i-a replicat ea cu fermitate, nevenindu-i însă să creadă când l-a văzut că scoate din pantaloni un penis în plină erecţie, gata de treabă, ca şi cum îl pregătise dinainte.

— Uuu! Eu sunt! s-a auzit vocea doamnei Fingell la uşa din faţă.

— Drace, bătrâna vrăjitoare! şi George, cu scula în mână, s-a strecurat spre intimitatea serei.

— Eşti aici? a strigat doamna Fingell, intrând în hol, deschizând şi închizând uşi pe unde trecea. Am văzut uşa din faţă deschisă, a spus când a ajuns în bucătărie. Am trecut puţin pe acasă să văd ce face câinele. Apoi, zărind-o pe Jenny sprijinită de dulap şi palidă la faţă, a întrebat-o: Te simţi bine? Ai văzut o stafie?

— Nu, nu tocmai, i s-a confesat tremurând Jenny. Eram în bucătărie căutând o panglică să ambalez cadoul pentru Sue şi ghici cine m-a urmărit până aici?

Pe faţa doamnei Fingell a apărut un surâs cu subînţelesuri, dar, înainte să-şi poată exprima cu voce tare presupunerea, din seră s-a auzit un geamăt lung şi profund. Dacă era un geamăt de agonie sau extaz era greu de spus.

— Bătrânul ăla dezgustător m-a urmărit până aici, a spus furioasă Jenny. Rămâi pe loc, mă duc să-l scot afară. A intrat în seră hotărâtă să-l înfrunte pe George şi recunoscătoare doamnei Fingell că i-a dat curaj, dar nu l-a găsit aşa cum se aştepta, aranjându-şi ruşinat hainele, ci zăcând jumătate jos, jumătate pe canapea, cu un zâmbet tâmp pe faţă şi privind fără să vadă colecţia de ierburi a lui Alan. Penisul lui, acum redus la jumătate, atârna roz şi obscen peste pantaloni.

— Dumnezeule mare! a exclamat doamna Fingell din spatele ei, este mort! Nu trebuie să intru în panică, şi-a zis Jenny, după care a înălţat o rugă fierbinte sperând că nu i se întâmplă ei aşa ceva.

— Ei bine, primul lucru pe care ar trebui să-l facem este să-l aranjăm puţin pe ticălosul ăsta bătrân ca să arate decent, a spus doamna Fingell, preluând cu autoritate conducerea.

— Eu nu-l ating, a spus Jenny tremurând toată, nu ating aia!

Simţea că este pe punctul să leşine. Eşti sigură că este mort? a întrebat-o în şoaptă, deşi nu era nevoie, nu exista nici cea mai mică îndoială.

— Categoric. Cred că a făcut un atac de inimă, un pic beat şi o superexcitaţie. La ce altceva se putea aştepta la vârsta lui? a pufnit cu dezaprobare doamna Fingell, deşi George era probabil ceva mai tânăr decât ea.

Şi-a scos haina, şi-a suflecat până la cot mânecile puloverului şi s-a apropiat de George. Jenny a închis ochii, nevrând să o vadă pe doamna Fingell cum încearcă să-i vâre penisul în pantaloni.

— La dracu, este înţepenit. Jenny a deschis pe jumătate ochii şi a văzut-o pe vecina ei cum se chinuia să tragă fermoarul, manevrând cu brutalitate bucăţica de carne roz. N-am ce să fac. Este blocat. Va trebui să-l lăsăm aşa. Sau să i-l tăiem, a sugerat ea uitându-se la Jenny cu strălucire malefică în ochi.

Jenny a început să-şi revină.

— Nu putem face asta şi nu-l putem lăsa aici. Sărmanul de el, cine şi-ar dori să fie găsit în halul ăsta? Şi, Dumnezeule, imaginează-ţi că toată lumea o să creadă că într-adevăr s-a întâmplat! Şi Fiona! Ea nu poate să se gândească decât la ceea ce este mai rău. Refuz să las pe cineva să creadă că am avut o legătură cu George! S-a ridicat şi a început să umble prin cămăruţă. Poate că-l putem muta, totuşi. În perspectivă, practic ar fi mai bine pentru toată lumea. Este totuşi ilegal. Mă ajuţi?

— Fireşte că da. Dacă am putea să-l ducem peste drum şi să-l lăsăm în spatele liliacului, toată lumea o să creadă că a murit în timp ce făcea pipi în propria-i grădină. Ce zici de asta? Doamna Fingell părea încântată de ea, dar Jenny vedea deja punctele slabe ale planului.

— Dar de ce să facă pipi în grădina lui? N-avea cheia de la

uşă?

— Doar o cunoşti pe Fiona Pemberton la fel de bine ca şi mine, scumpo. George n-avea voie să aibă cheie, decât în cazuri speciale.

— Va trebui să ne grăbim, a zis Jenny. Alan poate mă caută deja, nu este nevoie de prea mult timp ca să ambalez o faţă de masă. Apoi, dându-şi seama de imposibilitatea planului lor, a cuprins-o panica. Cum naiba o să putem să facem aşa ceva? Cu siguranţă o să ne vadă cineva!

— Ba n-o să ne vadă. Toţi s-au îmbătat deja la petrecere, iar asta se întâmplă la capătul drumului. Mă duc să aduc unul din cărucioarele din grădina mea. Până mă întorc, ridică covorul ăsta şi fii pregătită să-l înfăşurăm în el.

După ce a dat toate ordinele şi a preluat comanda, doamna Fingell a pornit-o într-un ritm mult mai alert şi mai dinamic decât de obicei. Jenny îşi dorea din tot sufletul să se ducă după ea şi a intrat în hol să-şi ia nişte pantofi mai comozi Ar fi vrut să rămână în bucătărie pentru a nu sta singură cu cadavrul cu ochi de peşte, dar a trebuit să mute scaunele şi masa de răchită pentru a strânge covorul. Incapabilă să mai reziste, s-a dus din nou în bucătărie şi a luat un prosop proaspăt călcat cu care i-a acoperit faţa.

Din fericire, în grădina doamnei Fingell se găsea întotdeauna cel puţin un cărucior abandonat de la supermarket. A apărut cu unul ale cărui roţi erau funcţionale şi era uşor înclinat spre mâner… L-au tras pe George de pe canapea şi l-au aranjat la un capăt al covorului, după care l-au rulat hotărâte.

— Noroc că nu este foarte înalt. Sau n-a fost, ar trebui să zic, a pufnit doamna Fingell în timp ce-l aşezau pe cărucior. Merge perfect. S-a oprit să-şi tragă răsuflarea, sprijinindu-se de perete. Întotdeauna mi-a plăcut covorul ăsta, a spus ea.

— Este al dumitale, i-a răspuns imediat Jenny, recunoscătoare că nu trebuie să mai trăiască cu el în casă şi să-i amintească în permanenţă de această zi îngrozitoare.

Cum să-i explice lui Alan absenţa covorului nu era încă o problemă. Problema era cum să traverseze strada cu trupul neînsufleţit al lui George fără să fie văzute. Roţile căruciorului făceau zgomot pe pavaj, iar Jenny şi-a dorit ca supermarket-urile să fi înţeles necesitatea de a-şi dota cărucioarele cu roţi de cauciuc.

— Ce aveţi acolo? Pe Cleopatra?

Jenny a îngheţat pe loc, îngrozită, când l-a văzut pe Paul Mathieson, cu Nikon-ul atârnat de gât, apropiindu-se de ele pe mijlocul drumului.

— Da, exact, transportăm un cadavru sau două, i-a spus doamna Fingell. Dar tu unde te duci cu chestia aia grozavă? l-a întrebat făcând un gest spre aparatul de fotografiat.

— Oh, să fac nişte instantanee la petrecere. Fotografii ăştia oficiali sunt foarte buni pentru chestiile formale, dar pozele făcute de un prieten competent sunt mult mai bune, sunt mai normale, mai fireşti, i-a răspuns mângâind mândru obiectivul aparatului. După care l-a ridicat la ochi. Vreţi să vă fac o poză aşa, la amândouă? Lumina este bună aici…

— Nu! a exclamat Jenny, ducându-şi melodramatic mâna ca să-şi acopere faţa, după care şi-a revenit. Vreau să spun să nu-l iroseşti pe noi, păstrează filmul pentru petrecere. Venim şi noi în câteva minute, de îndată ce ducem covorul. Grozavă ideea cu fotografiile. De-abia aştept să le vedem, toţi vrem să le vedem, l-a flatat ea. S-a rugat să nu cumva să se ofere să le dea o mână de ajutor. Dar, aşa cum a bănuit, vanitatea i-a fost măgulită iar Paul a pornit înapoi spre petrecere.

— Ce ţi-a venit să zici chestia aia cu cadavrele? a întrebat-o în

şoaptă pe doamna Fingell. Străduindu-se să urce căruciorul pe trotuar şi îndreptându-se spre grădina familiei Pemberton.

— Am constatat întotdeauna că atunci când te afli în cea mai rea situaţie, dacă le spui oamenilor adevărul gol-goluţ nu te cred niciodată. Nu vor să te creadă, i-a spus doamna Fingell chicotind ireverenţios.

— Ei bine, să sperăm că n-o să se uite în urmă, a spus Jenny şi Paul nu s-a uitat.

Lucrul cel mai greu s-a dovedit a fi revenirea la petrecere, unde să se poarte ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. După ce a dat cadoul de nuntă, cu un zâmbet amabil îngheţat pe faţă, Jenny şi-a dorit brusc să nu fi intrat în panică, să-l fi lăsat pur şi simplu pe George acolo unde era şi să cheme o ambulanţă.

Îi era groază de ce ar putea spune doamna Fingell după un pahar sau două de şampanie. Fiona Pemberton, neştiind că acum era văduvă, a înghesuit-o pe Daisy lângă gard ţinându-i o predică. Nu era nevoie să audă ce spune pentru că Jenny îşi închipuia – „important este ca acum să nu te laşi pe tânjeală” şi „o repetare completă a materiei acum înseamnă mai puţin de învăţat mai târziu”. Şi nu se îndoia nici de ce-i trecea prin minte lui Daisy, în momentul acela – „dispari, vacă bătrână şi lasă-mă în pace“.

Sărmana Fiona, o să-i simtă oare lipsa bătrânului George, asupra căruia îşi exercita întreaga autoritate?

Nimeni nu a observat cât de mult a băut Ben. De obicei, când era luat de val, îşi dorea să fie din nou de vârsta lui Polly şi să se joace cu ceilalţi copii. Adulţii erau prea politicoşi şi vorbeau despre educaţie, case, Nassau şi cea mai bună rută spre Provence, în timp ce adolescenţii ca el stăteau stingheri printr-un colţ. De data asta însă a avut mare succes la fetele venite din Ţara Galilor.

Curajos, ameţit de succes, s-a oprit în bucătărie să stea de

vorbă cu Carol Mathieson.

— Vă plac glumele? Vă spun eu una bună, i-a zis Ben. Carol a zâmbit, pentru că, funciar, Ben era un băiat bun, era sigură de asta. Vino afară să ţi-o spun, a continuat el, încurajat de zâmbetul femeii şi de faptul că bluza ei de mătase avea suficienţi nasturi descheiaţi ca să i se vadă marginea albă a sutienului.

Carol l-a urmat în hol, flatată de invitaţia unui adolescent care arăta atât de bine. Ben s-a proptit de balustrada scării şi s-a aplecat spre ea.

— Care-i diferenţa dintre un clitoris şi o cârciumă? i-a şoptit el intim la ureche.

— Ce-ai spus? a răcnit Carol şocată. Nu, nu repeta, te rog! i-a poruncit când Ben a deschis gura să o întrebe din nou.

— Diferenţa este că bărbaţii găsesc întotdeauna drumul către cârciumă, a terminat el cu voce slabă, sperând că cel puţin acum ea o să înţeleagă partea nostimă a glumei. Ei bine, n-a înţeles-o.

Carol bătea din picior, aşteptând scuze. Oare? s-a întrebat el. Dacă era sută la sută şocată, cu siguranţă că până acum ar fi fost deja în grădină, plângându-se lui Jenny despre modul în care şi-a crescut copilul cel mai mare.

S-a apropiat şi mai mult de ea, intenţionând să o manipuleze în aşa fel încât să o împingă în baie. A crăpat uşor uşa, gândindu-se că s-ar putea ca ea să se strecoare înăuntru înainte să-şi dea seama ce se întâmplă, dar s-a auzit brusc apa de la WC şi uşa a fost trasă cu putere din interior. Ben s-a ciocnit de un bărbat solid, după care a venit grămadă jos, într-o poziţie foarte puţin măgulitoare. Încercând să se ridice, şi-a zis că va renunţa de acum înainte să mai umble cu femei mai în vârstă şi că se va rezuma la Emma. A plecat să găsească un telefon ca să o cheme să-l consoleze.

Era vremea ca Sue şi David să plece în luna lor de miere, în

Italia. Sub efectul şocului şi al şampaniei, Jenny ştia că nu va mai trece multă vreme înainte ca vreun vecin să facă macabra descoperire, dând peste George întins sub liliac. Bine cel puţin că nu plouă.

Oricât de îngrozitor a fost George, n-ar fi avut inima să-l abandoneze sub copacul ăla ca să se ude ca o cârpă jalnică. Fiona Pemberton era încă la petrecere, înţelegându-se foarte bine cu Matthew, unchiul lui David, care era director de şcoală la Cardiff. Jenny a auzit frânturi din discuţie, vorbeau despre programa naţională şi despre faptul că ar trebui reintrodus unsprezece plus. Părea să nu fi băgat de seamă că soţul ei nu s-a întors încă. Poate că nu-l aştepta sau poate că nu-i păsa. În ambele cazuri, poate că unchiul Matthew va fi disponibil ulterior pentru a o consola pe proaspăta văduvă.

Doamna Fingell picotea în sufragerie, cu picioarele ridicate pe un scaun şi cu pantofii scoşi, pălăria roşie zăcea pe masă completând perfect vaza cu lalele.

În grădină, Polly s-a strecurat în spatele unui bănci de piatră şi i-a şoptit delicat la ureche lui Sean, fiul cel mic al lui Sue:

— Acum, când ţi-ai pus şapca de baseball pe cap, mi-am dat seama că te-am văzut nu de mult la noi acasă. Tu erai cel îmbrăcat în piele.

— De ce vorbeşti în şoaptă? a întrebat-o el.

— Pentru că ştiu ce făceaţi!

— Nu, nu ştii, i-a spus băiatul pe un ton care i-a confirmat lui Polly că ştia.

— Cântăreaţi chestia aia pe care o fumează toţi şi i-o vindeai lui Ben. Iar el o vinde la şcoală, am auzit eu, ştie toată lumea. Dar nu ştie de unde provine. Numai eu ştiu, deocamdată. A întins palma ei micuţă şi i-a cerut cu cel mai fermecător zâmbet: Numai

cinci lire sterline.

Vârând mâna în buzunar, băiatul a oftat dându-se bătut. Oaspeţii s-au aliniat de-a lungul aleii, până afară pe trotuar, în timp ce Sue şi David se pregăteau de plecare. Jenny a îmbrăţişat-o urându-i noroc, iar Sue a aruncat buchetul spre una dintre drăguţele verişoare ale lui David.

— Acum mergem acasă, ce zici? a întrebat-o Alan, luând-o de umeri şi strângând-o cu tandreţe lângă el.

Se apropiau tot mai mult de momentul de care îi era groază, momentul în care cineva, cel mai probabil Fiona, o să descopere cadavrul de sub liliac… Lotul din Ţara Galilor şi câţiva dintre vecinii cărora le plăcea să bea au intrat în casă, au dat drumul la muzică, hotărâţi să petreacă până în zori.

Jenny se simţea însă liniştită că merge acasă cu întreaga familie în jurul ei, chiar şi cu Polly şi Daisy, care veneau în urmă certându-se.

— Ai primit mesajul ăla de la şcoală? a întrebat-o Ben. Am uitat să-ţi spun că bătrânul Jeavons urma să te sune. Îmi pare rău.

— Cine este bătrânul Jeavons? Te rog să nu-mi spui că ai fost exmatriculat…

— Nu, nu, este şeful catedrei de muzică. Celălalt tip pe care-l găsiseră a plecat, aşa că au repede nevoie de un nou profesor de muzică. Au primit CV-ul tău.

— Oh, asta-i grozav! O să-l sun luni dimineaţă, a spus Jenny abia reuşind să se abţină să nu exclame, slavă Domnului, o să existe cel puţin un angajat în casă!

Alan nu avea nevoie de aşa ceva şi nici nu merita. Ceva merge, în sfârşit, cum trebuie, şi-a zis ea, simţind că-i vine să zâmbească pentru prima dată în ultimele câteva ore.

Înaintea lor, cu aparatul de fotografiat atârnat de gât, Paul

Mathieson îşi supraveghea mândru teritoriul. Mergea clătinându-se uşor pe mijlocul străzii, oprindu-se din când în când să se uite peste un gard ca să verifice dacă portiera unei maşini este încuiată sau nu, sau aplecându-se să culeagă vreo hârtie rătăcită.

Jenny a simţit cum i se strânge stomacul şi şi-a ţinut răsuflarea când Paul a zărit un ambalaj de Snickers dus de vânt exact în poarta familiei Pemberton, străjuită de liliac.

De acum înainte urma să fie un adevărat regal pentru Paul, ziua lui cea mare! Foarte curând, în mai puţin de o jumătate de oră, Close va fi plin de lumini albastre care se învârt şi clipesc cu intermitenţă, de ambulanţe, poliţişti, cordoane delimitând zone interzise şi o văduvă îndurerată având mare nevoie de sherry şi de consolare.

Uitându-se la Paul, Alan i-a spus lui Jenny chicotind:

— Priveşte-l pe prostul ăsta bătrân, parc-ar fi regina inspectându-şi trupele! Nu pot să-mi închipui de ce naiba s-o mai osteni. Într-un loc ca ăsta nu se întâmplă niciodată nimic sinistru!

Sfârşit